

แดนคนธรรพ์

เรื่องโดย นุญส่ง ลอยสุวรรณ

ภาพประกอบโดย ชัยคุลธโรเส็ด เจ๊ะเสาะ

แดนคนธรรพ์

เรื่องโดย บุญส่ง ลอยสุวรรณ

ภาพประกอบโดย อับดุลรอเฮ็ด เจ๊ะเลาะ

แดนคนถรรพ์

เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 15-18 ปี
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-9985-80-9
พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2550
จำนวน 3,000 เล่ม ราคา 135 บาท
เรื่องโดย บุญส่ง ลอยสุวรรณ
ภาพประกอบโดย อับดุลรอเส็ด เจ๊ะเลาะ

เจ้าของ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้
สังกัดสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone
โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร 0-2257-4300 ต่อ 125
ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17 ถนนพระราม 1
โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966

- คณะบรรณาธิการอำนวยการ ดร.สิริก มณีรินทร์ นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล นางสาวเจียดฉัตรโณม ปรีพันธ์พจนพิสุทธิ์ นายวัฒน์ชัย วินิจจะกุล นางสาวนันทนา เจริญภักดี
- คณะบรรณาธิการดำเนินงาน ผศ.ดร.ชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ รศ.สุกัญญา สุขฉายา นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป นายณัฐพร ศรีมุกด์
- ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะบรรณาธิการ ศ.สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ รศ.ประพันธ์ เรืองณรงค์

- จัดทำโดย แผนก Commercial Publishing บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
  - สำนักงาน บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/101-103 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4174 โทรสาร 0-2422-9999 ต่อ 4185
- แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/16 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385
- จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด 65/60-62 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2434-1382, 0-2434-1384, 0-2882-2255

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือ ในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

ครั้งหนึ่ง ในการประชุมที่สถาบันทักษิณคดีศึกษา ซึ่งจัดขึ้นเพื่อหารือร่วมกับเทศบาลนครยะลา และนักวิชาการจากสถาบันฯ อาจารย์นิคเคและ ระเบิดอำนาจ ได้เสนอความคิดว่า ห้องถิ่นแต่ละแห่งมีนิทานพื้นบ้านที่เล่าขานสืบทอดกันมายาวนาน และนิทานบางเรื่องในภาคใต้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับนิทานในภาคอื่นๆ ด้วย ดังนั้นหากสำนักงานอุทยานการเรียนรู้จะช่วยถ่ายทอดงานของนักวิชาการท้องถิ่นที่ศึกษาเรื่องราวในนิทานพื้นบ้านอยู่แล้ว ก็จะเป็นการเพิ่มปริมาณหนังสือเด็กและเยาวชนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับท้องถิ่นให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้คนในท้องถิ่นต่างๆ ทุกรัฐภาคทั่วประเทศ

นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าที่มีสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะของชุมชนหรือท้องถิ่น แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของนิทานพื้นบ้านดังกล่าว จึงได้ริเริ่มจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านขึ้น โดยมอบหมายให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนหน่วยงานด้านศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น ร่วมกันคัดเลือกนิทานพื้นบ้านของแต่ละภาค ซึ่งมีเนื้อหาสาระที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไป

สนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียน และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดและประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้มีความตั้งใจจะจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านให้ครบทั้ง 4 ภาค ได้แก่ ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและตะวันออก แต่ละภาคประกอบด้วยนิทานจำนวน 12 เรื่อง ออกแบบรูปเล่มให้เหมาะสมสอดคล้องกับความสนใจของเด็กและเยาวชนช่วงวัยต่างๆ สำหรับหนังสือนิทานชุดภาคใต้นี้แบ่งเป็นหนังสือสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ขวบ จัดทำในรูปแบบสมุดภาพนิทาน 2 ภาษา ทั้งภาษาไทย-มลายู และภาษาไทย-อังกฤษ ส่วนหนังสือสำหรับเด็กอายุตั้งแต่ 9 ขวบขึ้นไป จัดทำรูปเล่มในลักษณะพ็อกเก็ตบุ๊ก ประกอบด้วย

ช่วงอายุ 0-3 ขวบ ได้แก่เรื่อง จารอکیدอ และเมืองนำอยู่ที่หนูรัก

ช่วงอายุ 3-5 ขวบ ได้แก่เรื่อง ไกอโงมูสัง และเปาะแซเตาะกับซามะ

ช่วงอายุ 6-9 ขวบ ได้แก่เรื่อง ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮาเร็รายอ และ

ซึ่งอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

ช่วงอายุ 9-12 ปี ได้แก่เรื่อง ซาโก และพระเศวตสุครุชชาธาร

ช่วงอายุ 12-15 ปี ได้แก่เรื่อง รายนขอแฉ และจาโต : เล่ห์กลบนกระดาน

ช่วงอายุ 15-18 ปี ได้แก่เรื่อง วัดถ้ำคูหาภิมุข และแดนคนธรรพ์

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายต้นแบบห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทยให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่นของตน เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสมานฉันท์ในท้ายที่สุด

ดร.สิริกร มณีรินทร์

ประธานกรรมการสำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สารบัญ

---

1. งานวัด	7
2. เดินป่า	15
3. สู้ป่าใหญ่	23
4. งูยักษ์	31
5. หลวงพ่อโกร	37
6. ย้อนยุค	47
7. สงคราม	55
8. ลวงตา	63
9. ผีหลังกลวง	73
10. ผีเสื้ออสูร	83
11. ไข้ไข้	93
12. น้ำป่า	103
13. ลานสวรรค์	111
14. สมบัติคนธรรพ์	121
15. ถึงบ้าน	131

1. งานวัด

กฎึนปีน้เจ้าอาวาสวัดล่ำพะยาได้ประดับงทิวตคแต่งวัดอย่างสวยงาม ลานวัดสะอาดสะอ้าน เพราะวันนี้เป็นวันพิเศษ แยกหรือมาจากทั่วสารทิส ทั้งในประเทศและประเทศใกล้เคียง ตลอดจนชาวบ้านในตำบลล่ำพะยาเองและตำบลใกล้เคียงจะมารวมกันที่วัดเป็นจำนวนมาก เจ้าอาบ เจ้าหน้าทีควบคุมเสียงประจำวัดเปิดเพลงลูกทุ่งไมค์ ภิรมย์พร ดั่งลั่น ทำเอาคนข้างวัดอยู่บ้านไม่ติด ต้องรีบอาบน้ำอาบทำมาวัดกันเป็นทิวแถว

งานกฎึนปีน้ชาวบ้านตื่นเต้นกันทั้งตำบล เพราะทางวัดได้จัดให้มีมหรสพมาแสดงก่อนงานตั้งสองวันสองคืน มีทั้งหนังกลางแปลง หนังตะลุงมโนราห์ ชิงช้าสวรรค์ รถไต่ดั่ง สาวน้อยตกน้ำ ม้าหมุน การออกร้านของหน่วยราชการในตำบล ชาวบ้านร้านถิ่นก็มาร่วมขายของกันเต็มลานวัด ในงานจะมีทั้งชาวบ้านที่เป็นไทยพุทธและไทยมุสลิมมาเที่ยวปะปนกัน เพราะในตำบลล่ำพะยาจะมีทั้งชาวบ้านที่นับถือศาสนาพุทธและศาสนาอิสลาม ใครมีงานบุญก็บอกกันไป งานแต่งของชาวไทยพุทธ

ก็มีชาวไทยมุสลิมมาร่วมงาน งานกินเหนียว*ของชาวไทยมุสลิมก็มีชาวไทยพุทธไปร่วมงาน เพราะอยู่ร่วมกันมานานหลายชั่วอายุคน

วันนี้แดดจัดจ้ามว่าวันวาน ผู้คนเดินทางกันมาเรื่อยๆ เสียงโฆษกประกาศเชิญชวนชาวบ้านให้มาร่วมทำบุญกันอย่างไม่รู้เห็นรู้เห็นอยู่พร้อมกันนั้นก็เชิญชวนให้ญาติโยมขึ้นครัวไปปรับประธานอาหารที่วัดจัดเตรียมไว้ต้อนรับญาติโยมทุกคน ใครมาทำบุญแล้วไม่รับประธานอาหารก็เหมือนกับว่าไม่ได้มาทำบุญ จึงเป็นธรรมเนียมว่าไปทำบุญงานกฐินวัดไหน ต้องรับประธานอาหารที่วัดนั้นด้วย ข้าวปลาอาหารที่ทางวัดจัดเตรียมเอาไว้ต้อนรับญาติโยมเป็นอาหารที่ชาวบ้านนำมาช่วยงาน ส่วนใหญ่เป็นอาหารพื้นบ้านที่ทำกันมาทุกหมู่บ้าน ทุกครั้งที่มีงานบุญในวัด ทุกหมู่บ้านจะนำข้าวหม้อแกงหม้อมาช่วยงานกันอย่างเต็มที่ แม้ครัวผีมือดีของหมู่บ้านจะได้แสดงฝีมือกันในงานวัดนี้แหละกับข้าวหมู่บ้านใดเกลี้ยงหม้อก็แสดงว่าชาวบ้านยอมรับในฝีมือ ถือเป็น การประกวดประชันกันไปในตัว ใครมีฝีมือรองลงไปก็วัดกันที่ปริมาณอาหารที่เหลือ ปีหน้าฟ้าใหม่ก็ต้องพัฒนาฝีมือกันใหม่

วัดลำพะยาเป็นวัดที่ประดิษฐานรูปปั้นของหลวงพ่อไกร ซึ่งเป็นพระเก่าแก่หลายร้อยปีที่ชาวบ้านในตำบลลำพะยาและตำบลใกล้เคียงนับถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์ ผู้ใดมาวัดลำพะยาจะต้องไปนมัสการหลวงพ่อไกรจะเป็นมงคลยิ่ง นอกจากนั้นแล้วในวัดแห่งนี้ยังมีasmusไพร่ดำรับหลวงพ่อไกร เพราะท่านเป็นพระอูฐงค์ที่นำว่านasmusไพร่ในหุบเขาลำพะยา

*งานกินเหนียว คืองานกินเลี้ยงเนื่องในโอกาสมงคลต่างๆ

มาปรุงยาช่วยเหลือชาวบ้านมาตั้งแต่ครั้งโบร่ำโบราณ

เป้าะจีมาร่วมงานในวันนี้ด้วย แก่เป็นเพื่อนกับหลวงพ่อบุญเจ้าอาวาส วัดลำพะยาองค์ปัจจุบัน ความเป็นมุสลิมของแก่ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการคบหาสมาคมกับชาวไทยพุทธแต่ประการใด ชีวิตของเป้าะจีเติบโตใหญ่มาพร้อมกับเพื่อนๆชาวไทยพุทธหลายคน ศาสนาจึงไม่ได้เป็นเครื่องแบ่งแยกความเป็นคนไทยเลย การเข้ามาในวัดจึงไม่ได้เป็นความรู้สึกที่แปลกแยกแต่อย่างใด ยิ่งเป็นการดีเสียอีกที่จะได้มาพบปะเพื่อนเก่าๆ ที่ไม่เคยพบหน้าค่าตากันมาหลายปี วัตรปฏิบัติอย่างนี้ของแก่ทำให้เป็นที่รักของทุกคนในหมู่บ้าน โดยเฉพาะเด็กรุ่นใหม่จะรักและเคารพเป้าะจีเหมือนญาติผู้ใหญ่ เพราะแก่เป็นนักเล่นนิทานด้วยของตำบลเลยทีเดียว คบหาสมาคมได้กับคนทุกวัย ข้อสำคัญเป็นผู้รอบรู้คนหนึ่ง ทั้งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคนไทยพุทธและมุสลิม

ชาวบ้านทยอยเข้าไปในศาลาการเปรียญมากขึ้น เพราะใกล้จะถึงพิธีกรรมทางศาสนาแล้ว คนเฒ่าคนแก่จะเข้าไปนั่งแถวหน้าใกล้ๆพระ ถือว่าได้เข้าไปนั่งใกล้สวรรค์ คนหนุ่มสาวจะนั่งอยู่หลังๆ แต่จะค่อยเปลี่ยนลำดับชั้นการนั่งเมื่ออายุมากขึ้น ส่วนเด็กๆนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะจะวิ่งกันอยู่รอบๆศาลาการเปรียญนั่นแหละ วิ่งเล่น ส่งเสียงร้องกันฉาว ไม่เกรงอกเกรงใจปู่ย่าตายายที่กำลังไต่บันไดสวรรค์กันอยู่เลย นานๆจะมีผู้ใหญ่ที่อดรนทนไม่ได้กับเสียงดังแข็งแ่ช่ออกมาไล่ให้ไปเล่นที่อื่นเสียทีหนึ่ง เฉลอแลล็บเดียวก็กลับมาเล่นใหม่อีก เพราะรอบๆศาลาการเปรียญเป็นร่มเงาของต้นมังคุดและต้นพิบูล วิ่งเล่นเย็นสบายดี

เป้าะจีเดินเข้าไปในร้านน้ำชาโกสอก คนเฒ่าคนแก่ของวงการ

ร้านของชำในหมู่บ้าน เมื่อในวัดมีงาน แกจึงมาขายน้ำชาในงานด้วย เพราะขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ทั้งกลางวันกลางคืน แต่ตอนนี้แก็ไปร่วมพิธีในศาลาการเปรียญ หมวยลูกสาวคนสวยรับหน้าที่แทน

“เป๊าะจี้ มางานด้วยเหอ วันนี้สิ่งอะไรดี เหมือนเดิมใช่ไหม”

หมวยทักทาย พร้อมถามความต้องการของลูกค้าประจำ

“อ้อ...เหมือนเดิม” แก็ตอบสั้นๆ และถามถึงเตียงของเธอว่า

“โกสกอไปไหนเสียละ เห็นขายอยู่คนเดียว”

“เตียงไปร่วมพิธีที่ศาลาการเปรียญคะ” เธอบอก ก่อนที่จะเดินไปหลังร้านน้ำชาชั่วคราว

ครู่เดียวเท่านั้น เธอออกมาพร้อมกับแก้วใสที่บรรจุน้ำสีดำนสนิท อยู่เกือบเต็มแก้ว

“ได้แล้วคะ โกปีของเป๊าะจี้ จะรับขนมอะไรเพิ่มเติมไหมคะ”

แก็ไม่ได้ตอบว่าอะไร เพราะบนโต๊ะมีขนมอยู่หลายชนิด ขนมจุนขนมเจาะหู จาโก๊ย เหนียวบั้ง ข้าวต้ม ข้าวหม้อแกงลิงที่แกชอบก็มีอยู่เต็มถาด นอกจากนั้นแล้วในโหลพลาสติกจะมีขนมก๋องทิ้ง ขนมถั่วตัด ขนมโดนัทอยู่เยอะแยะ เมื่อรับแก้วโกปีจากหมวยมาแล้ว ก็ใช้ช้อนคนน้ำตาลในแก้วอย่างช้าๆ ทอดสายตาออกไปนอกร้านด้วยท่าทางครุ่นคิด

ขณะที่กำลังยกแก้วโกปีดำร้อนๆ ขึ้นชดด้วยท่าทางที่เชื่องช้า ลูกบอลกระเด็นมาจากไหนไม่รู้ โดนเข้าที่แก้วโกปีดำของแกพอดี มันหล่นกระจัดกระจาย น้ำโกปีดำกระเซ็นผ่านกระจายใส่เสื้อตะโละบกลางของแก เสียเลอะเทอะไปหมด แกมองหาต้นตอของความเสียหายอย่างหัวเสีย

“ขอโทษครับ ผมขอโทษจริงๆ ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมขอโทษ”

เด็กชายวัยสิบขวบร่างแกร็นวิ่งเข้ามาขอโทษด้วยความตกอกตกใจ ยกมือไหว้เป๊าะจี้้อย่างคนสำนึกผิด

พอเห็นหน้าคนต้นเหตุแห่งความเสียหายเข้าเท่านั้น “อ้อ...ไชน้อยเองอะ ปากเป๊าะจี้พองไปหมดแล้วรู้ไหม เอ้า...นั่งก่อน นั่งก่อน เอ็งจะกินอะไร”

“ผม...ผมไม่กินครับ ผมขอโทษครับ” ไชน้อยยังไม่หายตกใจ เพราะกลัวเป๊าะจี้จะโกรธ

หมวยเห็นเรื่องลงเอยด้วยดีจึงไปเอาผ้าชุบน้ำมาให้เป๊าะจี้เช็ดเสื้อที่เปื้อนน้ำโกปีต้า ไชน้อยเห็นก็เข้าไปกุกูกูจช่วยเช็ดเสื้อให้เป็นการใหญ่

เมื่อเห็นว่าเป๊าะจี้ไม่เอาเรื่องเอาราว ไชน้อยก็เริ่มคลอเคลียเพื่อให้เล่านิทานให้ฟัง ด้วยความที่เป็นคนใจดี รักเด็ก แกถามว่า “จะฟังเรื่องอะไร”

“เรื่องอะไรก็ได้ เรื่องคนธรรมดาก็ได้”

“เอ็งฟังมาแล้วหลายรอบ”

“อยากฟังอีก เป๊าะจี้เล่าสนุกนี่” ไชน้อยฉอเลาะแถมใส่ลูกยอเข้าไปอีก อย่างนี้มีหรือแกจะไม่เล่าให้ฟัง

“เออ...คนธรรมดาที่คนธรรมดา เล่าครั้งสุดท้ายแล้วนา” แกว่า

“นานมาแล้ว คนเฒ่าคนแก่เล่าว่า” ไชน้อยเลียนเสียงเล่านิทานของแก

“ประเดี๋ยวดอนมะ هنگหรงอก” เป๊าะจี้ทำท่าเขกหัวใส่เจ้าจอมทโมน แต่ไชน้อยรู้ทันจึงกระโดดหลบเสียก่อน

“นานมาแล้ว เลยวัดในของหลวงพ่อใครไปนิดหนึ่ง เป็นถ้ำของ

คนธรรมดา” แก่เริ่มต้นเล่าเรื่อง

“คนธรรมดาเป็นคนหรือเปล่าเป๊าะจี้” หมวยเริ่มสนใจขยับเก้าอี้เข้ามาใกล้ๆ

“เจ๊ยังไม่เคยฟังเรื่องคนธรรมดาหรือ” ไข่น้อยเห็นหมวยสนใจจึงชวนคุย

“ยังเลย” เธอตอบ

“นี่เอ็งสองคนจะฟังหรือจะคุยกัน” เป๊าะจี้ชักยั้วะเมื่อเห็นสองคนคุยกัน ไม่สนใจฟังเรื่องที่แก่เล่า

“ทั้งฟังทั้งคุย สนุกดี” ไข่น้อยย้อน

“วะ...ไอนี้ น่าหมั่นไส้จริงๆ”

“เล่าต่อเถอะ หมวยอยากฟัง”

เป๊าะจี้เล่าว่า “ที่ถ้ำบนเขาวัดโนเป็นถ้ำสมบัติของคนธรรมดาคนเฒ่าคนแก่เล่ากันว่า ในถ้ำนั้นมีของใช้จำพวกถ้วยชามรามไหมมากมาย เป็นของโบราณ ลูกใหญ่ๆโตๆ เพราะเชื่อกันว่าคนธรรมดามีรูปร่างโตกว่ามนุษย์ ของใช้ก็จะมีขนาดใหญ่กว่า ถ้วยชามของใช้จึงมีขนาดใหญ่ คนธรรมดาเป็นคนใจดี มีเมตตา ใครจะใช้ของเหล่านี้มายืมใช้ได้เลย แรกๆก็ดีอยู่หรอก ยืมแล้วส่งคืน พอนานไปคงหลายชั่วอายุคน ยืมไปแล้วไม่ส่งคืนหลายครั้งเข้า คนธรรมดาคงเห็นว่ามนุษย์ไม่ซื่อสัตย์ ยืมแล้วไม่ส่งคืน จึงปิดปากถ้ำเสีย ไม่ยอมให้ยืมแล้วละ เรื่องของเรื่องเลยกลายเป็นตำนานเล่าขานสืบต่อกันมาจนถึงเดี๋ยวนี้ อยากไปไหมละ ถ้ำคนธรรมดานั้นนะ”

“อยากซี ผมอยากรู้จัก ไม่รู้ว่าใจดีเหมือนเป๊าะจี้หรือเปล่า”

“หมวยก็อยากไป อยากเห็นคนธรรมดาว่าหน้าตาเป็นอย่างไรด้วย

เตรียมตัวนะไข่น้อย เราเดินทางกันพรุ่งนี้เลย วันเดียวก็พอไขใหม่เป๊าะจี้”
พูดแล้วหันไปทางเป๊าะจี้ มัคคุเทศก์จำเป็น

“จะไปกับจริงๆหรือ วันเดียวก็พอ” แกตอบรับเป็นคนนำทาง
ไปค้นหาถ้าคนธรรมดาบนเขาลำพะยา

ศาสนพิธีบนศาลาการเปรียญเสร็จแล้ว ชาวบ้านที่มีทั้งคนเฒ่า
คนแก่และหนุ่มสาวต่างทยอยกันไปยังโรงครัว เพื่อรับประทานอาหารกัน
ตามธรรมเนียม

เป๊าะจี้ตกลงรับปากรับคำกับเด็ก ๆ เรียบร้อยแล้ว

การผจญภัยในแดนคนธรรมดาจะเริ่มต้นกันในวันพรุ่งนี้

2. เดินป่า

วันนี้เป๊าะจีนั่งผ้าโสร่งลายตาหมากรุกผืนเก่า สวมเสื้อตะโละ-บลาบอขาวตัวเดิมที่เคยใส่เดินป่าเมื่อหลายเดือนก่อน ตามด้วยผ้าพาดหรือแบ ผ้าสารพัดประโยชน์เหมือนกับผ้าขาวม้า แว่นสายตา กับหมวกกะปิเยาะห้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเป๊าะจีไปเสียแล้ว สิ่งสำคัญที่คนเดินป่าจะต้องไม่ลืมคือ มีดพร้ากับย่าม ส่วนหมวยแต่งตัวทันสมัยเหมือนวัยรุ่นทั่วไป นุ่งกางเกงยีนทะมัดทะแมง ใส่เสื้อแขนยาว สวมหมวกปีก สะพายเป้ใส่ของกินของใช้จีปาละ ไข่นุ้ยนั้นไม่ได้มาคนเดียว แต่ชวนเพื่อนขี่มาด้วยสองคน คือบ่าวกับเก็ด ทั้งสามแต่งตัวเหมือนกัน คือ นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อยืด สวมหมวกแก๊ป ทุกคนมีหนังสือห้อยคอมาด้วย

วันนี้เด็กน้อยทั้งสามพกกระสุนหิน กระสุนดิน มาอย่างเต็มที่พร้อมใช้ประโยชน์ทุกเมื่อ

ทันทีที่ลงจากรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่มาส่งที่ชายป่าริมหมู่บ้าน นักเดินป่าสมัครเล่นที่มีเป๊าะจีเป็นผู้นำ พร้อมด้วยหมวย ไข่นุ้ย บ่าว

และเกิดเริ่มเดินออกจากหมู่บ้าน หมวยตื่นตื่นเป็นพิเศษ การเดินป่าเป็นประสบการณ์ใหม่ เนื่องจากชีวิตของหมวยวนเวียนอยู่แต่ในแวดวงของการค้าขายเท่านั้น ส่วนเด็กชายทั้งสามคนมีประสบการณ์ยิงนกตกปลาตามประสาเด็กชายมาก่อน จึงไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นเท่าใดนัก

เลยหมู่บ้านเข้าไปเป็นสวนทุเรียนพื้นเมืองที่มีลำต้นสูงใหญ่ ลูกทุเรียนอยู่บนต้นสูง จะหล่นในตอนกลางคืน เจ้าของสวนจะมาเก็บในตอนเช้า ในสวนทุเรียนมักจะมีมิ่งคุด ลองกอง ลังแข ละมั่งกลางสาด ลูก ปลูกสมรมกันไป ผลไม้พวกนี้จะออกดอกออกผลในฤดูกาลที่ใกล้เคียงกัน ทุกสวนถูกแผ้วถางจนเตียนโล่ง ทำให้เก็บทุเรียนได้สะดวก ถัดขึ้นไปเป็นสวนยางพาราที่ปลูกเป็นแนวสวยงาม บางสวนขุดเป็นขั้นบันไดเวียนขึ้นไปเรื่อยๆ ช่วยให้เบาแรงเวลาเดินขึ้นเดินลง และเดินตัดยางได้ง่ายในเวลากลางวัน สะดวกต่อการเก็บน้ำยางในตอนเช้า ชาวลำพะยาส่วนใหญ่มีส่วนผลไม้และสวนยางพาราอยู่ในอาณาบริเวณเดียวกัน แบ่งพื้นที่ช่วงล่างปลูกผลไม้ ช่วงบนปลูกยางพารา เนื่องจากเป็นพืชที่ปลูกได้เกือบทุกพื้นที่

ถัดจากสวนยางพาราขึ้นไปจะเป็นป่าดงดิบ ซึ่งเป็นป่าสงวน ลักษณะป่าช่วงนี้จะเป็นป่าดิบ ต้นไม้ใหญ่ขึ้นเบียดเสียดกันหนาแน่น ช่วงล่างของป่าจะเป็นไม้ชั้นล่าง คือต้นไม้เล็กที่อาศัยร่มเงาใบบุญของไม้ใหญ่ เช่น หวายลิงอยู่พื้นล่าง หวายกำพวนจะเลื้อยพันต้นไม้ใหญ่ ต้นไม้หลายชนิดอยู่กันแบบพึ่งพากัน เอื้อประโยชน์ต่อกัน

เด็กทุกคนตื่นตื่น อากาศเดือนเมษายนในป่ายางพาราร้อนมาก เพราะเป็นฤดูกาลที่ยางพาราผลัดใบ แสงแดดส่องลงมาอย่างเต็มที่ แต่

เมื่อใบยางพาราแตกยอดอ่อนในช่วงเดือนพฤษภาคมแล้ว ป่ายางพารา จะร่มรื่นเหมือนเดิม

“ทนอีกนิด เมื่อผ่านป่ายางพาราแล้วจะขึ้นสูงกว่านี้ อากาศ จะเย็นสบาย” เป้าะจิบอกเมื่อเห็นอาการเหนื่อยและร้อนของเด็กๆ

ไม่นานนักอากาศก็เริ่มเย็นลงเหมือนที่เป้าะจิบอก ความ มหัศจรรย์ของธรรมชาติในป่าดงพงไพรได้จับเห้งของเด็กๆทุกคน ไปหมดแล้ว ทุกคนตื่นเต้นกับต้นไม้ใหญ่ขนาดสองสามคนโอบที่เหมือน มีพรมสีเขียวทอหุ้มอยู่อย่างประณีต

“ต้นไม้ใหญ่ๆที่เราเห็นกันอยู่นี้ส่วนใหญ่จะเป็นหลุมพอ ตะเคียน ยาง สยา ไม้พวกนี้นิยมใช้สร้างบ้านกัน เพราะเป็นไม้เนื้อแข็งที่มีราคา แต่เดี๋ยวนี้ถูกโค่นทำลายไปมากแล้ว บางชนิดเกือบสูญพันธุ์ไปแล้ว เช่น พวกหลุมพอ” เป้าะจี้ให้เด็กๆดูต้นไม้ในป่าพร้อมเล่ารายละเอียด ให้ฟัง

“ค่อยๆเดิน อย่าไปเหยียบรังต่อเข้าล่ะ ตกลงไปโพรงของมัน รับรองว่ากลับออกมาหน้าบวมฉิ่ง ไม่เป็นหน้าคนอย่างแน่นอน ชาวบ้าน เรียกต่อพวกนี้ว่า ต่อโพรง เพราะมันเป็นต่อดินที่ทำรังเป็นโพรง ไม่เหมือนต่ออีกชนิดหนึ่งที่ทำรังบนต้นไม้ อย่างนั้นเรามองเห็น ไม่เข้าใกล้มัน เราก็ปลอดภัย” แกอธิบายเสียยี่ดียว แต่ดูเหมือนว่าทุกคนให้ความสนใจมาก

เด็กทุกคนเงิบ รู้สึกตื่นเต้นกับความรู้ใหม่ในท้องเรียนกลางป่า

“นี่เราจะไม่พูดกันเลยหรือ เจ้หมาย” ไข่นุ้ยอดไม่ได้ที่ทุกคน เงียบกริบ

“ก็พูดไปสิ ตอนนี้อย่างไม่อยากจะพูด” เมื่อเห็นหมวยไม่ยอมพูดด้วยก็หันไปทางเป๊าะจี แล้วถามว่า “อีกนานไหมกว่าจะถึง”

“ไม่นานหรอก”

“ประมาณเท่าไรล่ะเป๊าะจี” ไข่มุกถามย้ำ

“นานชั่วหม้อข้าวเดือด” เป๊าะจียั่ว

“ชั่วหม้อข้าวเดือดนานแค่ไหนล่ะ” ไข่มุกอยากรู้

“เคยหุงข้าวใหม่” เป๊าะจีถามกลับ

“เคยหุงกับหม้อไฟฟ้า”

“ก็นานเท่านั้นแหละ” แกสรูปคำตอบ ไข่มุกไม่ถามต่อแสดงว่าเข้าใจในคำตอบของเป๊าะจี แต่หันไปทางหมวย แล้วพูดขึ้นว่า “เจ้หมวยผมสงสัยมากเลย”

“จะถามอะไรก็ถามเลย อย่าลีลามาก”

“เปล่าถาม” ไข่มุกตอบหน้าตาเฉย

“เด็กบ้า ยั่วตีนัก นี่แน่ะ” ไม่พูดเปล่าๆ กลับหยิกไปอีกทีหนึ่ง

“โอ๊ยยยยย...” ไข่มุกร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ทำเอาเป๊าะจีต้องหันกลับมา และพูดว่า

“อยู่กลางปากกลางเขาให้สำรวมเกรงเจ้าป่าเจ้าเข่าบ้าง” คำพูดของแกทำเอาไข่มุกหน้าจ้อย แต่ก็อดที่จะถามต่อไม่ได้

“เจ้าป่าเจ้าเขาเป็นยังไงครับ”

“วะ...ไฉ่มะเหงกนี่ จี้สงสัยจริง” เป๊าะจียกมะเหงกขี้ลงบนหัว ไข่มุกเบาๆ ด้วยท่าทางเอ็นดูเจ้าเด็กช่างพูด แล้วตอบไปว่า “ป่าเขาทุกแห่งมีเจ้าที่เจ้าทางคอยดูแลคุ้มครองอยู่ ใครละเมิดกฎของป่าจะถูก

ลงโทษให้พบเหตุเภทภัยต่างๆ”

“อย่างพวกเราเข้ามาในป่านี้ เป็นการทำผิดหรือเปล่าครับ”

“กลัวละซี” หมวยหยอก

“เขาไม่กลัวหรอก เขาอยากรู้” ไช้ญ้อยพูดเสียงน่าเอ็นดู หมวยเลยเอามือขยี้หัวเบาๆ

“กลัวก็บอกว่กลัว” หมวยไม่เลิกรา

“เออ...กลัว แล้วจะทำไม” ในที่สุดจอมมายาก็ยอมรับว่ากลัว ทุกคนก็หัวเราะในลีลาของเจ้าไช้ญ้อย

“เสียงอะไรเป๊ะจี้” หมวยถาม เมื่อได้ยินเสียงดังซู่ๆ คล้ายเสียงลมยังไม่ทันที่จะตอบทุกคนก็ล้มระเนระนาดไปคนละทิศละทาง เหมือนกับมีใครเจตนาจงใจเป่าลมอย่างแรงมาตรงนี้ เพราะตรงบริเวณอื่นที่ใกล้เคียงไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติ

เด็กๆหันมามองหน้ากันอีกครั้ง เพราะชักไม่มั่นใจในความปลอดภัยเสียแล้ว

พลันแสงแดดที่ลอดผ่านยอดไม้ลงมาเริ่มอ่อนแสงลง หริตหริ่งเรไรร้องระงม ลมหนาวพัดมาวูบใหญ่ อากาศที่เย็นเยือกไหลเข้ามาแทนที่อย่างรวดเร็ว

ทุกคนงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เพราะหนาวเหน็บจนเจ็บเนื้อ ความมืดโรยตัวลงมาอย่างรวดเร็ว หมวยยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ปรากฏว่ามันหยุดทำงานไปเสียแล้ว ถามคนอื่นก็เหมือนกัน นาฬิกาทุกเรือนหยุดทำงาน

“นาฬิกาตายหมดทุกเรือน” เธอพูดเสียงสั้นๆ

เป๊าะจี้ได้ยินเข้าจึงบอกไปว่า “ไม่เป็นไรหรอก มันจะตายก็ตายไป เราฟังเสียงนกเสียงกาเอาก็ได้ ตอนกลางวันก็ฟังเสียงท้องเอาก็แล้วกัน”

“ตอนนี้ท้องผมร้องแล้วครับ จะทำยังไงดี” ไข่นุ้ยที่เดินรั้งท้ายอยู่ ตะโกนถาม

“ก็กินน้ำลายไปพลงก่อนสิ” หมวยตอบกวนๆ เรียกเสียงหัวเราะคลายเครียดจากทุกคนได้

เป๊าะจี้เดินนำหน้าอยู่คนเดียว ในใจนึกว่า “เป็นความผิดของเราเองที่ลืมหอมมาลาโทษจากเจ้าป่าเจ้าเขาเสียก่อน ก่อนที่จะเข้ามาในป่าอาถรรพณ์แห่งนี้”

TK

3. สู่ป่าใหญ่

ทางเดินเริ่มแคบลงทุกที ทางขวามือติดกับผาหินที่มีก้อนหินใหญ่น้อยวางระเกะระกะอย่างไม่เป็นระเบียบ บางช่วงมีต้นไม้กิ่งก้านแซมระหว่างก้อนหินอย่างพอเหมาะ ทำให้ดูเหมือนว่าเป็นการจัดวางอย่างจงใจของธรรมชาติ เพื่อให้มองดูคล้ายสวนหินในสวนสาธารณะที่อยู่ใจกลางเมืองใหญ่ ส่วนทางซ้ายมือรกรกครึ้มด้วยไม้ใหญ่ที่ขึ้นลดหลั่นกันตามระดับพื้นที่ลาดชันของหุบเหว ต้นที่ขึ้นอยู่ด้านล่างมองเห็นยอดอยู่ลิบๆ ต้นที่ขึ้นบนส่วนที่ลาดชันขึ้นช่วงบนของปากหุบเหวก็มองเห็นลำต้นที่อวบอ้วนสองสามคนโอบ เพราะความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน หากทอดสายตาลงไปเบื้องล่างจะรู้สึกเสียววาบ เพราะเป็นเหวลึกที่มีเสียงซัดซ่าของสายน้ำอยู่เบื้องล่าง ทุกคนจึงต้องเดินด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อมิให้พลาดพลั้งตกลงไป

“ถ้ารู้เสียก่อนว่ามีทางเดินที่น่ากลัวอย่างนี้ ผมจะไม่มาด้วยหรือน่ากลัวระมัด” ไข่นุ้ยบ่นพลางเดินพลาง

“อย่าบ่นไปเลยน่า เดินมาจนเกือบถึงที่หมายแล้ว บ่นไปก็ไม่มี

ประโยชน์” หมวยเตือน

“เดินดี ๆ ก็แล้วกัน ระวังจะตกเขานะ”

“เจ้หมวย ผมเดินไม่ไหวแล้ว ไม่รู้ผมโดนอะไร เลือดไหลซิบเลย ยิ่งเดินยิ่งระบมไปหมด” บ่าวเพื่อนไข่นุ้ยที่ร่วมเดินทางมาด้วยร้องโอดโอย เพราะเดินไม่ไหว

เป๊าะจี้รีบมาดูบาดแผลของเด็กน้อย แกนั่งพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง บอกกับพวกเด็ก ๆ ว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอก ถูกหินทิ่มเอาเท่านั้นเอง โกลหัวใจตั้งเยอะเนอะ” พุดแล้วเดินออกไปถอนต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ขึ้นอยู่ริมทางเดิน แล้วเดินกลับมาพร้อมกับต้นไม้เล็ก ๆ กำมือหนึ่ง เอามาปิด ๆ เพื่อให้เศษดินเศษหินหล่นออกไป เพราะไม่มีน้ำล้าง เด็ก ๆ มารูมกันดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“อยู่ป่าอยู่ดงต้องรูชนิดของพืชพรรณ บางชนิดเป็นยา บางชนิดกินเป็นอาหารได้ แต่ถ้าเราไม่รู้จัก มันก็จะไม่มีค่าอะไร ต้นไม้ที่เราเห็นอยู่นี้เป็นยาสมุนไพรทั้งนั้น” เป๊าะจี้พุดพลางใช้มือหยิกต้นไม้ให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ จากนั้นใช้ฝ่ามือทั้งสองข้างขยี้ไปมาให้แหลกละเอียดจนออกน้ำสีเขียว แล้วบอกกับพวกเด็ก ๆ ว่า

“เป๊าะจี้จะพอกยาบนแผล ไม่นานเลือดจะหยุด หากมีผ้าพันเอาไว้จะช่วยไม่ให้ยาที่พอกไว้หลุดออก แต่ไม่เป็นไร เราหยุดพักเหนื่อยกันตรงนี้ก็ก่อนก็ดี เลือดหยุดแล้วค่อยไปกันต่อ”

ทุกคนหยุดพักอยู่ที่ริมทางนั่นเอง จนความเจ็บเข้ามาครอบครองนาน ๆ จะได้ยินเสียงสัตว์ใหญ่ร้องมาสักครั้ง

ท่ามกลางความเจ็บนั้น เสียงดนตรีชนิดหนึ่งดังแว่วมาแต่ไกล

บางครั้งดังค่อย บางครั้งดังแรง แล้วมันก็แผ่วหายไป

“เสียงอะไรเจ้...” ไช้紐ถามด้วยใบหน้าเล็กเล็ก

“เงียบๆนะ...กำลังฟังอยู่นี่ไง อยู่หนึ่งๆนะ ประเดี๋ยวหยิกแขนขาด
หรอก” พุดยังไม่ทันขาดคำ หมวยก็หยิกหมับเข้าให้ ทำเอาเจ้าตัวน้อย
ร้องโอดโอย

เสียงดนตรีดังขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

เสียงลมในหุบเขาดังคึกๆ ปานประหนึ่งจะถอนรากถอนโคนต้นไม้
ทั้งภูเขาให้หลุดลอยออกไปจากโลก มองลงไปเบื้องล่างเห็นต้นไม้โอนเอน
อย่างน่ากลัว กอไม้เสียดสีกันจนลุกเป็นไฟ ไฟสีแดงเพลิงลุกลามไปยัง
กอไม้ที่ขึ้นกันอย่างเบียดเสียด จนเบื้องล่างกลายเป็นทะเลเพลิงไปใน
ไม่กี่นาที เสียงไม้ไฟถูกไฟเผาผลาญแตกดังโผผาง หากไฟไม่ดับเสียก่อน
คงไหม้มาถึงชั้นป่าใหญ่ด้านบน ทั้งควันทั้งขี้เถ้าลอยฟุ้งขึ้นมาข้างบน
ตามแรงไหมของลมและไฟ พลันฟ้าคะนองก็เริ่มขึ้นอย่างปัจจุบัน ฟ้าร้อง
สลับฟ้าผ่า ดูว่าจะถล่มทลาย

ไม่นานนักสายฝนก็โหมกระหน่ำคล้ายดังฟ้ารั่ว ใบไม้ที่ทำหน้าที่
เป็นหลังคาของภูเขาไม่อาจทานแรงกระหน่ำของฝนปีศาจได้ ป่าทั้งป่า
จึงเปียกโชก ต้นไม้ใหญ่่น้อยโยกเอนเหมือนอยู่ในสายน้ำและสายลม

“เร็วๆ รีบหลบเข้าไปในถ้ำข้างหน้าก่อนเถอะ” เป้าะจีตะโกน
แข่งกับพายุฝน

ทุกคนวิ่งไปรวมตัวกันอยู่ในถ้ำเล็กๆ แห่งหนึ่ง

ฝนฟ้าที่กำลังพิโรธโกรธซึ่งอยู่ท่าทีจะซาลงบ้างเล็กน้อย

“ฝนอะไรตกหนักจริงๆ เกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็น” ไช้紐

บ่นพลาญ พยายามเบียดตัวเข้าไปอยู่ตรงกลาง “คราวหน้าเจ้หมวยไม่ต้องมาชวนผมแล้วนะ”

“อ้าว...แล้วโหงมาลงที่เจ้ละ พาลเสียแล้วละแก โกรธฟ้าโทษฝนแล้วมาลงที่คน แปลกคนจริง”

“ไม่รู้ละ...” ไช้ญ้ยทำเสียงเง้งอน

ไม่นานนักฝนก็หาย เป็นไปได้อย่างไร นึกจะตกก็ตกเสียจนเหมือนฟ้ารั่ว นึกจะหยุดก็หยุดแบบไปไม่ลา มาไม่ไหว แปลกแท้ๆ

ที่นั่นแปลกและมหัศจรรย์ใจคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่ ทั้งไฟ ทั้งฟ้า ทั้งฝน ล้วนไร้ร่องรอยอย่างสิ้นเชิง

ป่าทั้งป่าที่เปียกโชก คนทุกคนที่เปียกปอน กลับแห้งผากเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

เสียงดนตรีในท่วงทำนองเดิมดังขึ้นอีกแล้ว คราวนี้เหมือนดังอยู่ใกล้ๆ ทำเอาทุกคนขนลุกขนพอง เป้าะจี้พยายามเรียกสติของทุกคนให้กลับคืนมา ไม่ให้ไปหลงเคลิบเคลิ้ม เพราะจะทำให้ตกอยู่ในอำนาจของมันอย่างไม่รู้ตัว

เป้าะจี้แน่ใจว่าเสียงดนตรีนั้นดังลอดออกมาจากช่องด้านในของถ้ำ เพราะสังเกตเห็นว่าที่ก้นเพิงถ้ำแห่งนี้มีทางลอดเข้าไปข้างในได้ แต่ถ้ำจันต้องคลานเข้าไป

“พวกเราจะเข้าไปในถ้ำแห่งนี้ เป้าะจี้เห็นทางเข้าไปแล้ว ตามมาอย่างช้าๆ ไม่ต้องรีบร้อน” พุดจบเป้าะจี้ก็นำหน้าเด็ก ๆ คลานเข้าไป

ครู่เดียวก็ทะลุผ่านเข้าไปยังห้องโถงใหญ่ มีปล่องใหญ่อยู่ข้างบน

มองดูคล้ายๆ ไฟฉายดวงใหญ่ที่ส่องแสงเข้ามาในความมืดมิดของถ้ำ ทำให้มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างภายในถ้ำแห่งนี้ ในขณะที่ทุกคนกำลังแหงนมองไฟฉายยักษ์อยู่นั้น เพดานถ้ำทางเข้าที่เพิงคานผ่านเข้ามานั้นค่อยๆ เลื่อนต่ำลง เหมือนมีใครกำลังชักรอกก้อนหินให้ลงมาปิดปากถ้ำ

“เฮ้ย... พวกเรากำลังถูกขัง” เสียงใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นเมื่อเพดานถ้ำเลื่อนลงมาปิดพื้นถ้ำ

“ไม่ต้องตกใจ ทุกปัญหาที่มีทางแก้” เป้าะจีพูดยืนยัน

“ป่าอะไรกันนี้ มีเรื่องต้องแก้ปัญหาลดเวลา” ไข่น้อยยังบ่นไม่หยุด

“อย่าบ่นไปเลยนะ เมื่อมีปัญหาก็ต้องตั้งสติและช่วยกันหาทางออกดีกว่า” เป้าะจีว่า

“หรือว่าที่นี่เป็นถ้ำคนธรรมดา” เด็กๆ ร้องขึ้นพร้อมๆ กัน

“ไม่ใช่หรอกนะ แต่เราทุกคนจะออกจากที่นี่โดยเร็วที่สุด” เป้าะจีครุ่นคิด

“ไป โน่น ทางเล็กๆ อยู่ทางโน้น น่าจะทะลุออกไปไหนสักแห่ง” เด็กๆ เดินตามเป้าะจี

“เป้าะจี เราไม่มีทางอื่นเลยเธอ นอกจากจะต้องดำน้ำลอดช่องนี้ออกไปข้างนอก” ไข่น้อยชี้ไปที่ทางออกได้น้ำ “ผมเคยเห็นทางออกอย่างนี้ในหนังฝรั่ง”

“เดี๋ยวก่อน นั้นมันในหนัง ในน้ำไม่รู้มีอะไรอยู่บ้าง” สิ้นคำพูดเจ้าไข่น้อยหันหน้าไปมองเพื่อนๆ เหมือนจะถามว่า “มีอะไรหรือเปล่า”

เป้าะจีนิ่งและเงิบเหมือนกำลังจะตัดสินใจทำอะไรสักอย่างหนึ่ง

“ใครจะอาสาตัวนำออกไปเป็นคนแรก” เจียบ ไม่มีใครอาสา เพราะไม่มีใครรู้ว่าระยะทางที่ต้องดำลัดออกไปยาวเท่าใด อีกประการหนึ่ง ไม่มีความชำนาญในการดำน้ำ คนที่สามารถทำงานนี้ได้ก็มีเพียงเกิดเพียงคนเดียว เพราะเป็นคนที่ย่ำน้ำแข็งที่สุดของหมู่บ้าน

“เป๊ะจี้ครับ ผมนี่ก็ออกแล้วครับ ผมมีเชือกผูกเสื้อเส้นยาว ติดตัวมาด้วย ครูเคยบอกผมว่า ทุกครั้งที่เข้าป่าหรือเดินทางไกลจะต้องเตรียมอุปกรณ์ติดตัวไปด้วย แต่คราวนี้ผมมีเพียงเชือกอย่างเดียว” ไข่นุ้ย บอกด้วยความดีใจ

“เออดี...แต่ตอนนี้ก็ยังไม่ออกว่าจะใช้ทำอะไรดี”

“เป๊ะจี้คะ หมวยนี่ก็ออกแล้วว่าจะใช้เชือกทำอะไร”

“ใช้ทำอะไร ลองว่ามา” เป๊ะจี้พูด

“เอาปลายเชือกข้างหนึ่งผูกไว้กับแรงหินหรืออะไรก็ได้ที่มั่นคง ปลายเชือกอีกข้างหนึ่งให้คนดำน้ำถือออกไปผูกไว้ข้างนอก เพื่อให้คนอื่น ๆ ที่ว่ายน้ำไม่แข็งจับเชือกลำเลียงตัวเองออกไปข้างนอก” ทุกคนได้ฟังความคิดของหมวยแล้วรู้สึกหายใจโล่งจุกมากขึ้น เพราะเห็นช่องทางที่จะหลุดออกไปยังโลกภายนอกได้แล้ว

“จั้นเริ่มลงมือ เกิดเป็นคนแรกที่ต้องว่ายน้ำออกไป เพราะเป็นคนที่ย่ำน้ำแข็งที่สุด” เป๊ะจี้พูดกับเกิด “อ้าว ไข่นุ้ย เอาเชือกมาสิ” ไข่นุ้ยทำยืง

จนหมวยต้องถามย้ำ “ไหนเชือกล่ะ ไข่นุ้ย”

“ลืมครับ” ไข่นุ้ยตอบหน้าตาเฉย

“ไข่นุ้ย นี่เองไม่ได้เอาเชือกมาดอกหรือ” เป๊ะจี้ชักหัวเสียกับ

ลีลาของหนุ่มน้อย

“เอามาครับ แต่ไม่รู้เก็บไว้ตรงไหน ใจเย็นๆ นะครับ ประเดี๋ยว เจอแน่ๆ”

“อย่าบอกนะว่าลืม ไม่ได้เอามาปะ โดนแน่ๆ” เป้าะจี้พูดดักคอไว้ก่อน

“เจอแล้วครับ ผมผูกไว้ที่แถวตามหลักวิชาลูกเสือเป็ยเลย” ไข่น้อยพูดด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจที่ได้ใช้วิชาลูกเสือให้เป็นประโยชน์ในภาวะคับขัน

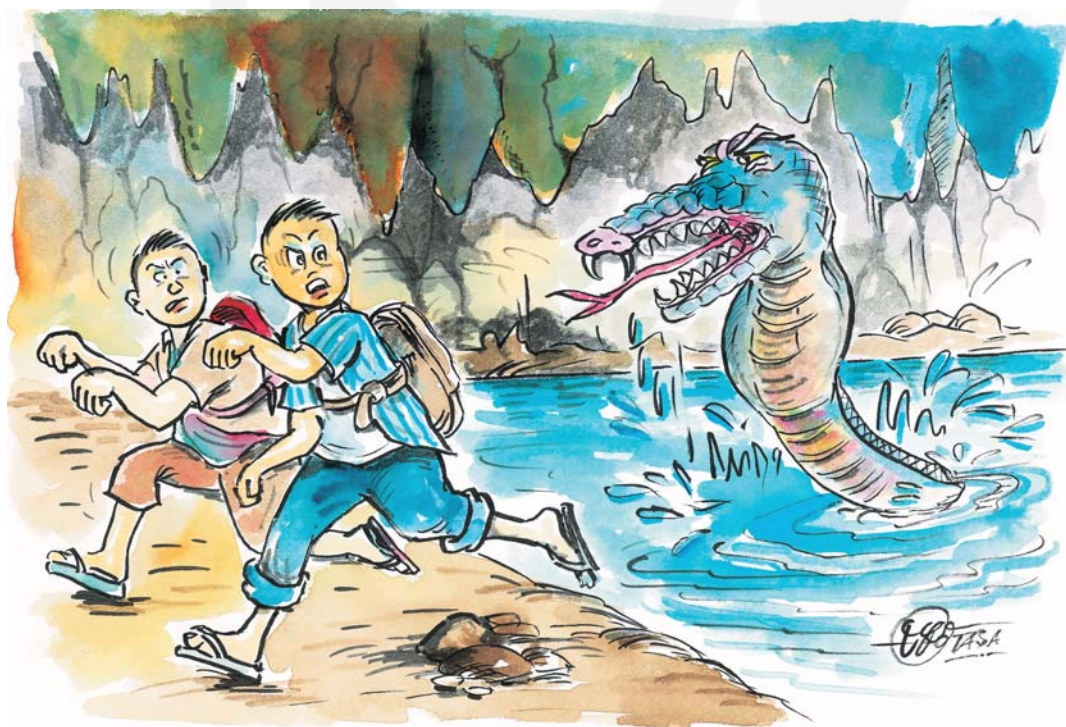
เป้าะจี้รับเชือกจากไข่น้อย แล้วเดินไปผูกไว้กับก้อนหินใหญ่ด้วยเงื่อนที่สามารถคลายออกได้เมื่อข้ามไปอยู่ฝั่งโน้นแล้ว

“เฮ้อ...เกิด มาเตรียมพร้อมค่าน้ำลอดออกไปข้างนอกเลยนะ แล้วไปผูกเชือกเอาไว้ที่ก้อนหินหรือต้นไม้ให้แน่น อย่าให้หลุด ประเดี๋ยว พวกเราจะตามออกไป” เป้าะจี้สั่งอย่างละเอียด เพื่อให้แน่ใจว่าเกิดเข้าใจสิ่งที่บอกจริงๆ เกิดค่อยๆ เดินลงไปใต้น้ำอย่างระมัดระวัง รู้สึกสะดุ้งเล็กน้อย น้ำเย็นเหมือนน้ำแข็ง มันเย็นเข้าไปถึงกระดูก

เกิดกำปลายเชือกแน่น แล้วดำลงไปใต้น้ำ ใต้น้ำนั้นใสแจ๋วมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดมองเห็นสัตว์ชนิดหนึ่งตัวสีขาวเผือกกำลังเคลื่อนตัวอยู่อย่างช้าๆ แต่ไม่อาจบอกได้ว่าเป็นสัตว์ชนิดใด เกิดว่ายน้ำด้วยความชำนาญ ลอดเข้าไปใต้โพรงหินที่มองเห็นแสงจากภายนอกส่องเข้ามา ถีบตัวใต้น้ำพรวดเดียวทะลุออกไปภายนอกอย่างง่ายดาย

ทุกคนโล่งใจที่เกิดทำได้สำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว

4. งูยักษ์

ร่างของเกิดจมหายลงไปใต้น้ำที่เย็นยะเยือก

ครูเดียวเท่านั้น น้ำก็นิ่งใสเหมือนกระจกดังเดิม เป็นที่น่าสังเกตว่าเชือกเส้นสีขาวที่เกิดถืออยู่ในมือลอยออกไปทางช่องที่เป็นทางออก แสดงว่าเกิดดำน้ำลอดออกไปได้

จริงอย่างที่คิด เพราะทุกคนได้ยินเสียงตะโกนของเกิดดังอยู่ข้างนอก

“ผมอยู่ข้างนอกแล้ว” เกิดตะโกนบอกทุกคนที่รออยู่ข้างในถ้าทุกคนต่างดีใจ จึงเตรียมพร้อมที่จะลอดออกไปเช่นกัน

ทันใดนั้น ร่างของสัตว์ชนิดหนึ่งก็ทะลึ่งพรวดขึ้นจากท้องน้ำที่นิ่งสงบ

“งู...งูเผือก” ไข่นู้ยร้องเสียงหลง งูเผือกขนาดเท่าต้นหมากกระโจนพรวดขึ้นมา มันฉกเข้ามาที่พวกเด็ก ๆ อย่างรวดเร็ว แต่พลาดเป้าไปเพียงนิดเดียว ทำให้หัวของมันกระแทกกับก้อนหินอย่างรุนแรง มันจึงดิ้นพรวดด้วยความเจ็บปวด

แต่เมื่อมันตั้งลำตัวได้ใหม่ก็ฉกเข้ามาอีกครั้ง แรงกว่าเดิม มันก็พลาดอีกจนได้ ท่อนหัวของมันฟาดกับพื้นหินเสียงดังสนั่น มันจึง

ดินเราเหมือนถูกค้อนทุบหัว ลำตัวที่โผล่มาให้เห็นนั้นยาวประมาณ สองเมตรเศษๆ เป็นศูนย์กลางขาวนวล เกล็ดขาวเป็นมันเลื่อม น่าขยะแขยง ท่าทางฤทธิเดชไม่มากนัก เพราะเมื่อร่างของมันถูกอากาศบนบกก็จะ อ่อนเปลี้ยอย่างเห็นได้ชัด ในที่สุดร่างของงูเผือกยักษ์ก็นอนนิ่งอยู่ริมน้ำ ไม่ต่างกับคนถูกวางยา

เด็ก ๆ เมื่อเห็นดังนั้นจึงรีบลงน้ำทันที ทุกคนจับเชือกสีขาวยที่เกิดขึ้น นำออกไปผูกไว้นอกถ้ำ

ครูเดียวทุกคนก็ออกจากถ้ำได้อย่างปลอดภัย

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ได้ยินเสียงอะอะไว้วาย” เกิดถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“มันน่ากลัวจริงๆเกิด โชคดีที่แกออกมาเสียก่อน” หมวยบอกเป็นคนแรก

“อะไรล่ะที่มันน่ากลัว”

“ก็งูนะซี งูเผือกตัวเท่าต้นหมาก โผล่ขึ้นจากน้ำมาฉกพวกเรา แต่โชคดีนะที่พอมันขึ้นมาบนบกแล้วมันกลับอ่อนแรงลง ทำอะไรพวกเราไม่ได้ มิฉะนั้นคงเหลือแต่ชื่อเท่านั้น” ไข่นุ้ยรีบเล่าให้ฟังด้วยความตื่นเต้น

“เออ... พวกเรานับว่าโชคดีแล้ว งูน้ำยักษ์ไม่มีพิษสงอะไร ธรรมชาติสร้างมาให้มีรูปร่างน่ากลัว แต่ไม่ให้พิษมา มันอยู่ในน้ำภายใน ถ้ำ ถ้าเราไม่เข้าไปรบกวน มันก็ไม่มายุ่งกับเรา กินอาหารที่มีในถ้ำเท่านั้น เป็นงูที่ไม่ทำร้ายใคร” เป้าะจิสายายให้เด็ก ๆ ฟัง

“เวลาเท่าไรแล้วเป้าะจี้”

“ไม่รู้สิ น่าจะใกล้ค่ำแล้ว”

“ทำไมเวลานี้ข้างรวดเร็วเสียจริง ต่างกับที่บ้านเราเลยนะ”
ไปนุ้ยสงสัย

“เจ้หมวยสังเกตเห็นไหมว่าก้อนหินในถ้ำที่อยู่ใต้น้ำมันจะมีสีแวววับ สะท้อนแสงวูบวาบ ราวกับเกล็ดเพชรเกล็ดแก้ว ผมนอดใจไม่ไหวเลยเก็บ มาหลายก้อน” จอมชนประจำคณะพูดยังไม่ทันจบ เขามือล้วงเข้าไป ในกระเป๋ากางเกงควานหาก้อนหินเพชรที่เก็บออกมาจากวังน้ำเย็นในถ้ำ แต่แล้วต้องทำหน้างุน เพราะในกระเป๋ากางเกงไม่มีก้อนหินสักก้อน

“เอ...ไปนุ้ยเก็บหินเพชรออกมาตั้งหลายก้อน ไม่รู้ว่ายหายไปไหนหมด ไม่เหลือสักก้อน” พุดจบไปนุ้ยก็ปลิ้นกระเป๋ากางเกงออกมา ไม่มีก้อนหิน ให้เห็นแม้แต่ก้อนเดียวจริงๆ มันหายไปได้อย่างไร

“นี่แหละหนา เขาเรียกกันว่าโลกมากลาหายแท้ทีเดียวละ” หมวยได้ทีชี้เพะไล่เจ้าไปนุ้ยทันที เสร็จแล้วก็หันมาหารือกับเป้าะจีเพื่อ วางแผนการเดินทางต่อไป

“วันนี้เราเดินทางมาเหนื่อยทั้งวัน ใกล้ค่ำแล้ว เราน่าจะพักผ่อน กันที่นี้ พรงุ่นนี้เข้าค้อยหาทางกันใหม่ ทางบ้านคงเป็นห่วงกันแน่” เป้าะจี พุดกับเด็ก ๆ ด้วยความไม่สบายใจ

“หมวยก็เป็นกังวลมากเหมือนกัน เพราะไม่ได้บอกเดียวกับแม่ว่า ต้องพักแรมค้างคืน แล้วนี่เราจะพักกันอย่างไรละ ไม่มีอะไรสักอย่าง” หมวยค่อนข้างเป็นปัญหาเกี่ยวกับการพักค้างคืนตามประสาผู้หญิง

“ไม่เป็นไรหรอก แต่อากาศหนาวสักหน่อย เราต้องนอนในเพิงถ้ำ แต่ก็ยังโชคดีที่เป้าะจีมีไฟแช็คติดตัวมาด้วย จะได้ก่อไฟให้อุ่นขึ้นได้บ้าง ไม่พินมีมากมาย” เป้าะจีบอกพวกเด็ก ๆ เพื่อจะได้คลายกังวล

“เดี๋ยวไข่นุ้ยกับเพื่อนๆ จะช่วยหาพินให้ นะครับ” ไข่นุ้ยอาสา

“คืนนี้เราไม่มีอาหาร ใครมีอะไรติดตัวมาก็เอามาแบ่งกันกินก็แล้วกัน”

“ผมไม่รู้รู้สึกหิวเลย” เพื่อนๆ ของไข่นุ้ยกล่าว

“จริงๆ นะ มันเป็นเรื่องน่าแปลกอีกอย่างหนึ่ง เพราะตั้งแต่เข้ามากินข้าวเพียงจานเดียว ไม่รู้รู้สึกหิวอะไรเลย ผมคิดว่าความอาภรณ์ของป่านี้น่าทำให้รู้สึกอิ่ม จริงไหม” พูดแล้วไข่นุ้ยก็หันไปถามเพื่อนๆ ซึ่งได้รับคำตอบที่ตรงกันว่ารู้สึกอิ่มอยู่ตลอดเวลา ไม่มีอาการหิวเลย

“คนเฒ่าคนแก่เล่าให้เป๊าะจีฟังว่า คนธรรมดาเป็นพวกกึ่งคนกึ่งเทวดา พวกเขาดำรงชีวิตโดยไม่ต้องกินอาหาร จะอิ่มทิพย์อยู่ตลอดเวลา เป๊าะจีเชื่อว่าเราอยู่ในอาณาจักรของเขา เราคงได้รับอิทธิพลเข้ามาด้วย ทำให้เราไม่รู้สึกริว อีกประการหนึ่ง เราอยู่ในสถานที่เย็นชื้น เสียเหงื่อ น้อย เสียพลังงานน้อย ทำให้รู้สึกหิว น้อย อาจจะเป็นเพราะสาเหตุนี้มาผสมผสานด้วย” เป๊าะจีอธิบายเหตุผลให้พวกเด็กๆ ฟัง ในขณะที่ไข่นุ้ยกำลังกูลูกจอบหาพินมาก่อไฟหน้าเพิงพักในคืนนี้

“เราจะมีโอกาสเจอคนธรรมดาใหม่ เป๊าะจี” หมวยยังไม่หายสงสัยเรื่องคนธรรมดา เพราะด้วยความอยากรู้เรื่องคนธรรมดาที่เหละที่ทำให้ตั้งต้นขี้หนูเข้ามา เพื่อศึกษาร่องรอยของคนธรรมดา

“ไม่แน่นะ แต่ตลอดระยะเวลาที่เราอยู่บนภูเขาแห่งนี้ เราทุกคนอยู่ในสายตาและอำนาจของคนธรรมดา จริงๆ แล้วคนธรรมดาเป็นคนใจดี มีเมตตา ไม่เคยทำร้ายใคร” เป๊าะจีบอกพวกเด็กๆ เหมือนกับจะบอกเป็นนัยๆ ว่า ไม่ต้องกลัวหรอก บนภูเขาแห่งนี้มีแต่ความปลอดภัย

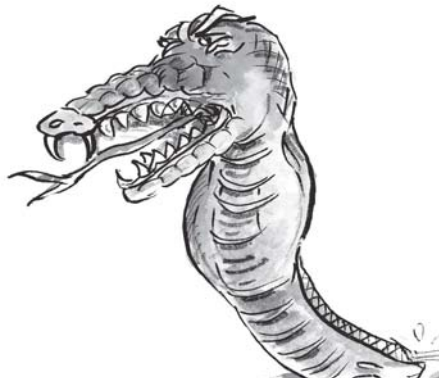
ไข่นุ้ยและเพื่อนๆช่วยกันก่อกองไฟติดแล้ว แสงจากกองไฟทำให้มองเห็นใบหน้าของทุกคนอย่างชัดเจน แม้จะมีเป๊าะจี้คอยให้กำลังใจอยู่แต่ในแววตาของทุกคนฉายภาพแห่งความกังวลออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัด ประสบการณ์ที่ผ่านไปมาในตอนกลางวันสร้างความหวาดหวั่นให้ไม่น้อยทีเดียว

คืนนี้ไข่นุ้ยและเพื่อนๆรับอาสาจะเป็นผู้ดูแลกองไฟ ตั้งแต่เย็นแล้วที่พวกเขาไปขนหาฟืนมาวางกองไว้ใกล้ๆเพิงเป็นจำนวนมาก หากฟืนหมดในยามดึกตื่นจะลำบากในการออกไปหาเพิ่มเติม และจะเป็นจังหวะให้สัตว์ร้ายเข้ามาใกล้ที่พักได้ ไฟมีความสำคัญต่อการป้องกันสัตว์ร้ายในยามค่ำคืน ซึ่งคนในชนบทถือปฏิบัติมาแล้วหลายชั่วอายุคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้คนที่ต้องอาศัยป่าในการประกอบอาชีพ

คืนนี้อากาศหนาวเป็นพิเศษ แต่ไออุ่นจากกองไฟช่วยบรรเทาความหนาวเหน็บลงบ้างแล้ว

ความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางในตอนกลางวันทำให้ทุกคนหลับสนิท แม้กระทั่งเป๊าะจี้เองก็หลับสนิทอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ปกติแล้วเป๊าะจี้จะเป็นคนที่นอนหลับยาก ไม่ใช่เป็นเพราะว่ามีเรื่องต้องครุ่นคิดหนักอกหนักใจแต่ประการใด แต่เป็นเพราะวัยที่สูงขึ้นทำให้เป็นคนหลับยาก

แต่คืนนี้ทุกคนหลับสนิทจริงๆ

5. หลวงพ่อไกร

ฟ้าเริ่มสว่าง แต่ดาวรุ่งยังสว่างไสว ดาวดวงเล็กๆ เรียงรายอยู่รอบๆ แผ่นฟ้าสีเทาทึม แสงดาวเล็กๆ แต่งแต้มฟ้าให้มีสีสัน ลมหัวรุ่งพัดผ่านมาเป็นครั้งคราว หมวยรู้สึกหนาว แต่เป็นหนาวที่สดชื่น หมวยพยายามห่อตัวเองให้เล็กลงเพื่อหาไออุ่นจากตัวเองมากขึ้น แล้วก็กลับไปอีกครั้ง

หมวยฝันเห็นพระภิกษุชรา รูปร่างสูงใหญ่ ผมหงอกแดง แววตาสีหน้าฉายให้เห็นความเมตตา ในฝันนั้นยังจำได้ว่านกขุนทองตัวหนึ่งร้องบอกว่า “ท่านเจ้าไกร” ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ครั้งแรกนึกไม่ออกว่าเคยเห็นพระภิกษุชราแบบนี้ที่ไหน ในที่สุดก็นึกออกว่าท่านคือหลวงปู่ไกรที่เข้าไปกราบก่อนออกเดินทาง

หมวยก้มกราบท่านลงกับพื้น การที่ท่านมาโปรดในยามเข้าเช่นนี้นับเป็นมงคลยิ่ง เพราะยามเข้าเป็นเวลาโปรดสัตว์ของพระภิกษุ

“จำเริญ จำเริญเถิดหนูน้อย ที่นี้เป็นดินแดนคนธรรพ์ ตรงที่หนูและเพื่อนๆ นอนหลับเคยเป็นวัดที่หลวงปู่จำพรรษาอยู่เมื่อประมาณ

400 ปีที่ผ่านมา ชาวบ้านเขาเรียกว่าวัดใน ถ้าที่หนูพลัดหลงเข้าไปนั้น เป็นถ้ำคนธรรพ์ โชคดีนะที่กลับออกมาได้อย่างปลอดภัย ไม่มีใครเคยเข้ามา หากเข้ามาได้ก็จะหายสาบสูญไป ขอให้หนูโชคดีและปลอดภัย” พุดจบภาพของพระภิกษุชราดมสีทองแดงก็เลื่อนหายไปในสายหมอก ยามเช้าที่หนาวทึบ

หมวยลืมนัดขึ้น เห็นไข่นุ้ยและเพื่อนๆยังคงหลับอยู่ ส่วนเป้าะจี่นั่งอยู่บนก้อนหินใกล้ๆเพิงพัก

ไม่นานนักทุกคนตื่นขึ้นมามีด้วยสีหน้าที่เข้มขึ้น เพราะได้นอนหลับอย่างเต็มอิ่ม ไม่มีอะไรมารบกวน หลังจากล้างหน้าล้างตาเรียบร้อยแล้ว เก็บข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวใส่กระเป๋าเพื่อเดินทางต่อไป

“เป้าะจี่คะ เมื่อตอนหัวรุ่ง หนูฝันเห็นพระรูปหนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่ดมสีทองแดง มาบอกว่า ถ้าที่เราติดอยู่เมื่อวานนี้คือถ้ำคนธรรพ์”

“นั่นแหละ หลวงพ่อไกรที่พวกเราไปกราบขอพรก่อนออกเดินทางนั่นไง” เป้าะจี่บอก และอธิบายเพิ่มเติมว่า “คนเฒ่าคนแก่เล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อไกรกับหลวงพ่อทวดวัดข้างให้เป็นสหายนธรรมกันมาตั้งแต่สมัยบวชเรียนอยู่ที่วัดเสมาเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช หลวงพ่อทวดเป็นชาวสทิงพระ จังหวัดสงขลา หลวงพ่อไกรเป็นชาวควนขนุน จังหวัดพัทลุง สมัยนั้นเมืองพัทลุงมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองสทิงพระ เมื่อเรียนจบแล้ว หลวงพ่อทวดไปศึกษาต่อในเมืองหลวง คือกรุงศรีอยุธยา แต่หลวงพ่อไกรเลือกที่จะออกปฏิบัติธรรม โดยการจุดธูปมาทางแถบนี้”

“ผมชวนพระหลวงพ่อไกรติดตัวมาด้วย” ไข่นุ้ยอวดพระเหรียญ หลวงพ่อไกรที่ห้อยคอติดตัวอยู่ตลอดเวลา

“เออ...ดีแล้ว แขว่นพระมาก็ดี จะได้เป็นกำลังใจ แต่ขอให้ ยึดมั่นในคุณงามความดีก็แล้วกัน คนที่ไม่เคยทำความดีเลยจะไม่ได้ ความดีอะไรหรอก ทุกอย่างอยู่กับการกระทำ เหมือนอย่างเป๊าะจีเชื่อว่า การกระทำและความเป็นไปทุกอย่างขึ้นอยู่กับอำนาจการตัดสินใจของ พระเป็นเจ้าทั้งนั้น แต่เป้าหมายทั้งหมดก็คือการให้ทุกคนทำความดี เพื่อตนเองและสังคม การอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขคือยอดปรารถนา ของทุกคน” เป๊าะจีพูดกับเด็ก ๆ เหมือนลูกเหมือนหลาน เพราะในชีวิต ถือว่าการปฏิบัติศาสนกิจเป็นส่วนสำคัญของชีวิต ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม บัญชาของพระเจ้าถือว่าเป็นผู้ทรยศต่อพระเจ้า

วันนี้ทุกคนเริ่มเดินทางด้วยอารมณ์ที่แจ่มใส แม้ว่าจะไม่มีอาหาร ตกถึงท้องก็ตาม ไม่มีใครบ่นว่าหิวเลย โชคดีที่พบต้นประ* ไม้ยืนต้น ชนิดหนึ่งที่อยู่ในป่าลึก ต้นประมีเมล็ดที่กินได้ รสชาติมัน ๆ ของลูกประ พอประทังความหิวไปได้บ้าง

“เรามีของกินเล่นแล้ว” เป๊าะจีตะโกนบอก

พวกเด็ก ๆ ช่วยกันเก็บลูกประ เมื่อได้จำนวนพอสมควร ทุกคน ต่างกุกุกจอกันช่วยเป๊าะจีหมกลูกประ โดยการก่อไฟให้ลูกโขนและ ให้เหลือแต่ถ่านแดง ๆ จึงนำลูกประโรยลงบนพื้นดิน ไข้ชี้เฝ้าและถ่าน แดง ๆ ที่กำลังร้อนได้ที่กลับ ทุกคนนั่งร่ายล้อมกองไฟที่ยังคงคุกรุ่นเพื่อรอ

---

* ประ เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งที่ขึ้นในป่าลึก มีลูกเป็นฝักคล้ายสะตอ ข้างในมีเม็ดเล็กๆ ยาวมน สีน้ำตาลดำ ยาวประมาณ 1 นิ้ว ชาวบ้านนิยมนำมาต้ม หรือดองกินเล่นเป็นอาหารว่าง ส่วนสัตว์จะกินดิบ ๆ มีรสชาติมัน อร่อย

อาหารมื้อแรกของวัน อากาศยามเช้าบนภูเขาสูงในป่าดงดิบอย่างนี้ ความหนาวเย็นยังไม่จางหายไป การนั่งผิงไฟจึงเป็นความสุขอย่างหนึ่ง

ไฟเริ่มมอดลงจนเกือบดับแล้ว นับเป็นครั้งแรกที่พวกเด็กได้ลิ้มรสอาหารเข้ากลางป่า ทุกคนรู้สึกอโรยเป็นพิเศษ หมวยไม่คุ้นเคยกับการกินอาหารประเภทนี้ จึงกินไปได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ก็รู้สึกอึดเพราะลูกประเป็นของกินเล่นประเภทเดียวกับมะม่วงหิมพานต์

“หากเราไม่ได้มาในครั้งนี่ คงไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ชีวิตในป่าอย่างแน่นอน ประสบการณ์อย่างนี้หาซื้อไม่ได้ มีคุณค่าที่สุด” หมวยพูดขึ้น ในขณะที่ทุกคนกำลังเอร็ดอโรยอยู่กับการกินลูกประหมกไฟ

“เจ้หมวย เป้าะจิบอกผมว่า ถ้าเราพบกับคนธรรมดาจริงๆ มันกว่านี้อีก” ไข่นุ้ยยังคงแสดงอาการเรงร่าให้เห็นเช่นเดิม ไม่มีทีท่าว่าจะทอดอโยแต่ประการใด

“จริงสิ เป้าะจี้เองก็บอกไม่ได้ว่าเราจะพบอะไรกันอีก เพราะเส้นทางที่เราพากันนี้เป็นเส้นทางใหม่ที่ไม่เคยเดินมาก่อน แต่ก็มั่นใจว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร” เป้าะจิบอกให้เด็กๆรู้ “อโรยมากนะ ลูกประหมกไฟ ความจริงแล้วชาวบ้านจะนิยมนำไปต้ม ใส่เกลือเล็กน้อย ถ้าชอบกินแบบดองก็นำไปดอง อโรยไปอีกแบบ แต่ลูกประหมกไฟนี้หอมน่ากิน กินแล้วติดใจ รสชาติเหมือนหัวครกยาร่วงเผา เคยกินหรือเปล่า” เป้าะจี้หันไปถามเด็กชายเพื่อนของไข่นุ้ยที่กำลังนั่งฟังอยู่ด้วยความตั้งใจ

ไข่นุ้ยลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจอย่างสบายอกสบายใจ

หลังจากที่อึดหน้าสำราญกันแล้วจึงช่วยกันกลบไฟให้มอดสนิท

เพื่อป้องกันมิให้ไฟลุกลามไปยังที่อื่น เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัยแล้ว ทุกคนจึงเริ่มออกเดินทางต่อไป

ทางเดินเริ่มลดต่ำลงอย่างเห็นได้ชัด มีดพร้าที่เป๊ะจีติดตัวมาได้นำมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ เพราะการเดินทางป่าจะต้องแผ้วถางทางเดินควบคู่ไปด้วย มีดพร้าคมกริบกลายเป็นทั้งอาวุธและเครื่องใช้ประจำตัวไปโดยปริยาย

“การเดินทางที่ดีจะต้องรู้จักสังเกตและจดจำ เพราะป่าทั้งป่าจะเหมือนกัน ถ้าทำอะไรไม่ได้เลยจะเสี่ยงต่อการหลงป่ามาก ทุกคนมีโอกาสหลงป่าได้เท่าๆกัน ถ้าเราพลัดหลงไปอยู่คนเดียวจะลำบาก กว่า จะหากันเจอต้องใช้เวลาานานมาก” เป๊ะจีถือโอกาสสอนวิชาการเดินป่าให้แก่เด็ก ๆ ไปในตัว

ไข่นุ้ยเป็นเด็กช่างคุย ช่างสงสัย จึงถามเกมเล่าประสบการณ์ให้เพื่อนๆ ฟัง

“ตอนที่ผมเรียนวิชาลูกเสือ ครูฝึกให้เรียนวิชาสะกดรอย นำเด็ก ๆ ไปปล่อยทิ้งไว้ในป่า โดยทำเครื่องหมายต่างๆไว้ก่อนล่วงหน้า เพื่อให้เด็ก ๆ แกะรอยเดินทางไปสู่เป้าหมายที่กำหนดโดยสวัสดิภาพ ฝึกให้สังเกต ฝึกให้ตีความหมายจากร่องรอยต่างๆ สนุกมากครับ กว่าพวกเราจะเดินทางถึงที่หมายที่ครูกำหนดไว้ บางหมู่ก็ไม่นานนัก บางหมู่เดินหลงป่าอยู่นานกว่าจะมาถึงได้ต้องใช้เวลาานาน มีอยู่ครั้งหนึ่ง หมู่ของผมมาถึงสุดท้ายคนอื่น ๆ ก็กินข้าวกันหมดแล้ว เพื่อน ๆ ให้อันแทบจะมุดดิน”

“มันอยู่ที่การฝึก ถ้าเราฝึกบ่อยๆจะเก่งขึ้นเอง อย่างเป๊ะจีนี้ไม่เคยฝึก ไม่เคยเรียนอะไรอย่างที่ว่า ไข่นุ้ยว่า แต่จะฝึกแก้ปัญหาใน

เหตุการณ์จริง ไม่มีเคล็ดลับอะไรหรอก แต่จะสอนให้ทุกอย่างที่อยากรู้
สังเกตและจดจำให้ดีก็แล้วกัน”

“เจ๊ก์เหมือนกันໄໝ້ຍ ความจริงไม่เคยมีประสบการณ์อย่างนี้
มาก่อนเลย แต่ก็ได้ฟังจากเตี้ยที่อ่านจากหนังสือเรื่องเพชรพระอุมา
ของ ‘พนมเทียน’ ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยในป่าดง ผู้ใหญ่
เขาติดกันมาก เมื่อเขาอ่านจบ เจ๊ก์เลยหยิบมาลองอ่านบ้าง สนุกมาก
อ่านจนวางไม่ลง เจ้อ่านเป็นสิบๆเล่ม ได้ความรู้มาก มาเตี้ยนี้เหมือน
มาฝึกภาคสนามที่มีเป้าะจี้เป็นทั้งนายพราน เป็นทั้งคนนำทาง” หมวย
เล่าให้ໄໝ້ຍและเพื่อนๆฟัง เพราะอยากให้เด็กๆเหล่านี้มีนิสัยรักการอ่าน
ชอบอ่านหนังสือเหมือนตัวเอง เพราะเชื่อว่าการอ่านเป็นการเรียนรู้ทางลัด
จากประสบการณ์ของผู้อื่น

เดินพลางคุยกันพลาง ไม่นานก็มาถึงหน้าผาแห่งหนึ่งด้านล่าง
ของหน้าผาเป็นที่ราบ เนื้อที่กว้างยาวประมาณสนามบาสเกตบอล
ร่มครึ้มไปด้วยต้นยางสูงใหญ่เสียดฟ้า ระยะเวลาของต้นเรียงรายเหมือน
จงใจปลูก ด้านล่างเตียนโล่ง สะอาดสะอาด ก้อนหินวางเรียงรายคล้าย
แก้วใ้ในสวนสาธารณะ มีร่องรอยของลิงที่นำผลหมากรากไม้มากิน ทั้ง
เปลือกไว้เกลื่อนกลาด ปล่อยให้เป็นอาหารของนกกาต่อไป

หมวยแหงนหน้าขึ้นสูดอากาศที่แสนบริสุทธิ์ ได้ร่มเงาของยางใหญ่
ลูกยางหล่นด้ว้ลงมาจากยอด ตรงด้งลงมาข้างล่าง บางครั้งถลาเลียงไป
อีกทางเพราะแรงลม บนลานโล่งเคลื่อนไปด้วยลูกยางใหญ่น้อยมากมาย
บนผาหินมีกล้วยไม้ขึ้นแทรกแซมตามรอยหินแตก บางช่อสีม่วงสด
บางช่อสีขาวอมเหลือง บางช่อขาวบริสุทธิ์ ห้อยเป็นพวงระย้าประดับ-

ประดาผาส่งให้สวยงามเหมือนอย่างตั้งใจแต่งเติมสีสันทให้เป็นแผ่นผาจิตรกรรมธรรมชาติ

เสียงนกขวานหินร้องดังลงมาจากยอดดอยสูงใหญ่ เรียกสติของหมวยกลับคืนสู่ที่เดิม

ไข่นุ้ยและเพื่อนเห็นลูกยางมากมายลอยละลิวลงมาจากปากฟ้ำก็กระโดดแย่งกันอย่างสนุกสนาน ตั้งใจว่าจะเก็บลูกยางสวยๆ ไปฝากน้องชายและเพื่อนๆ เพราะเป็นลูกยางใหญ่ที่สมบูรณ์ ไม่เหมือนกับที่เคยเห็นมา กระเป๋ากางเกงและย่ามของไข่นุ้ยจึงเต็มไปด้วยลูกยาง

“นี่ อ่ามัวว์ผลิตเพลินอยู่กับลูกยางเลย แหนงไปดูที่หน้าผาบ้างสิ จะเห็นความงามที่ไม่เคยเห็นมาก่อน” เป้าจีเห็นเด็ก ๆ ผลิตเพลินอยู่กับลูกยางนานเกินไปจึงชวนไปดูสิ่งมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งบนผาส่ง

“โอ...งามเหมือนเมืองสวรรค์จริงๆ” เสียงอุทานของหมวยดังขึ้นทำให้ไข่นุ้ยและเพื่อนเริ่มหันมาทันที

“อะไรที่แจ่วงามจริงๆนะ” ไข่นุ้ยถาม

“ลองดูดอกกล้วยไม้บนหน้าผาสสิ ช่างสวยงามเกินกว่าจะบรรยายได้จริงๆ เป้าจีรู้จักบ้างไหมว่าเป็นดอกอะไรบ้าง” หมวยสนใจอยากรู้จักชื่อ

“โอ...เรื่องนี้ฉันปัญญาจริงๆ อย่างอื่นละพอได้บ้าง แต่เรื่องดอกไม้ยอมรับว่าอ่อนมาก ไม่รู้จักสักดอก รู้จักเพียงแต่ว่า ดอกไม้มีมันสวยงามมาก สวยจนอยากนั่งดูทั้งวัน สวยเหมือนมีใครเอาช่อดอกไม้ไปประดับตกแต่งหน้าผา” เป้าจีสารภาพ

“ผาดอกไม้สวรรค์” คือนามของผาส่งแห่งขุนเขาลำพะยา หาก

มองจากไกลๆ จะเห็นว่าเป็นเขาสูงที่ยอดเสียดฟ้า ทะลุยอดไม้ขึ้นไป ให้มองเห็นหน้าผาสูงชันอย่างโดดเด่น ต่อจากนั้นเป็นเทือกเขาที่อุดมด้วยไม้หนาที่เขียวเขียว เพราะเป็นกิ่งก้านสาขาของเทือกเขาสันกาลาคีรีที่แผ่อาณาจักรครอบคลุมดินแดนจังหวัดชายแดนภาคใต้

แต่คณะท่องเที่ยวพรชุนี่ไม่อาจมองเห็นภูมิภพดังกล่าวได้ ด้วยกำลังเดินเหยียบอยู่บนยอดภูเขาแห่งนี้

หมวยถูกตาต้องใจตรงดอกไม้สวรรค์แห่งพงไพรมากเป็นพิเศษ ผู้หญิงกับดอกไม้เป็นของคู่กัน ความงามจากสีส้มของกลีบไม้ดอกไม้ไพรลึกลับผสมผสานกับกลิ่นหอมที่รวยรินมากับสายลมที่เย็นระรื่นให้ความรู้สึกสดชื่น ไม่เพียงแต่มนุษย์เท่านั้นที่หลงใหลในรสสัมผัสที่ได้รับ หมู่ภุมรหลากหลายพันธุ์ต่างก็สยบในรูปและกลิ่น

“เจ้...ไม่พูดคุยกับใครเลยนะ เอาแต่ยิ้ม เขาห้ามเด็ดดอกไม้นะ ชอบมากเธอ” ไช้ผู้ชายขอบคุณเมื่อเห็นเธอมีความสุขกับการที่ได้ชื่นชมดอกกล้วยไม้ป่า

“รู้สึกหายใจอึดใจเดียว อากาศจะอยู่ที่นี้นานๆ” เธอเผยความรู้สึก

“ไม่ได้นะเจ้ เราต้องรีบเดินทางไปค้นหาเจ้าสมบัติคนธรรพ์” ไช้ผู้ชายยังมั่นคงในเจตนาเดิม

โลกของเราในทุกแห่งหนมักจะซ่อนความงดงามไว้เสมอ

6. ย้อนยุค

ดวงอาทิตย์ลอยสูงขึ้น แสงส่องลอดผ่านยอดไม้ลงมาเป็นลำยาว คณะล่องไพรกำลังเคลื่อนตัวไปข้างหน้า อีกไม่นานจะเดินทางถึงถ้ำคนธรรพ์แล้ว หมวย ไข่นุ้ย และเพื่อนๆ รู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษ ถึงเวลาของการพิสูจน์ความจริงว่าตำนานที่เล่าขานกันมานานนั้นเป็นความจริงมากน้อยเพียงใด

เสียงทรีดหรีงเรไรดังเซ็งแซ่ ก้องไปทั้งป่า

ป่าทั้งป่าตกอยู่ในเงามืดครึ้มของต้นไม้ ได้ยินเสียงกรีดร้องของสัตว์ปีกดังอยู่เซ็งแซ่ บางครั้งมีเสียงร้องของสัตว์ใหญ่ดังมาเป็นระยะ เพราะป่าดงดิบอย่างนี้อุดมไปด้วยสัตว์น้อยใหญ่มากมาย

เสียงน้ำไหลอยู่เบื้องล่างดังกึกก้อง มองทะลุแนวไม้ใหญ่ลงไป จะเห็นสายธารน้ำและแอ่งน้ำใหญ่ที่มีน้ำตกกระโจนลงไป เป้าะจี้เห็นเด็ก ๆ สนใจจึงบอกว่า

“นี่เป็นน้ำตกลำพะยาในช่วงที่ไม่เคยมีใครขึ้นมาถึง” ไม่มีใครสนใจ เพราะต้องรีบเดินทางไปให้ถึงเป้าหมายโดยเร็วที่สุด

เป๊ะจี้นำเด็ก ๆ เดินทางมาถึงปากถ้ำ

“ถ้านี้เราเข้าไปแล้วนี่” ไข่น้อยร้องบอก

“จริงด้วย” เพื่อน ๆ เห็นด้วย

“เอ...แล้วเราเดินอ้อมกลับมายังถ้ำแห่งนี้ได้อย่างไร ในเมื่อเราเดินไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่ได้ย้อนหลังเลย” หมวยตั้งคำถาม พร้อมหันหน้าไปทางเป๊ะจี้

เป๊ะจี้ไม่ได้ตอบว่าอะไร เพียงแต่ยิ้มเล็กน้อยที่มุมปาก

หมวยจึงพูดขึ้นว่า “ป่าแห่งนี้มีทศวรรษหลายเรื่อง หนูเข้าใจว่าเราคงไม่ไปไหนไกลหรอก วนเวียนอยู่ที่เดิม เพียงแต่แต่ละจุดไม่ซ้ำกัน เพราะหนูสังเกตเห็นว่าแต่ละที่อยู่ไม่ห่างกัน ประเดี๋ยวก็ถึงตรงโน้น ประเดี๋ยวก็ถึงตรงนี้ จริงไหม เป๊ะจี้”

“เห็นท่าจะจริงเหมือนว่านั่นแหละ แต่วันนี้เราต้องทำพิสูจน์ความจริงในถ้ำแห่งนี้อีกครั้ง” เป๊ะจี้ไม่ตอบ แต่บอกต่ออีกว่าจะต้องทำอะไรต่อไป

ทุกคนไม่รอช้า ต่างเร่งรีบเข้าไปในถ้ำแห่งนั้นทันที

เมื่อก้าวเข้าไปในถ้ำแห่งนั้น ปรากฏว่าไม่ใช่ถ้ำเดิมที่เคยเข้าไปลุยน้ำมาแล้ว เพราะไม่มีหลักฐานที่บ่งบอกว่าเป็นถ้ำเดิมเลย

พลันมีเสียงหัวเราะระลึกลับดังขึ้นมา

มันดังก้อง...เหมือนจะเยาะเย้ยว่าทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ใต้อำนาจของมัน

เสียงนั้นเงียบหายไปเพียงครู่ ความมืดมิดที่ครอบคลุมถ้ำแห่งนี้อยู่

เริ่มมีแสงนวลสว่างขึ้นมาแทนที่

มันสว่างขึ้นทีละน้อย...ทีละน้อย เหมือนไฟหรี่ในห้องประชุมใหญ่
ของโรงแรมชั้นหนึ่ง แสงนั้นนวลตาคล้ายดังแสงจันทร์ในคืนจันทร์เพ็ญ

แสงนวลสว่างขึ้นจนมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างภายในถ้ำ

เป๊าะจ๊ะและพวกเด็ก ๆ มองหน้ากัน เหมือนจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น
และเราจะทำอย่างไรกัน แต่ไม่มีใครตอบ เพราะทุกคนกำลังตกอยู่ใน
อารมณ์เดียวกัน

ความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นไม่อาจอธิบายเหตุผลได้

เสียงหัวเราะลึกลับดังขึ้นมาอีก

แสงสีนวลนั้นหายไป ทุกคนตกอยู่ในห้วงของความมืดมิด

เสียงดนตรีชนิดหนึ่งคล้าย ๆ เสียงพิณค่อย ๆ ดังแว่วมาจากดินแดน
อันไกลโพ้น เสียงนั้นเริ่มชัดเจนขึ้น ท่วงทำนองคล้ายเพลงมโนราห์
แต่น้ำเสียงอ่อนโยนกว่า เป๊าะจ๊ะและเด็ก ๆ ทุกคนเงยหูฟังอย่างตั้งใจ

พลันแสงนวลที่หายไปในความมืดมิดของถ้ำเริ่มส่องสว่างขึ้น
อีกครั้งหนึ่ง ผนังถ้ำสีเทาที่บิ่ที่อยู่ในท่ามกลางแสงนวลหายไป กลับกลายเป็น
ต้นไม้ใหญ่ รูปทรงแปลกตา ลำต้นใหญ่หลายคนโอบ สูงขึ้นไป
หลายสิบเมตร มองขึ้นไปด้านบน กิ่งก้านสาขาแผ่ขยายไปรอบทิศทาง
จนสุดสายตา มองดูคล้ายร่มสีเขียวคันใหญ่ คลุมฟ้าคลุมดิน ป้องกันภัย
มิให้มาแผ้วพานชีวิตในมหาอาณาจักร ความสงบร่มเย็นแผ่ซ่านไปทั่ว
แผ่นดิน ผู้คนหญิงชายหน้าตาละม้ายคล้ายกัน ชีวิตรื่นรมย์ ไม่ต้อง
แก่งแย่งแข่งขัน เพราะอิมทิพย์จึงไม่ต้องพึ่งพาอาหาร ปราศจาก

ความขัดแย้งใดๆ ผู้คนมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่แตกต่างกัน ความเป็นอยู่ ที่เพียงพอ ประเมินความต้องการของตนได้อย่างพอเหมาะ ทำให้ ดำรงตนอยู่ได้อย่างเป็นสุข

ความเป็นอยู่อย่างครึ่งคนครึ่งเทวดาไม่ได้ทำให้เกิดความ เดือดร้อนแต่ประการใด เพราะตั้งมั่นในธรรม ชีวิตอยู่ในภาวะสมดุล ร่างกายปรับสภาพ เพื่อให้สามารถดำรงตนในทุกสภาวะได้อย่างพอเหมาะ ไม่ร้อน ไม่เย็น ไม่หนาว

ดำรงอยู่ร่วมกับคนหรือเทวดาได้โดยไม่รู้สึกรู้สีกแตกต่าง

ดำรงอยู่อย่างรู้จัก เข้าใจในจิตและเลือดเนื้อของคนอย่าง ถ่องแท้ สามารถช่วยเหลือให้พ้นภัยในทุกโอกาส ด้วยเพราะตั้งตนอยู่เหนือชั้นของความเป็นคน คือ มีกายทิพย์

อีกสภาวะหนึ่ง ดำรงอยู่อย่างเทวดา เพื่อบำเพ็ญจิตให้มั่นคง จิตเป็นสมาธิ มีอำนาจเหนือมนุษย์และสัตว์ สามารถควบคุมให้อยู่ใน อำนาจได้ระยะเวลาหนึ่ง

ยามเมื่อต้องแสงนวลเช่นนี้ ดอกแห่งต้นไม้สวรรค์จะส่งกลิ่นหอม จรุงใจ มนุษย์หรือสัตว์ใดได้ดมกลิ่นสวรรค์แล้วจะติดใจไม่อยากจะกลับ ถิ่นฐาน อีกทั้งอยากลิ้มรสผลไม้สวรรค์นั้นด้วย

เป้าเจ็ดกตะลึงในความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ด้วยไม่นึกไม่ฝันว่า จะมีโอกาสย้อนยุคสู่โลกของคนธรรมดาอย่างแท้จริง เพราะความตั้งใจที่นำ เด็กๆ มาเที่ยวครั้งนี้เพียงเพื่อให้ศิษษา ร่องรอยเท่านั้น

เบื้องหน้าโน้นละอองหมอกควันขาวกรุ่นลอยระเรี่ยพื้น กลิ่นหอม

จรงไปทั่วบริเวณ คนธรรมดาปูงามเล่นดนตรี ขับร้องเพลงเสียงเจื้อยแจ้ว
ให้บรรดาภินทร กิณรีรำรำ ณ ริมสระใต้ต้นไม้สวรรค์

“นี่...ไข่น้อย น่าเสียดายที่เราไม่ได้นำกล้องถ่ายภาพติดตัวมา
เราจะได้หลักฐานไปยืนยันกับคนอื่นเขาได้ว่าเราได้เข้ามาในอาณาจักร
คนธรรมดาอย่างแท้จริง” หมวยกระซิบกับไข่น้อยเบาๆ

“จริงสิ เจ้...ผมก็ยังนึกอยู่เหมือนกัน ผมก็จะไปอัดขายให้
รอยและไปเลย ใครจะมีโอกาสเท่ากับเรานะ...ดูสิ กิณรี กิณทร
สวยจริงๆ คนบ้านเราสวยไม่ได้ถึงครึ่งเลย” ไข่น้อยพูดพร้อมวิพากษ์
วิจารณ์ไปในตัว แต่ถูกเจ้หมวยหยิกหมับเข้าที่แขนจึงหยุดนิ่งเสีย

“ปากเสีย เขาไม่ให้วิจารณ์ ให้ดูเฉยๆ” ยังไม่ทันสิ้นคำพูด
ของหมวย ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าวูบหายไป ปล่อยให้ทุกคนตกอยู่ใน
ความมืดมิด

“ยี่นึ่งๆ อย่าขยับไปไหน มันมืด มองไม่เห็น ประเดี๋ยวตกเหว
ยี่นึ่งให้สายตาของเราชินกับความมืดเสียก่อนจึงค่อยหาทางแก้ไขกัน
ข้าลิมบอกไปว่าห้ามวิจารณ์และออกความเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่มองเห็น
มันจะอันตรายหายไปในาเสียดายจริงๆ แต่ไม่เป็นไร มันเป็นการผิด
ของเป๊ะจีเอง” เมื่อเหตุการณ์พลิกผันไปอีกลักษณะหนึ่ง เป๊ะจีบอก
ให้เด็ก ๆ รู้ว่าควรปฏิบัติตนอย่างไร

“เฮ้...พวกเราค่อยๆเดินตามมานะ” เป๊ะจีใช้ผ้าหรือแบผูกไว้ที่
เอว ให้คนที่สองจับผ้าหรือแบเดินตามมา ส่วนคนที่สามใช้เชือกผูกเสื่อ
ของเจ้าไข่น้อยผูกเอวคนที่สอง ทำเช่นนี้ไปจนครบทุกคน เพื่อป้องกันการ

พลัดหลง

ในที่สุดเป๊ะจี้ก็สามารถนำเด็กๆ หลุดรอดออกจากถ้ำได้อย่างปลอดภัย

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

7. สงคราม

เสียงทะเลาะวิวาทของคนกลุ่มหนึ่งทำให้เป๊ะจี้และเด็ก ๆ ถอยกลับเข้าไปในถ้ำอีกครั้งเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเป็นชนกลุ่มหนึ่งที่มีรูปร่างหน้าตาใหญ่โตผิดมนุษย์ทั่วไป ผิวดำ หนุ่งผ้าผืนเดียว ผมหยิกหยีอง หนวดเครารกรุงรัง ร่างกายบึกบึน แข็งแรง ดูเหมือนว่ามีอยู่สองพวก พวกหนึ่งหน้าตาตุตัน ร่างกายแข็งแรง อีกพวกหนึ่งมีร่างกายบึกบึน แข็งแรงเช่นเดียวกัน แต่ตัวเล็กกว่านิดหน่อย คนทั้งสองกลุ่มต่อสู้กันอย่างดุเดือด

“พวกไหนกันเป๊ะจี้ ทำไมมีมากมายอย่างนี้ เขาโกรธแค้นอะไรกัน” ไข่น้อยสงสัย

“เป็นยักษ์สองพวก ฟังเขาเล่าอีกต่อหนึ่ง ตัวใหญ่กว่าเขาเรียกว่า อสูร ส่วนที่ตัวเล็กเขาเรียกว่า ไมยราพณ์ ทั้งสองพวกเป็นยักษ์ที่อาศัยอยู่บนเขานี้แหละ แต่ไม่ถูกกัน สู้รบกันมานาน ไมยราพณ์เป็นฝ่ายพ่ายแพ้เสมอ เพราะอสูรร่างกายกำยำล่ำสันกว่า คอยดูสิ ประเดี๋ยวพวกไมยราพณ์จะต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ มันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว

ใครๆก็รู้” ทันทีที่เป๊าะจี้เล่าจบ พวกโมยราพณ์ก็ถูกทำร้ายเสียจน ย่อยยับ บ้างหัวแตก แขนหัก เลือดคบบปาก เป็นเรื่องน่าแปลกตรงที่ เป็นเพียงการทำร้ายกันเท่านั้น ไม่มีการเข่นฆ่ากันให้ถึงตาย

ฝ่ายชนะให้ร้องด้วยความดีอกดีใจ ฝ่ายพ่ายแพ้แตกพ่ายกัน อลหม่าน เป็นธรรมดาคู่โลกมานาน

“นำสงสารเขาเนเป๊าะจี้ พวกนี้เขาต้องต่อสู้กันมานานนับศตวรรษ เดี่ยวนี้ยังมีอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีหรอก หมดไปนานแล้ว คงเป็นเรื่องเล่าเท่านั้นเอง” เป๊าะจี้ ออกความเห็นตามความจริง เพราะเรื่องราวเหล่านี้กลายเป็นตำนาน เล่าสืบต่อกันมาเท่านั้นเอง

การต่อสู้สิ้นสุดลง พวกโมยราพณ์ได้สรุปบทเรียนว่า เหตุที่ต้อง พ่ายแพ้ต่อพวกอสูรมาโดยตลอดเพราะว่าพวกอสูรแข็งแรงและเข้มแข็ง ในการสู้รบกว่า

“พวกเราต้องหาวิธีการใหม่ที่จะสู้กับพวกอสูร เราทำการสู้รบกัน มานานแล้ว เราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ทุกครั้ง ต้องช่วยกันหาวิธีการใหม่ เรา จะพ่ายแพ้แบบนี้อีกต่อไปไม่ได้แน่” หัวหน้าเหล่าโมยราพณ์หารือกัน หลังจากที่มีการต่อสู้สิ้นสุดลง

“ดีเหมือนกัน ข้าคิดว่าพวกมันต้องมีดีอะไรสักอย่างที่พวกเรา ทำอะไรมันไม่ได้ ทั้งๆที่ดูแล้วฝีมือไม่ลายมือในการสู้รบก็ไม่ได้แตกต่างกัน มากนัก” โมยราพณ์ขรออกความเห็น

“ท่านคิดว่าเราควรทำอย่างไรกันดี”

“มีทางเดียวเท่านั้นที่เราสามารถทำได้ทันที คือการปรุงยาสมุนไพรคงกระพันให้ทหารของเรากินเข้าไป จะได้อยู่ยงคงกระพัน ตีรันฟันแทงไม่เข้า เหมือนกับพวกอสูร”

“จะลงมือกันเมื่อไร”

“ลงมือได้เลย เพราะหน้าฝนอย่างนี้ ว่านสมุนไพรเจริญงอกงามดี พวกเราต้องช่วยกันรวบรวมสมุนไพรร้อยแปดชนิดมาปรุงยากงกระพัน ซึ่งจะต้องทำพิธีเคียวยา เพื่อให้ตัวยามีความเข้มข้นมากขึ้น แม้ว่าปกติสมุนไพรจะมีคุณค่าของมันอยู่แล้วก็ตาม เมื่อได้มีเวทมนตร์มาช่วยเสริมส่งจะมีความเข้มข้นยิ่งขึ้น”

พวกไมยราพณ์ระดมกำลังหาว่านยาสมุนไพรบนเขาลำพะยาและเขาตาศีเป็นการใหญ่ เพราะยิ่งได้มากเท่าใดจะมีคุณค่ามากขึ้นเท่านั้น

ไม่นานนักเหล่าไมยราพณ์ได้รวบรวมว่านยาไว้มากมาย

“เป้าะจีครับ เขาเอว่านสมุนไพรมาทำเป็นยารักษาโรคได้ อย่างไรกัน” ไช้ญ์ถาม

“ต้องเอมาสับให้เป็นชิ้นเล็กๆ เคี้ยวกับน้ำมัน แต่ก่อนจะนำมาเคี้ยวได้ต้องตากให้แห้งเสียก่อน เพราะเคี้ยวทั้งสดๆจะมีกลิ่นเหม็น ยาที่มีคุณภาพดีจะต้องผ่านการตากแดดให้แห้งสนิทเสียก่อน” เป้าะจีอธิบายขั้นตอนการเคียวยาให้เด็กๆ ฟัง

“ใช้ภาชนะอะไรมาเคียวล่ะ เป้าะจี” หมวยนิกสงสัย

“ในสมัยก่อนคนโบราณเขาใช้ทองเหลืองมาทำเป็นกระทะเคียวยาไม่เคยเห็นเหมือนกันว่าใหญ่ขนาดไหน แต่คิดว่าคงใหญ่มากพอสมควร

เพราะพวกโมยราพณ์พวกอสูรตัวใหญ่กว่ามนุษย์ สิ่งของเครื่องใช้ก็น่าจะใหญ่ด้วย”

กระทะทองเหลืองใบใหญ่วางอยู่บนก้อนเส้าใหญ่สามก้อน ภายในกระทะมีน้ำมันอยู่ประมาณครึ่งค่อนกระทะ เข้าใจว่าเป็นน้ำมันมะพร้าว เพราะเวลาเดือดจะได้กลิ่นน้ำมันมะพร้าว

โมยราพณ์ใส่ฟืนเข้าไปอย่างเต็มที่เพื่อเร่งให้น้ำมันเดือด ต่อจากนั้นจึงนำวานยาร้อยแปดที่สับเตรียมไว้ใส่ลงไป ในกระทะ เคี่ยว ยี่งนานเท่าใด ยาก็ยังมีคุณภาพดีมากขึ้นเท่านั้น กลิ่นยาจะหอมพุ่งไปทั่ว

ในระหว่างการเคี่ยวยามีการร้องรำทำเพลงไปรอบ ๆ กระทะ

เสียงกลองให้จังหวะร้องรำทำเพลงดังก้องไปทั่วไพรกว้าง กลิ่นหอมของวานยาสมนุไพรส่งกลิ่นจรุงไปทั่วขุนเขา

การเคี่ยวยาของโมยราพณ์จึงไม่ได้เป็นความลับอีกต่อไป เหล่าอสูรสงสัยยิ่งนัก ใครมาทำพิธีกรรมอะไรในพงไพรเช่นนี้

ในที่สุดจึงรู้ว่าเหล่าโมยราพณ์กำลังทำพิธีเคี่ยวยาคงกระพัน จึงรวบรวมเหล่าไพร่พลเดินทางไปหมายมุ่งทำลายพิธีให้ราบเป็นหน้ากลอง เสียงโห่ร้องของเหล่าอสูรดังกึกก้องไปทั่วป่า สงครามใหญ่ระหว่างยักษ์สองเผ่าพันธุ์กำลังจะเกิดขึ้นอีกแล้ว ต้นไม้เล็ก ๆ ที่อยู่บนเส้นทางผ่านของเหล่าอสูรถูกเหยียบย่ำราบเรียบ สงสารสัตว์ที่อาศัยในละแวกนั้น ต่างแตกตื่นหลบหลีกกันจ้าละหวั่น ด้วยรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าจะเกิดสงครามใหญ่ระหว่างเผ่าพันธุ์

ขึ้นชื่อว่าสงคราม ไม่ว่าจะเป็สงครามเล็ก สงครามใหญ่ ย่อมจะก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้คนทั้งสิ้น

สงครามก่อให้เกิดความสูญเสีย ทั้งชีวิตและเลือดเนื้อ สงครามไม่เคยสร้างความดีงามไว้ให้แก่ใคร

เหล่าไมยราพณ์ไม่ระแคะระคายมาก่อนเลยว่าศัตรูคู่อาฆาตกำลังเดินทางมาทำลายพิธีเคี้ยวยาอันศักดิ์สิทธิ์ของตน จึงยังคงทำพิธีต่อไป

เสียงกลองเริ่มเบาลง พิธีเคี้ยวยากำลังจะสำเร็จแล้ว ในขณะที่เหล่าอสูรกำลังเดินทางเข้ามาใกล้พิธีทุกขณะ

น้ำมันว่านยาสมุนไพรเดือดปุด ๆ อยู่ในกระทะใบใหญ่

ความโลภโมโหสันของเหล่าอสูรก็เดือดปุด ๆ อยู่ในใจไม่แตกต่างไปจากน้ำยาว่านสมุนไพร

ความร้อนกับความร้อนกำลังกระโจนเข้าหากัน ความหายนะย่อมเกิดขึ้น

ในขณะที่เหล่าไมยราพณ์กำลังภาควุมิใจในความสำเร็จ เหล่าอสูรก็กำลังปลุกระดมให้เบนฆ่าคู่ต่อสู้

“ฆ่ามัน ฆ่ามัน เราจะต้องทำลายพิธีของมัน” เสียงตะโกนของผู้นำฝ่ายอสูร

“ฆ่ามันอย่าให้เหลือรอดไปได้ อย่าปล่อยมันแม้แต่ตนเดียว”

ยักษ์อสูรตรงเข้าไปที่กระทะว่านยาสมุนไพรเพื่อทำลายพิธีเคี้ยวยา

“คว่ำกระทะยา คว่ำกระทะยา” เหล่าอสูรตรงเข้าไปที่กระทะเคี้ยวยา หมายถึงคว่ำกระทะยาให้ได้ แต่ไมยราพณ์ขวางทางไว้สุดชีวิต

การต่อสู้จึงเกิดขึ้นอีกครั้ง ฝ่ายหนึ่งต้องการทำลาย อีกฝ่ายหนึ่งพยายามปกป้อง

กระทะยาสมุนไพรรคว่ำลงบนดิน น้ำยาสมุนไพร์ที่ผ่านการเคี้ยวมาเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืนไหลลงดินจนหมดทุกหยาดทุกหยด

“เป๊ะะจี้...คูสิ...ดินบนภูเขากำลังกลายเป็นสีดำ น้ำยารั่วไหลไปทางไหน ดินตรงนั้นกลายเป็นดินดำทันที อากัปกรณ์ของไข่นุ้ยตื่นตื่นสุด ๆ เมื่อเห็นแผ่นดินกำลังกลายเป็นสีดำไปทีละนิด ๆ ต่อหน้าต่อตา

“มหัศจรรย์จริงๆ” หมวยอุทาน “ไม่น่าเชื่อว่าเราจะได้มาเห็นกับตาอย่างนี้”

“นี่แหละที่เขาเรียกกันว่าดินกากยายักษ์ละ” เป๊ะะจี้บอก

“ความจริงไม่ใช่กากยา แต่มันเป็นยาสมุนไพร์จริงๆ”

ด้วยอำนาจของยาสมุนไพร์กระทะนั้น ทำให้แผ่นดินตรงบริเวณภูเขาละแวกนี้มีสีดำ ชาวบ้านเรียกดินดำนี้ว่า ดินกากยายักษ์

“นิ่งๆ ฟังให้ดี เสียงอะไร เหมือนเสียงน้ำไหล แรงทีเดียว มันดังอยู่ข้างล่าง หรือน้ำจะท่วมหมู่บ้าน” เป๊ะะจี้เงี่ยหูฟังเสียงน้ำ ซึ่งจริงดังที่สงสัย เพราะน้ำว่านยาของยักษ์ไหลลงไปท่วมนาข้าวของชาวบ้านที่ตั้งอยู่ริมเชิงเขา

น้ำสีดำไหลลงไปท่วมบ้านท่วมไร่นาของชาวบ้าน มองเห็นเป็นทะเลสีดำ ข้าวสารทุกเม็ดที่ถูกน้ำท่วมจะกลายเป็นข้าวสารดำที่มีคุณค่าทางสมุนไพร์และเป็นของหายาก

เสียงโห่ร้องของผู้ชนะดังกึกก้องไปทั่วเขา
ในขณะที่เสียงร่ำไห้ของผู้พ่ายแพ้ก็ดังอยู่เช่นกัน
สงครามคือหายนะ

8. ลวงตา

ขณะที่ทุกคนกำลังสนใจเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา ไมยราพณ์และอสุรหายไปอย่างไร้ร่องรอย เหมือนถูกเป่าด้วยเวทมนตร์ เสียงหัวเราะลึกลับดังขึ้นอีกคำรบหนึ่ง แต่คราวนี้เป็นเสียงที่ดัง กึกก้อง ดังจนต้องไข่มือกุดหู ดังเสียงจันสีงาสราสัตว์ที่ซ่อนอยู่ในพงไพร ต้องออกจากที่หลบซ่อน

สัตว์ใหญ่น้อยวิ่งไปทางทิศตะวันออก ทุกตัววิ่งอย่างสุดชีวิต วิ่งเหมือนหนีความตาย วิ่งด้วยความรีบร้อน ปานประหนึ่งว่ามีอำนาจ ลึกลับมาบังคับให้ออกจากป่าแห่งนี้

ป่าที่เคยสงบเงียบกลายเป็นโกลาหล อบอวลไปด้วยม่านฝุ่น บนดินเป็นเส้นทางของสัตว์สี่เท้าและสัตว์เลื้อยคลาน บนฟ้าเป็นเส้นทางของสัตว์ปีก

ไม่มีใครให้คำตอบได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในป่าแห่งนี้ สัตว์ป่ามากมาย จนนับไม่ถ้วนวิ่งผ่านไปต่อหน้าต่อตา สร้างความมึนงงให้แก่เปาะจี้และพวกเด็ก ๆ เป็นอย่างยิ่ง

“เจ็ตันเต้นที่สุดที่เห็นสัตว์ต่างๆมากมายวิ่งผ่านไปต่อหน้าต่อตา”

“อย่าว่าแต่เจ็เลย ผมเองก็เห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต เป๊าะจี้ละ”

ไข่นุ้ยพูดแล้วหันไปทางเป๊าะจี้ที่กำลังใช้ผ้าเช็ดใบหน้าที่เป็นฝุ่น

“ก็เหมือนกันละว่า ไม่ได้เป็นทาร์ซานนี่ จะได้เห็นสัตว์อย่างนี้ทุกวัน”

เวลาแห่งความระทึกใจผ่านไป ป่าก็เงียบสงบลงดังเดิม เพราะสัตว์ทุกตัววิ่งไปทางทิศตะวันออกหมดแล้ว ไม่รู้ว่าจะหวนกลับคืนถิ่นอีกเมื่อใด

ป่าปราศจากสัตว์ บ้านปราศจากคน มันช่างเป็นโลกที่ผิดธรรมชาติเหลือเกิน

“กิริยาอาการร่อนรนของสัตว์ต่างๆที่วิ่งผ่านไปนั้นน่าจะเป็นเหตุอะไรสักอย่าง สัตว์มีสัญชาตญาณที่แตกต่างไปจากมนุษย์ ตรงที่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ต่างๆได้ล่วงหน้า เวลานั้นน่าจะท่วม มดจะเดินกันเป็นทิวแถวเพื่อหนีน้ำ อย่างที่เราเรียกกันว่า มดหนีน้ำ เพราะมันรู้ว่าอีกไม่นานจะมีน้ำท่วม พวกเราก็เหมือนกัน ต้องเตรียมพร้อม เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในป่าอาถรรพ์แห่งนี้” เป๊าะจี้บอกพวกเด็กๆ

ในขณะที่กำลังพูดคุยกันอยู่ ไข่นุ้ยวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาพร้อมกับร้องบอกว่า

“เป๊าะจี้...เป๊าะจี้ครับ...ไ้บ่าวเพื่อนผมไม่รู้หายไปไหน เมื่อกี้มันบอกว่าปวดท้อง แล้วเดินลงไปข้างล่าง แล้วมันก็หายเงียบไปเลย”

“หา...ไ้บ่าวหายไปแล้ว รู้ไหมมันหายไปทางไหน” เป๊าะจี้

ถามย้ำให้แน่ใจว่าบ่าวเดินไปทางไหนกันแน่ เป้าะจี้กับไข่นุ้ยเดินวนเวียน อยู่ในละแวกนั้นสองสามรอบเพื่อค้นหาร่องรอยให้แน่ชัด แต่ปรากฏว่า ไม่พบร่องรอยใดๆ เพียงแต่มีเสียงกระซิบเบาๆว่า ให้เดินต่อไปเถอะ เดินมาถูกทางแล้ว

“อะไรเทร่อ” ไข่นุ้ยถามอย่างร้อนรน

“มีเสียงกระซิบบอกให้เดินต่อไปข้างหน้า แต่ในป่าอย่างนี้อ่าจะเจอ อะไรง่าย ๆ อาจเป็นกลลวงทำให้เราหลงกลได้ อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น”

“ก็ไปสิเป้าะจี้ ไ้บ่าวมันรอเราอยู่” ไข่นุ้ยเร่งเร้าให้รีบไปตามเพื่อน

“อย่าใจร้อน ถ้าเราหลงทางละ หมวยกับเจ้าเกิดจะต้องหลงป่า อีกอย่างแน่นอน เพราะจะต้องออกตามหาเรา เราต้องเลือกอย่างไร อย่างหนึ่ง แล้วค่อยๆช่วยกันคิด มันจะคลี่คลายไปเอง ข้อสำคัญ อย่าใจร้อนเป็นอันขาด”

ไข่นุ้ยนั่งฟังเหตุผลของเป้าะจี้

เมื่อหาบ่าวไม่เจอ เป้าะจี้กับไข่นุ้ยจำเป็นจะต้องกลับมาหาหมวย และเกิดอีกครั้ง อารมณ์ของไข่นุ้ยสงบลงมากแล้ว ทั้งสองเดินกลับอย่าง เร่งรีบ ไม่ได้พูดอะไรงัน ต่างคนต่างกำลังใช้ความคิดว่าจะทำอย่างไรกัน

“ไม่ต้องตกใจหรอก เป้าะจี้เชื่อมั่นว่าเราจะต้องได้ตัวบ่าวกลับมา ในเร็ว ๆ นี้อย่างแน่นอน” เป้าะจี้ปลอบใจไข่นุ้ย

“เร็ว ๆ นี้ของเป้าะจี้ นั้น เมื่อไหร่ล่ะครับ” น้ำเสียงของไข่นุ้ยถาม คาดคั้นอย่างต้องการคำตอบ

“เรากลับไปรับหมวยกับเกิดกันก่อน แล้วค่อยเดินย้อนกลับมา

อีกครั้ง ขอยืนยันว่าเราต้องได้ตัวพวกกลับมาก่อนจึงจะเดินทางต่อ เป้าะจี้ให้สัญญา สบายใจแล้วหรือยัง”

เมื่อได้รับสัญญาจากเป้าะจี้ อย่างแน่นอนอย่างนี้ทำให้ไข่น้อยสบายใจขึ้นบ้าง

“ครับ...ผมจะเชื่อเป้าะจี้” ไข่น้อยพูดเสียงเนือยๆ เนื่องจากมันใจในความสามารภของเป้าะจี้

หมวยและเกิดกระวนกระวายมาก เพราะเป้าะจี้กับไข่น้อยออกไปตามหาว่าวนานจนผิดสังเกต หรือจะเกิดอะไรขึ้นกับสองคนนั้นอีก เกิดตกใจแทบช็อกเมื่อได้ยินเสียงลึกลับดังขึ้นอีก น้ำเสียงเย้ยหยันนั้นดังอยู่ใกล้ๆ แต่มองไม่เห็นตัวตน

“ทำใจให้เข้มแข็งเข้าไว้ มันทำอะไรเราไม่ได้หรอก เราเป็นลูกหลานหลวงพ่อไกร ท่านจะคอยคุ้มครองเราตลอดเวลา” หมวยพยายามพูดปลอบใจเกิดไว้ ในยามนี้จะอ่อนแอไปด้วยไม่ได้ จะตกเป็นเหยื่อของอำนาจที่ไม่มีตัวตนได้ง่ายเข้า

เสียงลมหวีดหวิวผสมผสานกับเสียงหัวเราะลึกลับบาดลึกเข้าไปถึงหัวใจ

แต่แล้วเสียงของไข่น้อยก็แทรกเข้ามาในโสตประสาท ความอบอุ่นก็กลับคืนมาทันที

“ไข่น้อยกลับมาแล้ว...” แม้ในยามหน้าลี้วหน้าขวาน ไข่น้อยก็ยังไม่ทิ้งนิสัยเดิม แต่ก็ทำให้ทุกคนอดอมยิ้มไม่ได้ ด้วยหน้าตาท่าทางเหมือนตลกดังแห่งยุคคนนั้นด้วย

“ยังหาข่าวไม่เจอ กลับมารับพวกเราก่อน จะได้ไปตามหาด้วยกัน เสียเลย ทั้งกันไว้ทำให้ห่วงหน้าพะวงหลัง” เป้าะจึงรีบตอบเสียก่อน

“ดีเหมือนกัน หมวยเป็นห่วงข่าวมันจริงๆ ไปไหนของมันนะ” หมวยบ่น แล้วหันไปทางเกิด

“ไป เกิด...เราซักเข้าไม่ได้แม้วินาทีเดียว ป่านนี้ไม่รู้ข่าวว่าเป็นอย่างไรบ้าง ด้วยบุญบารมีของหลวงพ่อกุโธ ขอให้ข่าวปลอดภัยด้วยเถิด”

“ข่าวไว้อ...เอ็งอยู่ไหน พวกเรากำลังตามหานายอยู่ ได้ยินแล้ว ขานรับด้วย” เกิดตะโกนเรียกเพื่อนรักจนคอแหบคอแห้ง

เจียบ...ไม่มีเสียงตอบรับ มีแต่เสียงสะท้อนกลับ

การตามหาคนหายในป่าไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย เพราะไม่ว่าหันไปทางไหนก็เห็นแต่ป่า ยิ่งเป็นป่าอาถรรพณ์อย่างนี้ด้วยแล้ว มันยากพอๆกับงมเข็มในมหาสมุทรทีเดียว

“เจ้มาดูนี่สิ ผมตาฝ้าตาไปหรือเปล่า ผมมองเห็นควันไฟลอยอยู่เบื้องหน้าโน้น น่าจะมีคนอยู่” ไช้บุญจูงมือหมวยเดินตรงไปที่พุ่มไม้เพื่อแอบดูหมู่บ้านกลางป่าลึก

“มันเป็นไปได้อย่างไร มีหมู่บ้านใจกลางป่าลึกอย่างนี้ ไม่เคยรู้มาก่อน รู้แต่ว่าบนเขานี้มีแต่บ้านบังบูบ้านเดียวเท่านั้น”

“บ้านใคร บ้านบังบูนั่นนะ” ไช้บุญสงสัย

“เป็นบ้านของไทยมุสลิมที่อยู่บนเขาห่างไกลผู้คน แต่ไม่ได้อยู่ไกลอย่างนี้” หมวยอธิบายเท่าที่รู้มาจากเตี้ย

“สองคนนั่นไปแอบดูอะไรกัน” เป้าะจึงถามด้วยความสงสัย

หมวยและไข่มุกมองหน้ากันด้วยความแปลกใจพร้อมกับถามว่า “นี่ เป้าะจี้ มองไม่เห็นหมู่บ้านกลางป่าข้างหน้านั้นเลยหรือ”

เป้าะจี้ส่ายหน้า “เปล่า...ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น หมู่บ้านอะไรกัน ตาผาดไปหรือเปล่า”

“จริงหรือ เป้าะจี้มองไม่เห็นหมู่บ้านข้างหน้านี่จริงหรือ อย่าล้อเล่นนะ” ไข่มุกทำหน้าที่นางนในกิริยาอาการของเป้าะจี้

“มะเหงกนี่เง จะโกหกไปทำไม ไม่เห็นจริง ๆ” เป้าะจี้ชักยั่วเจ้าไข่มุก

“ข้างหน้าของเรานี้เป็นหมู่บ้านป่า มีอยู่ราวสิบกว่าหลัง บ่าว น่าจะอยู่ที่นี้” หมวยพยายามอธิบายเป้าะจี้ให้รู้ว่าหมู่บ้านป่าแห่งนี้อาจเป็นที่กักขังตัวของบ่าวก็ได้

“เอ...มันแปลกจริง ๆ ทำไมเป้าะจี้คนเดียวที่มองไม่เห็น งั้นเรา รีบเข้าไปเลยดีไหม”

แล้วทุกคนก็รีบเดินเข้าไปในหมู่บ้านประหลาดนั้น โดยไม่มีใคร สามารถล่วงรู้ได้ว่าจะผจญกับอะไร

เบื้องหน้าเป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในที่โล่ง รอบๆเป็นป่าดงดิบ มีบ้าน อยู่สิบกว่าหลัง ทุกหลังมุงด้วยใบซีเทรง ฝาและพื้นเป็นไม้ไผ่ทาบ ยกพื้น สูงประมาณสองเมตร แต่ละหลังมีห้องนอน ห้องครัว ห้องนั่งเล่น รวมกัน เป็นห้องเดียวกัน ส่วนบันไดทำเป็นแบบพาด ยกขึ้นวางบนขานเรือน ในตอนกลางคืนได้ รุ่งเช้าค่อยยกลงใหม่ เพราะจะช่วยป้องกันสัตว์ รบกวนในเวลากลางวันได้ เว้นแต่ข้างเท่านั้น ไม่มีอะไรมาขวางกันได้

หมวยนำคณะเดินเข้าไปใกล้หมู่บ้านแห่งนั้น เพราะความหวังคือจะได้พบบ่าว

“บ่าวไว้ย...อยู่ไหน พวกเรากำลังตามหาแกอยู่ ได้ยินแล้ว ขานด้วย” ไข่นุ้ยตะโกนขึ้นอีกครั้ง

เงียบ ไม่มีเสียงตอบรับ

“เฮ้ย...มันเกิดอะไรขึ้น บ้านทุกหลังหายไปไหนหมดแล้ว” ไข่นุ้ยพูดด้วยความแปลกใจ

“อะไรของแก เจ้าไข่นุ้ย” เป้าะจีถาม

“จริงๆครับ ผมไม่เห็นบ้านสักหลังแล้ว มันหายไปได้อย่างไร” เกิดพูดสนับสนุนเพื่อน

“เป้าะจีเองก็ลงไปหมดแล้ว ตอนนี่เป้าะจีมองเห็นบ้านทุกหลังไป เราเข้าไปตามหาบ่าวกันเถอะ” พูดแล้วเป้าะจี้ก็นำหน้า ในใจนั้นคิดอยู่ว่าอีกไม่นานคงได้เจอบ่าวที่นี้อย่างแน่นอน คงจะไปไหนได้ไม่ไกลหรอก เพราะเป็นป่าดงพงไพรทั้งนั้น

ทุกคนมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านป่าแห่งนี้

หมู่บ้านที่เห็นอยู่ตรงหน้าห่างจากจุดพักไม่เกินห้าสิบลเมตร เดินเพียงเดียวเดียวคงถึง แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะยิ่งเดินยิ่งไกล เห็นท่าทางไม่ค่อยดีแล้ว เป้าะจี้จึงพูดขึ้นว่า

“มันเล่นเราเสียแล้ว ไข่นุ้ยเฮ้ย ดูมันแปลกๆเสียแล้ว รู้สึกรู้ว่าเราเดินกันจนเหนื่อย แต่ก็ไม่มีวีแววว่าจะถึงบ้านป่าเหล่านั้นเลย พักเหนื่อยกันก่อนก็แล้วกัน”

“อะไรกัน เห็น ๆ อยู่เมื่อก็นี่เอง หายวับไปกับตาหมดแล้ว”
หมวยบ่นพึมพำ

“อย่าบ่นเจ้าหมวย สนุกไม่ใช่เหรอ” ไข่นุ้ยยั่ว

“ยุ่งนะ” หมวยทำตาเขียวใส ไข่นุ้ยถอยห่างออกไปยืนอยู่หลัง
เกิด เกรงว่าพายุหยิกจะโหมกระหน่ำเข้ามาอีก

“บ่าวไว้ย...อยู่ไหน” ไข่นุ้ยตะโกนเรียกหาเพื่อน ไม่มีเสียง
ตอบรับอีกเช่นเคย

เป๊าะจี้ยังคงเงิบไม่พูดอะไร กำลังคิดหาทางแก้ปัญหาคู่ จึง
ไม่มีใครกล้าไปรบกวนสมาธิ ปาดงดืบอย่างนึกกว้างเหมือนนมเข็มใน
มหาสมุทรเช่นกัน

ป่าทั้งป่าเงิบสงบเหมือนไร้สิ่งมีชีวิต

เป๊าะจี้นั่งขัดสมาธิลงบนพื้น หลับตา ปากขมขมขมิบอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วลิ้มตาขึ้นมองไปรอบๆ

สายตาทุกคู่มองตรงไปที่เป๊าะจี้ เพราะไม่รู้ที่กำลังทำอะไร

หมู่บ้านป่ายังคงปรากฏให้เห็นอยู่เช่นเดิม แต่ไม่สามารถเข้าไปได้
ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ มันก็ยิ่งถอยห่างออกไป หมวย ไข่นุ้ย และเกิดนั่งพัก
อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ปล่อยให้เป๊าะจี้หนึ่งบริการรมาตาไปตามลำพัง

ครู่เดียวเท่านั้นเป๊าะจี้ก็ผุดลุกขึ้นและพูดว่า “บ่าวมันอยู่ใกล้ ๆ
นี่เอง เราตามมันมาถูกทางแล้ว ช่วยกันเดินหาเร็ว ๆ”

ทุกคนแยกกันหา แต่ไม่ให้ไกลออกไปมากนัก

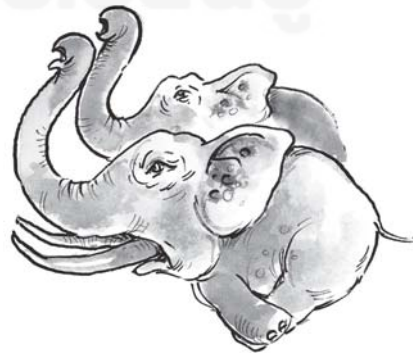
ไม่นานนักเสียงของเกิดก็ดังขึ้น “นี่ไง...บ่าวนอนสลบอยู่ตรงได้

ต้นตะเคียนใหญ่”

เป้าะจีและเพื่อน ๆ วิ่งไปที่ต้นตะเคียนทันที บ่าวอนสลบไสล อยู่ใกล้ ๆ อยู่แถวนั้น หมวยตรงเข้าไปอุ้มบ่าวทันที เขย่าตัวเล็กน้อย เรียกชื่อเพียงไม่กี่ครั้ง บ่าวฟื้นขึ้นมองหน้าคนโน้นคนนี้แบบงง ๆ เหมือน จะถามว่าเกิดอะไรขึ้น

ขณะที่ทุกคนกำลังรุมล้อมบ่าวด้วยความดีอกดีใจอยู่นั้น แวบ หนึ่งสายตาของเป้าะจีเห็นเสือลายพาดกลอนใหญ่ตัวหนึ่งวิ่งผ่านไป ทางหุบเหว

แต่แกเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ ไม่ให้ใครรู้ เกรงว่าจะตกอกตกใจ

9. ผีหลังกลาง

คืนนี้ต้องนอนกันในป่าที่มีใบไม้เป็นหลังคา ไม่มีเพิงพักเหมือนคืนก่อน ช่างเป็นคืนที่แสนโรแมนติกละก็จริง แสงเดือนแสงดาวส่องลอดยอดไม้ลงมาได้ไม่มากนัก เพราะป่ามีหลังคาใบไม้ที่หนาที่บ หนวยยกมือขึ้นดูเวลา โดยลืมนึกไปว่านาฬิกาทุกเรือนได้หยุดทำงานไปเสียตั้งแต่ย่างเข้าสู่เขตป่าแห่งนี้

เวลากลางคืนในป่าช่างนานเสียจนน่าเบื่อ เพราะในป่าไม่มีเพลงให้ฟัง ในป่าไม่มีภาพจากโทรทัศน์ให้ดู มีแต่เพียงเสียงเพลงและภาพจากธรรมชาติเท่านั้นมาทดแทน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะขึ้นชอบท่วงทำนองเพลงประเภทใด

“เจ้...ทำไมเงียบไปละ คิดถึงบ้านใช่ไหม” ไข่น้อยลากเสียงยาวทำเสียงเหมือนเยาะเย้ย

“ใช่ ใครไม่คิดถึงบ้านก็บ้าละซี ต้องมานอนกลางป่ากลางเขาอย่างนี้”

คืนนี้ไม่มีใครบ่นว่าง่วง อาจเป็นเพราะตื่นเต้นกับเหตุการณ์

ที่ผ่านมาในตอนกลางวัน ยอมรับว่าเป็นวันที่เหนื่อยที่สุด เพราะเป็นวันที่ขึ้นอยู่กับความเป็นความตายของสมาชิกในกลุ่มที่หายไป แต่นับว่าโชคดีที่กลับมาอย่างปลอดภัย

บ่าวเล่าให้ฟังว่า “ตอนนั้นผมรู้สึกปวดท้องมาก บอกไปนุ้ยว่าผมต้องไปหาที่เหมาะๆ ใกล้เคียงๆ ตอนที่แยกออกไปจากกลุ่ม ผมรู้สึกกลัวจริงๆ อยู่คนเดียวในป่าใหญ่ มันน่ากลัวยิ่งง้อธิบายไม่ถูก ทุกเวลารู้สึกเหมือนมีสายตาของใครคนหนึ่งเฝ้าดูเราตลอดเวลา”

“รู้ตัวหรือเปล่าตอนที่หายตัวไป” หมวยซักด้วยความอยากรู้และเป็นห่วงระคนกันไป

“มันเคลิ้มๆ” บ่าวตอบสั้นๆ

“ถูกมัดมือมัดเท้าหรือเปล่า” ไขนุ้ยถาม

“ดูหนังมากไปหน่อยมั้งไขนุ้ย” หมวยหยอกเย้า

“ความรู้สึกในขณะนั้นมันเคลิ้มๆ คล้ายกับว่าเดินตามเขาไปอย่างไม่มีชีวิตจิตใจ จะไปไหนก็ไปทั้งนั้น” บ่าวเล่า

“ทั้งๆที่ยังไม่ได้ล้างตุต” ไขนุ้ยทะเล้ง หมวยต้องหันไปทำตาเขี้ยวใส่จึงหยุดทะเล้ง

“ต่อจากนั้นเป็นอย่างไร” เป้าะจีถามบ้าง

“มาถึงตอนนี้ ผมเริ่มมองเห็นหน้าคนที่จับตัวผมไปชัดขึ้น ความเป็นตัวของตัวเองกลับมาแล้ว รู้สึกกลัวมาก เพราะผู้ชายที่มาจับตัวผมไปนั้นหน้าตาดูๆทั้งนั้น ทั้งสองคนไม่พูดอะไรกัน เลยไม่รู้ว่าเขาพูดภาษาอะไรกัน แต่เขาไม่ทำร้าย ดูๆไปท่าทางใจดี”

“ที่อยู่ของพวกเขาเป็นอย่างไร” เป้าะจีถามต่อ

“เป็นบ้านเหมือนพวกเรานี้แหละ บ้านที่เขาพาผมไปเป็นบ้านที่ทำด้วยไม้ไผ่ทั้งหลัง หลังคามุงด้วยจากซีหรง พื้นบ้านเป็นไม้ไผ่ทาบ ผมคิดว่าผมต้องตายแน่แล้ว ไม่มีใครรู้ว่าผมถูกจับไป จำได้ว่าผมร้องให้จนเสียงแห้ง คิดถึงพ่อกับแม่ที่สุด คิดถึงแกด้วย ไข่นุ้ย” พูดแล้วหันไปทางเจ้าไข่นุ้ยเกลอแก้ว

“ดีใจมากไข่นุ้ยที่บ่าวคิดถึง ทำไมไม่ไปกับเขาด้วยละ” หมวยหยอกซ้ำ ไข่นุ้ยไม่ตอบ ทำหน้าเขินๆ ที่บ่าวคิดถึง

“นายเลยไม่รู้ว่าเขาเป็นพวกไหน” หมวยถาม บ่าวพยักหน้า

“คงเป็นคนในหมู่บ้านที่พวกเราเห็นนั้นไข่นุ้ย เป้าะจี”

“ใช่” เป้าะจีตอบสั้นๆ จนพวกเด็กๆ รู้ว่าเวลาที่เป้าะจีเครียดจะไม่ค่อยพูด

คืนนี้เป็นคืนจันทร์เพ็ญ

คืนจันทร์เพ็ญกลางหุบเขาลำพะยา แผ่นดินเดียวกับเทือกเขาสันกาลาคีรี หากแต่ขุนเขาลำพะยาเป็นแขนงย่อยของสันกาลาคีรี แต่ก็เป็นแผ่นดินที่มีตำนานเรื่องราวของคืนจันทร์เพ็ญ

“ให้ตายเถอะ...อย่าให้เรื่องเล่าในตำนานกลายเป็นความจริงในคืนนี้เลย” เป้าะจีรำพึงอยู่ในใจ

พระจันทร์ดวงกลมโตลอยขึ้นมาโดดเด่นอยู่กลางฟ้าแล้ว แต่นักท่องเที่ยวจำเป็นไม่อาจมองเห็นได้ เพราะอยู่ใต้ร่มเงาไม้ที่หนาทึบ เกินกว่าที่แสงนวลจะสอดส่องลงมาได้

“เร็วๆ เข้าเถอะ เอาพินมาสูมในกองไฟให้มากๆ คืบนี้อย่าให้ไฟดับ แสงสว่างจากกองไฟจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในป่า คืบนี้ขอร้องทุกคน อย่าได้นอนหลับเป็นอันขาด ต้องจำเอาไว้สองข้อ ข้อที่หนึ่ง อย่าให้ไฟมอด ข้อที่สอง อย่าเผลอนอนหลับ เพราะเราอยู่ในดินแดนลึกลับ จงจำไว้” ทุกคนเงยและเครียด แต่ไม่มีใครกล้าถาม เพราะเชื่อแน่ว่า มันจะต้องเกิดอะไรสักอย่าง

เมื่อเห็นเด็ก ๆ ทุกคนเงยไป เป้าะจีจึงพูดต่อว่า “หลายวันที่ผ่านมา เราต้องผจญภัยมากมายหลายอย่าง อีกหลายวันต่อไปก็ ไม่แน่ว่าเราจะต้องผจญกับอะไรอีก แต่ในความรู้สึกของเป้าะจีเอง ขอให้เราผจญภัยกันขณะที่ตื่นยังดีกว่า อย่าไปผจญภัยทั้งๆ ที่หลับอยู่เลย เพราะมันเป็นเวลาที่เรากำลังขาดสติสัมปชัญญะ หากเราอยู่ในอำนาจกลไกการบังคับของผู้อื่น มันน่ากลัวกว่าในเวลาที่เราตื่นอยู่ อย่างที่เกิดขึ้นกับบ่าวในวันนี้ หากตกอยู่ในอำนาจของสิ่งชั่วร้าย อาจจะไม่มีชีวิตรอดมาพูดคุยกับเรา อยู่ในป่าต้องระแวงระวังเป็นพิเศษ”

เด็ก ๆ มองหน้ากัน

“เอาละวะ ไม่นอนก็ไม่นอน ไข่นุ้ยอย่าเผลอหลับละ แยกหลุดเข้าไปในมิติลึกลับ กลับบ้านไม่ได้ ไม่มีใครช่วยนา” หมวยพูดเสียงยาว หยอกเข้าจอมชนคนเก่ง

“เออน่า...ผมจะไม่นอนเลยคืบนี้ เพราะอาสาเผ่ากองไฟไว้แล้ว เจ้านั้นละระวังให้ดี กลับไปไม่รู้หลุดไปอยู่โลกไหน”

คืบนี้สีหน้าของเป้าะจีไม่เหมือนเดิม ไม่รำเริงเหมือนคนเก่า

กองไฟใหญ่กว่ากองเดิม เพราะไข่น้อยและเพื่อน ๆ ใหม่ใส่ฟันเข้าอย่างหนัก มันร้อนจนไม่สามารถนั่งใกล้กองไฟได้ แม้อากาศจะหนาวก็ยิ่งรู้สึกร้อน เปลวไฟไหม้ขึ้นอย่างรุนแรง บางครั้งเอนดูไปตามแรงกระพือของลม

“ดีแล้ว เติมไฟเข้าไปเยอะๆ ทุกคนจะปลอดภัย สัตว์ป่า ผีสาวนางไม้ จะไม่เข้าใกล้ ไฟเป็นอาวุธได้ดีเสมอมา เป้าะจิมี่เรื่องราวในหุบลำพะยาแห่งนี้มากมาย พวกเราได้เห็นมากับตาแล้วหลายเรื่อง อีกเรื่องหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้คือเรื่องที่เราเห็นในวันนี้ พวกที่จับบ่าวไปไม่ใช่เป็นใครหรอก แต่เป็นคนป่าจำพวกหนึ่ง คล้ายกับผีตอเคลือบ ขาวบ้านเรียกกันว่า ผีหลังกลวง พวกนี้มีหน้าตาเหมือนมนุษย์เรานี่แหละ ปกติเป็นพวกที่ใจดี มีเมตตากับคนที่หลงป่ามา แต่เมื่อโกรธจะร้ายกาจมาก อีกอย่างหนึ่งที่เขามีกว่าเราคือ อำนาจในการสะกดจิต เหมือนอย่างที่บ่าวโดนมาแล้วในตอนกลางวัน เป้าะจิมี่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าการกระทำของพวกเขาวันนี้เป็นเพราะอารมณ์โกรธหรือเปล่า เท่าที่ดูเหตุการณ์วันนี้มันแปลกๆ ขอบกล”

“แปลกยังไง” หมวยสงสัย

“แปลกตรงที่เขาพยายามอำพรางไม่ให้เราเห็นตัวตนที่แท้จริง รวมทั้งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย ไม่รู้ว่าเขามีเจตนากับเราอย่างไร ความจริงแล้วในสมัยก่อนผีหลังกลวงจะเข้าไปในหมู่บ้านในคืนจันทร์เพ็ญอย่างนี้ แต่เข้าไปช่วยชาวบ้านที่มึนแฉ่งทำขนมเดือนสิบ”

“มึนแฉ่งเป็นอย่างไรครับ” ไข่น้อยถาม

“อ้อ...การทีมแข่งในสมัยนี้หมดยุคไปแล้ว ใครอยากทำขนมไปซื้อแป้งสำเร็จรูปได้เลย แต่ในสมัยก่อนใครจะทำขนมต้องแช่แป้งแล้วบดด้วยครกหินมือหมุน หรือไม้ก็แช่แป้งให้นิ่ม แล้วนำไปทีมกับครกไม้ ใช้สากไม้ที่มันจนแหลกละเอียด แล้วนำไปร่อนด้วยตะแกรง เอากากแป้งทิ้งไป เก็บแป้งละเอียดไปทำขนม คนแก่เล่าว่า ผีหลังกลวงจะลงไปช่วยทีมแป้ง ช่วยร่อนแป้ง แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่าพวกเขาจะไม่หันหลังให้ใครเห็น ไม่พูดกับใคร”

“ทำไมไม่หันหลังให้ใครเห็นล่ะครับ” บ่าวซึ่งเป็นคนที่ผีหลังกลวงจับไปเมื่อกลางวันสงสัย

เป๊าะจีตอบไปว่า “สาเหตุที่ไม่หันหลังให้คนอื่นเห็นเพราะชาวบ้านบอกว่า บนแผ่นหลังของเขาเป็นรูกลวง กลัวคนเอาเบ็ดหรือปลาหมอสื่อหลังของเขา จะเจ็บปวดร้องโหยหวนสามวันเจ็ดวัน เคยมีคนมือบอนแกล้งเอาปลาหมอสื่อหลังของเขาเหมือนกัน เลยเป็นสาเหตุบาดเจ็บระหว่างชาวบ้านกับพวกผีหลังกลวง ตั้งแต่นั้นมาพวกเขาจะหายไปเลย ไม่มาเกี่ยวข้องกับคนข้างล่างอีกเลย”

“ทำไมต้องปลาหมอสื่อล่ะครับ” ไข่นุ้ยอยากรู้ เพราะเขาชอบกินแกงส้มปลาหมอสื่อเป็นที่สุด

“ปลาหมอสื่อ เพราะปลาหมอสื่อมีเงี่ยงที่แข็งแรง ใสเข้าไปแล้วเอาออกยาก ต้องร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดสามวันเจ็ดวันอย่างที่ชาวบ้านว่าอย่างแน่นอน”

คืนนั้นเป๊าะจีเปิดกรุניתานตำนานมาเล่าให้พวกเด็ก ๆ ฟังมากมาย

หลายเรื่อง เพื่อป้องกันไม่ให้นอนหลับ

จันทร์คืนเพ็ญสาดแสงสีนวลคลุมผืนป่า พลันเมฆก้อนใหญ่ ก็เคลื่อนมาบดบังแสงจันทร์ฉายให้เป็นสีเทาทึบ ผ่นเริ่มตั้งเค้า สายฟ้า วิ่งผ่าความมืดเป็นเส้นทางยาว ตามด้วยเสียงฟ้าร้องครืนๆ เป็นอย่างนี้ สลับกันไปจนผ่นเริ่มโปรยปราย

โชคร้ายเป็นของนักนิยมไพรสมัครเล่นเสียแล้ว

ผ่นหนาเม็ดมากขึ้น

ไม่นานนัก ผ่นตกหนักมากขึ้น ตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา กิ่งไม้ หักโค่นตามแรงลมและแรงผ่น ไฟดับมอดสนิท ทุกคนเปียกปอนและ หนาวสั่น เพราะใบชีแตรงที่ตัดมาใช้ในการกางกันผ่นแทนร่มนั้นไม่อาจ ต้านทานแรงลมผ่นได้

เสียงหัวเราะลึกลับดังขึ้นในท่ามกลางสายผ่น เป็นเสียงหัวเราะ ของบุรุษหลายคน

นักนิยมไพรจำเป็นลุกขึ้นมายืนรวมกันเป็นจุดเดียว หันหลัง เข้าหากัน มองออกไปข้างหน้า ภาพที่ปรากฏก็คือ เงาร่างของบุรุษ ยามวิกาลยืนเรียงรายล้อมรอบกลุ่มนักนิยมไพรจำเป็นทั้งห้าคน ร่าง เหล่านั้นเคลื่อนเข้ามาหาอย่างเชื่องช้า เหมือนร่างไร้วิญญาณ

ร่างนั้นเดินใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามา

เด็กๆ พยายามถอยหลังมาชนกันจนเกือบจะเป็นเนื้อเดียวกัน

ร่างลึกลับกำลังบีบเข้ามา จนกลายเป็นวงกลมที่ค่อยๆ เล็กลงๆ ตามจังหวะของการเคลื่อนที่ของเงาตะคุ่มนั้น เป้าะจี้และเด็กๆ กลายเป็น

ศูนย์กลางของวงกลมไปเสียแล้ว ไม่มีใครยื่นให้เป็นบ้านิ่งอยู่เลย ทุกคนหมุนตัวเองจนกลายเป็นจุดศูนย์กลางที่มีแรงหมุนในตัวเอง โดยที่หันหน้าออกไปทางข้างหน้า พร้อมทั้งจะประจันหน้ากับศัตรูที่กำลังรุกคืบเข้ามาทุกขณะ เด็ก ๆ สวดมนต์รำลึกถึงพุทธคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ เพื่อเป็นกำลังใจในการต่อสู้กับความรู้สึกและภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

เป๊าะจี้คนเดียวที่รู้ว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งมันจะเกิดอะไรขึ้น

ฝนซาลง เสียงหวีดหวิวของสายลมหัวรุ่งในป่าดงดิบเข้ามาแทนที่ ทำให้หนาวบาดลึกเข้าไปถึงกระดูก แต่มันไม่ได้ช่วยให้เหงื่ออกาพของคนทั้งห้าที่พรังพรูออกมาตามรุ่มขนหยุดลงได้เลย เสื่อเปียกโชกไปด้วยน้ำฝนยามวิกาลปนด้วยเหงื่อชุ่มที่รินหลั่งออกมาด้วยฤทธิ์ของความกลัว มันช่างเป็นช่วงเวลาที่ยุติธรรมและยาวนานที่สุด

เสียงไก่อั่นและเสียงร้องของสรรพสัตว์ดังแว่ว ๆ มาจากฟากเขา หัวข้างที่มันเพิ่งเดินทางไปถึงเมื่อวานขึ้น แสงแห่งทิวาวารฉายให้เห็นแผ่นฟ้าที่กำลังกลายเป็นสีทองค่อยสว่างขึ้นทีละนิด ๆ

ร่างของบุรุษยามวิกาลได้เคลื่อนเข้ามาเกือบถึงตำแหน่งที่คนทั้งห้ายืนอยู่แล้ว แต่ดูเหมือนมันเริ่มอ่อนระโหยโรยแรงมากขึ้น

พลันเกิดเสียงระเบิดเหมือนไฟซ็อดขึ้นที่ร่างของบุรุษลึกลับพร้อม ๆ กัน

ทุกร่างล้มลงกับพื้นและหายไปโดยพลัน

เป็นจังหวะเดียวกับที่เดินมาถึงทรายเสกที่เป๊าะจี้โรยไว้รอบ ๆ เป็นวงกลม ท่างกองไฟออกไปประมาณวาเศษ ๆ พร้อม ๆ กับแสงแห่ง

สุริย์ส่องผ่านยอดไพรพฤษ์ลงมาถึงพื้นดิน

เหตุการณ์ร้ายๆจบลง พร้อมกับ การเริ่มต้นของวันใหม่

TK
park

อุทยานการเ

© 2007 PISA

10. ฝึเสื่อสุร

เข้าน้ำป่ายิ่งขึ้นแฉะเพราะฝนตกหนักเมื่อคืน ยอดไม้ที่คอปับค่ออ่อนเพราะต้องฝนหนักกลับคืนเหมือนเดิมแล้ว แสงแดดยามเช้ามาเยือนผืนป่าอย่างตรงเวลา แดดอุ่นกระทบหยดน้ำใสที่เคลือบอยู่บนใบไม้เขียวข่มสะท้อนแสงวาววับดุจเลื่อมลายของเกล็ดแก้ว นกเล็ก ๆ ส่งเสียงต้อนรับวันใหม่ด้วยใจเรงว่า สีเขียวสดของต้นไม้ใบหญ้าที่ประพรมด้วยละอองน้ำฝนให้ความรู้สึกสดชื่น กลิ่นหอมของกล้วยไม้ป่ารวจริณมาตามสายลมอ่อนที่เย็นระรื่นชวนให้ไหลหลง

ลมพัดมากราวใหญ่ ทำให้ไผ่ป่าเอนลู่ไปตามสายลม เสียงซู่ซ่าของเรียวใบไผ่ฟังดูคล้ายเสียงซัดซ่าของน้ำทะเลยามอรุณรุ่ง มองลงไปเบื้องล่างเป็นผืนป่าที่อุดมไปด้วยไผ่ป่าที่ขึ้นสลับกับป่าใหญ่ กว้างออกไปสุดลูกหูลูกตา เขียวข่มไปทั้งผืนป่า ฝนมาคราใดช่วยให้ความอุดมสมบูรณ์ของป่าเพิ่มมากขึ้น

เป้าะจิ้งนั่งทอดหุ่ยมองดูเด็ก ๆ

“ตื่นกันเถอะพวกเด็ก ๆ มาดูผีเสื้อกันดีกว่า” ฝึเสื่อในป่าเขาแถบนี้

มีหลายเผ่าหลายพันธุ์เริ่มออกมาบินฉวัดเฉวียน มันคงรู้สึกสดชื่น เช่นเดียวกับมนุษย์ ป่าหลังฝนให้ความรู้สึกที่ดีเสมอ

แม้จะเปียกปอนไปทั้งตัว แต่ด้วยความที่เหนื่อยล้ากับเหตุการณ์ในวันวาน อีกทั้งต้องระแวงระวังภัยตลอดทั้งคืน ทำให้เด็ก ๆ ทุกคนหลับสนิท กว่าจะตื่นขึ้นมาก็สายกว่าปกติ หมวยตื่นขึ้นมาเป็นคนแรก ตามมาด้วยไข่นุ้ยและเพื่อน

“เป๊าะจี้ ตื่นนานแล้วหรือ”

“อ้อ...นานแล้ว” เป๊าะจี้ตอบสั้น ๆ

จำนวนผีเสื้อมากขึ้นตามลำดับจนเด็ก ๆ รู้สึกตื่นเต้น โดยเฉพาะ หมวยที่ชอบผีเสื้อเป็นพิเศษ ที่บ้านมีสมุกเก็บผีเสื้ออยู่เล่มหนึ่ง เจอผีเสื้อที่ไหน หมวยพยายามเก็บมันมาไว้ในสมุกเล่มนั้น ปีกผีเสื้อแต่ละตัวแต่ละพันธุ์จะมีลวดลายที่สวยงามจนไม่อาจบรรยายได้

หมวยจับได้ตัวหนึ่ง เป็นผีเสื้อพันธุ์แฟนที่ลายหินอ่อน ลำตัวมีสีดำ ปีกมีขนสีขาวปกคลุมบนลายหินอ่อนขาวผสมน้ำตาลเป็นลายสวยงาม เธอค่อย ๆ จับมาบรรจุวางไว้บนฝ่ามือเพื่อสังเกตอาการปฏิกิริยาของมัน ท่าทางของมันเชื่องช้า เมื่อเธอจับวางบนฝ่ามือ มันจะกางปีกราบลงบนฝ่ามือ มองดูเหมือนแผ่นหินอ่อนรูปผีเสื้อนอนแผ่หลาอยู่บนฝ่ามือ หมวยยกมือขึ้นพิจารณาดูรายละเอียดด้วยความสนใจ เพราะมันเป็นผีเสื้อลายหินอ่อนตัวแรกในชีวิตที่จับได้ คิดว่าน่าจะนำไปเก็บไว้ในสมุกผีเสื้อที่บ้าน แล้วจะจับพันธุ์อื่นๆกลับไปด้วย

ไข่นุ้ยกับเพื่อน ๆ ทุกคนตื่นแล้ว

ผีเสื้อเพิ่มจำนวนมากขึ้นจนดูละลานตา ไม่ว่าจะเป็นพันธุ์จุกาแคระ จุกาดำขาว แพนที่เล็ก หางดาบธรรมดา หางดิงธรรมดา หางดิงเฮเลน และอื่นๆ ความจริงแล้วผีเสื้อแต่ละชนิดจะมีถิ่นที่อยู่ที่แตกต่างกัน ไม่อยู่รวมกันอย่างนี้ จึงนับเป็นเรื่องแปลกที่ผีเสื้อแสนสวยหลายเผ่าพันธุ์ มารวมกันนับร้อยนับพัน

แดดแรงขึ้น จำนวนผีเสื้อมากขึ้นเป็นเรือนหมื่น และมากขึ้นเรื่อยๆ จากแสนสวยกลายเป็นน่าสะพรึงกลัว

จากนั้นผีเสื้อตัวเล็กๆ ลวดลายปีกสวยงามกลายเป็นตัวใหญ่ ทุกครั้งที่กระพือปีกจะส่งเสียงดังและมีกลิ่นสาบสาบ

ดวงตาที่สดใสและอ่อนโยนกลายเป็นแดงก่ำ ดุดัน ก้าวร้าว

หมวยริบขำวงผีเสื้อพันธุ์แพนที่ลายหินอ่อนให้พันไปจากมือของเธอ เพราะมันไม่ได้เป็นผีเสื้อที่น่ารักอีกแล้ว แต่มันกำลังกลายเป็นผีเสื้อยักษ์ ที่มีขนาดเท่าแม่ไก่ ปีกเท่าใบตาล

ยามเช้าที่สดใสกำลังจะเปลี่ยนเป็นเข้าสู่เลือด ผีเสื้อแสนสวย แห่งหุบเขาลำพะยาได้กลายร่างเป็นผีเสื้ออสูรที่กระเหี้ยนกระหือรือ พร้อมดูดเลือดศัตรูที่ขวางหน้าทุกชีวิต

การกระพือปีกที่นับมวลงอย่างนางพญากลายเป็นรวดเร็วและรุนแรง ปีกที่ธรรมชาติเขียนลวดลายไว้อย่างสวยงามเพื่อประดับโลกให้มีสีสัน กลายเป็นปีกสีดำ เปรอะเปื้อนไปด้วยรอยเลือด ไม่หลงเหลือความน่ารัก น่าทะนุถนอมไว้เลย

“เร็วๆ เข้า เรายึบหาที่หลบกันก่อน อย่าชักช้า” เสียงเป่าจะจิ

ตะโกนบอกเด็กๆ ให้รีบหาที่กำบัง เพราะผีเสื้ออสูรนับหมื่นตัวพร้อมที่จะบดขยี้ทุกชีวิตที่แสดงตนเป็นศัตรู

“เร็ว พวกเรา รีบตามเป๊าะจีไป มันมากันแล้ว” หมวยวิ่งพลางตะโกนบอก เพราะข้าเพียงเสี้ยววินาทีเดียวคงโดนผีเสื้ออสูรเจาะทะลุโลกดูดมันสมองอย่างแน่นอน

เจ้าแผนทีลายหินอ่อนตัวที่หมวยจับมาวางบนมือได้กลายร่างเป็นผีเสื้ออสูรไปแล้ว ตรงรีเข้ามาหา หมายถึงจะจับตัวหมวยให้ได้ลายแผนที่หินอ่อนบนปีกที่สวยงามเปลี่ยนเป็นสีดำเปราะเอี๊ยดไปเสียแล้วดวงตาโปนแดงกำของมันมองมาที่หมวยเหมือนกับเคียดแค้นมานานปีแล้วโฉบเข้ามาอย่างรวดเร็ว แรงขยับปีกของมันแรงจนทำให้ร่างเล็กๆ ของหมวยเซผะหลายต่อหลายครั้ง แต่หมวยสามารถหลบหลีกได้ทุกครั้ง

ไข่น้อยเห็นเหตุการณ์ไม่สู้ดีนักจึงอาศัยจังหวะนั้นเหินยวหนั่งสติ๊กอย่างเต็มที่ ซึ่งได้ผลเกินคาด กระสุนหินถูกเข้าบริเวณนัยน์ตาของมันเต็มๆ ร่างขนาดเท่าแม่ไก่ของผีเสื้อแผนที่ลายหินอ่อนตัวนั้นหล่นวูบลงดินพรวดๆ ทันที

แล้วร่างนั้นก็กลายร่างกลับคืนเป็นผีเสื้อแผนที่ลายหินอ่อนตัวเดิม

ทุกคนเห็นดังนั้นจึงหิบบ่อนพินขนาดเหมาะมือเตรียมตอบโต้อย่างเต็มที่ เป๊าะจีได้เปรียบกว่าคนอื่น เพราะแกมีอาวุธเหมาะมือติดตัวมาคือ มีดพริ้ว

การต่อสู้ระหว่างคนกับผีเสื้ออสูรจึงเริ่มขึ้นอย่างดุเดือด

เด็ก ๆ มีกำลังใจมากขึ้น เพราะทุกครั้งที่มีมันบินเข้ามาโดนไม้ที่หวดเข้าไปอย่างเต็มแรง มันจะร่วงลงทันที มีดพร้าของเป๊าะจีเป็นอาวุธที่ผีเสื้อหวาดกลัวมาก เมื่อมันโดนเข้า หัว แขน ขา จะขาดสะบั้นทันที

ร่างของผีเสื้อสุรทั่วมก้นมากขึ้น แต่มันก็ทยอยเข้ามาเรื่อยดูเหมือนว่ายิ่งตายยิ่งเพิ่ม

“เตรียมตัวหนีเร็ว แต่ระวังตัวให้ดี” เป๊าะจีตะโกนบอกทุกคน “หมวยหลบลงไปก่อน” หมวยรีบวิ่งไปหลบอยู่บริเวณหลังก้อนหินก้อนใหญ่ที่ติดอยู่กับต้นไม้ใหญ่ พอที่จะเป็นที่หลบซ่อนได้ จึงใช้ท่อนไม้ขนาดเหมาะมือเป็นอาวุธ แม้ว่าการต่อสู้กับเหล่าผีเสื้อยักษ์ไม่ยากนัก เพราะทุกครั้งที่ถูกทาบด้วยไม้จิ้งๆ มันจะร่วงลงทันที แต่จำนวนของมันมากเกินไป ทำให้เกิดความเมื่อยล้าขึ้น การหาทางหลบหนีน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด

ในที่สุดทุกคนหนีเข้ามาหลบซ่อนหลังก้อนหินใหญ่ได้อย่างปลอดภัย ทำให้กองทัพผีเสื้อสุรทั่วมก้นมาอย่างมืดฟ้ามัวดินบินชนกันเอง หล่นลงบนพื้นมากมาย เพราะมันไม่มีผู้นำในการต่อสู้

เมื่อมองไม่เห็นคู่ต่อสู้จึงหันมาทำร้ายกันเอง โดยการชนฆ่ากันเอง โดยเฉพาะในกลุ่มที่ต่างเผ่าพันธุ์ ทำให้ล้มตายลงเป็นอันมาก “ผีเสื้อพวกนี้ เมื่อมันมองไม่เห็นพวกเราจะต่อสู้กันเอง” เป๊าะจีบอก

“มันเป็นสัตว์ที่ไม่มีเลือด ขาดความเฉลียวฉลาด คอยดูศพ

ของมันจะมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะมันจะฆ่ากันไม่หยุด พวกเราต้องถอยห่างออกไปให้ไกลที่สุด แต่ระวังอย่าให้มันมองเห็น เดี่ยวมันจะแห่ตามกันมา ระวังนะ เป้าะจี้จะนำไปก่อน” พุดเสร็จแล้วเป้าะจี้ก็ค่อยถอยห่างออกไปอย่างเงิบๆ

ทุกคนค่อยๆ ถอยออกมา ไม่ให้ตกเป็นเป้าสายตา

หมวยเป็นคนสุดท้ายที่วิ่งถอยออกมา แต่ก็ไม่อาจคลาดสายตาของเจ้าผีเสื้อลายหินอ่อนอีกตัวหนึ่ง มันรีบกระพือปีกใหญ่กว่ากระดิ่งโฉบเข้ามาทันที ทำให้หมวยเสียหลักล้มลง แล้วหวีดร้องด้วยความตกใจ ผีเสื้อยักษ์ทั้งหลายที่กำลังต่อสู้กันเองหันกลับมาทางต้นเสียง พร้อมกับเปลี่ยนทิศทางบินทันที

พวกมันตรงเข้ามาที่ร่างของหมวยหมายจะทำร้าย แต่เข้าเกินกว่าพรั้ออันคมกริบของเป้าะจี้ที่ฟาดลงบนหัวของผีเสื้อวายร้ายตัวนั้นขาดออกเป็นสองซีก ร่วงหล่นกระแทกหินอีกที อีกหลายตัวดาหน้ากันเข้ามาอีก ไข่นุ้ย บ่าว และเกดรีบออกมาช่วยเหลือ ทั้งหมดพรั้า ก่อนไม้ฟาดฟันลงบนร่างของผีเสื้อยักษ์ครั้งแล้วครั้งเล่า จนทำให้มันหยุดชะงัก หมวยรีบลุกขึ้น วิ่งเข้าหาที่กำลังทันที

ทุกคนวิ่งเข้ามาที่กำลัง ทำให้ผีเสื้อมองไม่เห็น เพราะสายตาของผีเสื้อมองได้เฉพาะทางตรงเท่านั้น ไม่สามารถมองเห็นได้ 180 องศาเหมือนคน

เป้าะจี้และเด็ก ๆ สงบนิ่งอยู่ในซอกหินที่มีต้นไม้กำบังอย่างมิดชิด เสียงต่อสู้กันของผีเสื้อยักษ์ดังสนั่น เพราะมันมีจำนวนนับพันนับหมื่น

“พวกมันจะหมดกำลังในตอนกลางวัน ผีเสื้อมันชอบแดดอุ่นในตอนเช้า มันไม่ชอบแดดร้อนแรง คิดว่าประเดี๋ยวพวกมันคงจะหมดกำลังลง และจะกลับร่างเป็นขนาดเท่าเดิม”

“น่าเสียดายนะเป๊าะจี้ ผีเสื้อเป็นสัตว์ที่ हमวยชอบมาก คิดว่าจะจับเจ้าแผนทีลายหินอ่อนไปดูเล่นสักตัว ไม่ได้คิดว่าจะทำลายเผ่าพันธุ์มันเลย แต่พอมันกลายร่างเป็นตัวใหญ่น่ากลัวนะ ไม่นึกว่ามันจะดูมากขนาดนี้” हमวยคุยกับเป๊าะจี้ สายตานั้นยังมองไปยังบริเวณที่ผีเสื้อยักษ์กำลังพันดู เหมือนกับเคียดแค้นกันมานานนับปี

แสงแดดอุ่นยังไม่ทันเปลี่ยนเป็นแดดร้อน ลมเริ่มกรรโชกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เริ่มกรรโชกแรงขึ้น

ปรากฏการณ์อย่างนี้ยากแก่การหาคำอธิบาย แต่น่าจะบอกได้ว่าเป็นเหตุการณ์นอกเหนือจากการควบคุมของธรรมชาติ แล้วมันเกิดจากอำนาจของอะไรล่ะ นี่คือน่าถามที่ยังไม่มีคำตอบ

ป่าไผ่โอนเอนและลุ้ไปตามแรงลมที่แรงขึ้นเรื่อยๆ ไผ่บางลำที่เริ่มผูกร้อนตามกาลเวลาหักสะบั้นด้วยแรงลม ส่วนลำที่ยังแข็งแรงก็โอนเอนไปตามสายลม

ฟ้ายามเช้าที่สว่างสดใสเริ่มหม่นลง

การต่อสู้ของผีเสื้อยังไม่จบสิ้น ร่างนับร้อย นับพัน นับหมื่น กลายเป็นซากศพทับถมกัน

เสียงหัวเราะลึกลับนั้นดังขึ้นอีก พร้อมกับเสียงเสียดสีของกอไผ่เป็นระยะๆ

“ดูสิ...เป๊าะจี้ เจ้หมวย ฝี่เสื่อยักษ์นั้นหายไปหมด แต่กลับเป็น
ฝี่เสื่อตัวเล็ก ๆ น่ารักตายเต็มไปหมด”

เสียงหัวเราะลึกลับและเสียงขับขานดังอยู่เป็นระยะ

ลมนั่นค่อย ๆ หายไป สภาพป่ากลับเหมือนเดิมทุกประการ

ฝี่เสื่อแสนสวยเรียงร่าอยู่ในท่ามกลางแสงแดดอุ่นยามเช้าอย่าง

เบิกบาน

TK
park

อุทยานนกน้ำ

11. ไข้ไข้

“หมวยงที่สุดเลยเป๊ะจี้ ดูๆไปเหมือนกับการหลงทาง เพราะตอนแรกเราเดินทางมาถึงถ้าคนธรรมดาแล้ว แต่เหตุการณ์ร้ายๆทำให้เราต้องหลงไปนอกเส้นทาง ไกลออกไป ตอนนี่ไม่รู้ว่ถ้าคนธรรมดาอยู่ตรงไหนแล้ว” หมวยตั้งข้อสังเกต เพราะภูมิประเทศที่ปรากฏอยู่ข้างหน้าแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง กลายเป็นทุ่งหญ้ากว้างที่มีลำธารใหญ่ไหลผ่านกลาง สองข้างเป็นป่าไม้หนาที่บ ธารใหญ่แห่งนี้เป็นแหล่งน้ำของสัตว์ป่า

“เราต้องเดินทวนน้ำขึ้นไป เพราะเย็นวานเราเดินหลงลงมาข้างล่าง ถัดจากนี้ลงไปน่าจะเป็นสวนยางของชาวบ้าน ไหนๆเราเดินทางกันมาแล้ว เป๊ะจี้ว่าเราต้องเดินทางไปยังถ้าคนธรรมดาให้ถึงเร็วที่สุดทุกคนว่าอย่างไร”

“ตกลง” ทุกคนรับปากรับคำ

ก่อนที่จะเดินทางต่อไป เด็กๆถือโอกาสล้างหน้าล้างตากันให้สบายอกสบายใจกันเสียก่อน อากาศสดชื่น หายใจโล่ง

น้ำใสแจ๋ว ปลาชิวปลาสร้อยแหวกว่ายเต็มท้องธาร

ธารน้ำแห่งนี้อยู่ในที่โล่งแจ้ง น้ำลึกประมาณครึ่งแข้ง สองข้าง
ลำธารประดับประดาไปด้วยหินกลม หินแบน สีขาวสะอาดตา สลับ
ด้วยสีดำ ความตายิ่งนัก

“เจ้หมวย ทำไมก้อนหินทุกก้อนมีขนาดเท่ากันหมดทั้งลำธารละ”
ไข่นุ้ยจอมสงสัยถือก้อนหินมาให้หมวยดู เธอรับมาพิจารณาด้วยความ
แปลกใจ

“จริงสิ แปลกจริงๆ”

“ที่นี่มีของมหัศจรรย์หลายอย่าง” บ่าวเพื่อนของไข่นุ้ยพูดพลาง
หยิบก้อนหินใส่กระเป๋ากางเกงไปด้วย

“บ่าว อย่าเอาไปนะ ของที่นี้เอาไปไหนไม่ได้ เจ้าของเขาหวง
ดูแลวันก่อน ฉันเก็บก้อนกรวดจากในถ้ำออกมา ต้องคืนให้แน่ะ ไม่เชื่อ
คอยดูก็แล้วกัน” ไข่นุ้ยเตือนเพื่อนด้วยความหวังดี

“ไม่เป็นไรหรอก สองสามก้อนเท่านั้นเอง”

“อย่าหาว่าไม่เตือนก็แล้วกัน”

“ไป เรารีบไปกัน เราจะเดินเลียบไปตามลำธารนี้แหละ เรา
จะเดินขึ้นสูงเรื่อยๆ เพราะตำแหน่งที่ถ้าคนธรรมดาอยู่นั้นอยู่ในป่าดิบ
ชาวบ้านบอกว่าอยู่ในวัดในของหลวงพ่อไกร” เป้าะจี้พูดพลางเดินพลาง

“อ้าว บ่าว แกมัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่เดินตามมา”

“เดินไม่ได้ มันหนัก” เขาทำหน้าที่เหมือนร้องไห้ ไม่สามารถ
เดินได้ เพราะน้ำหนักมากเหลือเกิน ก้าวเดินไม่ได้

“ว่าแล้ว ห้ามไม่ฟัง ลองล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทียบก้อนหิน คินให้เจ้าของเขาสิ แล้วจะไม่ใช่ไร” เพื่อนรักแนะนำให้คินก้อนหิน จากลำธาร

เมื่อป่าทียบก้อนหินคินก็สามารถขึ้นจากลำธารได้ทันที

เป๊ะจีเดินนำหน้าไปแล้วร่วมสิบลเมตร พวกเด็ก ๆ จึงต้องกวาดให้ทันเพราะไม่อยากให้ทิ้งห่างมากเกินไป

“เป็นไง พ่อหนุ่ม คินก้อนหินแล้วหรือ ในป่านี้ไม่มีใครเอาของอะไรออกไปได้ เพราะในสมัยก่อนมีสมบัติ สิ่งของเครื่องใช้ ถ้วยชาม อยู่ในถ้ำมากมาย อนุญาตให้ชาวบ้านทียบยืมไปใช้ได้ แต่ชาวบ้านไม่ซื่อสัตย์ นำไปขาย ของใช้ที่ยืมไปก็ไม่คืน หลังจากนั้นเป็นต้นมาก็ไม่สามารถเอาอะไรออกไปจากป่านี้ได้ ถ้าจะกินก็กินเสียในป่า ถ้าจะใช้ก็ใช้เสียในป่า ตอนนี้อยู่แล้วใช่ไหมว่า ทำไมถึงขึ้นจากลำธารไม่ได้”

“ครับ มันรู้สึกหนักจริงๆ หนักมาก หนักจนผมไม่สามารถ ขยับเขยื้อนขาได้ มันยิ่งหนักขึ้น หนักขึ้น หากผมไม่ทียบก้อนหินคินให้ ผมคงไม่ได้ออกมาอย่างแน่นอน โอ๊ย...ขอจำจนวันตายเลยเป๊ะจี...” บ่าวเล่าให้ฟัง

“สองหนแล้วนะ รู้สึกดวงจะสมพงศ์กับป่านี้จริงนะ อิกทีโดนทิ้งในป่านี้แน่ๆ” ไข่นุ้ยหยอกเพื่อน

ในท่ามกลางแดดจ้า กลางหุบเขาป่าลำพะยา กลุ่มยุวชนท่องเที่ยว กำลังเดินมุ่งหน้าไปค้นหาความจริงเกี่ยวกับคนธรรมดาตามตำนานเก่าแก่ ที่เล่าสืบกันมาหลายชั่วอายุคน

เป๊าะจี้^๑นำเด็กเดินผ่านธารน้ำกลางทุ่งหญ้ามุ่งหน้าไปยังบึงใหญ่ กลางป่าพรุ ซึ่งเป็นทางผ่านสำคัญของการไปยังถ้ำคนธรรพ์ บึงใหญ่ แห่งนี้ยาวร่วมกิโลเมตร ชาวบ้านเรียกบึงแห่งนี้ว่า “หาร”

โดยธรรมดาแล้วจะมีชาวบ้านเดินทางมาถึงค่อนข้างน้อยมาก ความสมบูรณ์ของพืชพรรณและสัตว์น้ำในหารใหญ่แห่งนี้จึงมีอย่าง เต็มเปี่ยม ริมหารจะเป็นโคลนที่มีต้นเอื้อง* ขึ้นเต็มไปหมด

“หารนี้คงปลาชุกชุมแน่นอน ดูในน้ำนั่นสิ ปลากำลังดำผุด-ดำว่ายพ่นน้ำกันอยู่ คงตัวโตเต็มที เพราะได้กินอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ ไม่มีใครมารบกวน” เป๊าะจี้^๑ให้พวกเด็ก ๆ ดูปลาที่กำลังพ่นน้ำอยู่ริมบึง

“คงลงไปยากนะไข่นุ้ย เพราะริม ๆ เป็นโคลนทั้งนั้น ไม่รู้ลึกแค่ไหน ดีไม่ดีโคลนดูดตายแน่ ๆ น่าจะมีจระเข้อยู่ด้วยแน่นอน” ลิ่นเสียงของ เกิด เป๊าะจี้หันมาทันที เพราะมันพุดถึงจระเข้ซึ่งเป็นสัตว์ที่เป๊าะจี้กลัว มากที่สุด

“ไ้อ้บ้า พุดไปได้ยังไง ไม่รู้หรือว่าเป๊าะจี้^๑แกชอบจระเข้” ไข่นุ้ย แหย่ซ้ำเข้าไปอีก ทำให้เป๊าะจี้ตาเขียวบ๊ัด แต่ก็ไม่ได้พูดว่าอะไร ยังคง เดินนำหน้าไปเรื่อย ๆ เพราะต้องการเร่งให้ถึงถ้ำคนธรรพ์ให้เร็วที่สุด

“ดอกอะไรสีม่วง สวยจัง” หมวยเห็นดอกไม้สีขาวชนิดหนึ่ง ออกดอกเป็นพวงสวยจับใจ

“ประเดี๋ยวนะเจ้ ผมจะลงไปเก็บมาให้ คงไม่ยากหรอก มันอยู่

---

* เอื้องเป็นผักพื้นบ้านชนิดหนึ่ง ชอบขึ้นบริเวณแฉะ ดินโคลน ชาวบ้าน นิยมใช้เป็นผักจิ้มน้ำพริก

ริมบึงนี้เอง” พุดจบไข่นุ้ยก็เลี้ยงออกไป เดินลงไปนริมหารเพื่อเก็บดอกไม้สีม่วงให้หมาย

ทันทีที่เท้าก้าวลงไป มันดูร่างของไข่นุ้ยพรวดลงไปทันที รวดเร็วมาก ครูเดียวเท่านั้นโคลนดูเข้าไปถึงเอว ไข่นุ้ยพยายามหยุดนิ่งขยับตัวช้าๆ เพื่อป้องกันมิให้โคลนดูลึกลงไปอีก

ไข่นุ้ยหยุดผ่อนลมหายใจเพื่อให้ลำตัวอยู่นิ่งที่สุด พยายามเอนตัวไปข้างหน้าให้ลำตัวเอนราบเป็นระนาบเดียวกับพื้นผิวน้ำ ได้ผลเกินคาดเท่าทั้งสองข้างของเขาหลุดออกจากพันธนาการของโคลน เขาก็สามารถเลื่อนไหลร่างให้เคลื่อนไปข้างหน้าได้

“ระวังหน่อยไข่นุ้ย ถ้าเอาไม่ได้ก็กลับมาเสียเถอะ” หมายร้องตะโกนบอก

ไข่นุ้ยได้ยินเสียงร้องของหมาย เขาเคลื่อนตัวไปข้างหน้าเรื่อยๆ ไม่ไกลมากนักจะถึงดอกไม้สีม่วงช่อนั้นแล้ว เพียงวาเศษๆ เท่านั้น

ไข่นุ้ยยื่นมือออกไปสุดแขนเพื่อเด็ดดอกไม้รนามช่อนั้นให้เพื่อนร่วมเป็นร่วมตายที่ชอบดอกไม้เป็นชีวิตจิตใจ

พลันสายตาของเขาก็ประสกับดวงตาอีกคู่หนึ่งที่อยู่ห่างกันประมาณสามวา ทั้งคู่อยู่ในระนาบเดียวกัน

ดวงตาคู่หนึ่งเป็นมนุษย์

แต่ดวงตาอีกคู่หนึ่งเป็น“อะไร”ไม่ปรากฏชัด

ทั้งสองฝ่ายจ้องเขม็งด้วยความระแวดระวัง ไม่มีฝ่ายใดกล้าเคลื่อนไหว ต่างฝ่ายต่างหยุดนิ่งคุมเชิงกันและกัน มือของไข่นุ้ยที่ยื่น

เหยียดไปข้างหน้าเพื่อเด็ดดอกไม้หยุดอยู่เพียงนั้น

สายตาของเขาไม่ได้อยู่ที่ดอกไม้ แต่พุ่งไปยังดวงตาคู่หนึ่ง เขาพยายามสังเกตว่าเจ้าของดวงตาคู่นั้นเป็นอะไร

ในที่สุดพอจะคาดเดาได้ว่าเป็นดวงตาของอะไร

มันเป็นสายตาของจระเข้ น้ำจืดตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ขณะนั้นไข่นุ้ยนึกไม่ออกว่าจะทำอะไรดี สมองดิบตันไปหมด นึกไม่ออกว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร ทุกคนที่อยู่บนบกก็ไม่รู้เลยว่าไข่นุ้ยกำลังผจญภัยอยู่กับอะไร

หมวยเห็นไข่นุ้ยนิ่งเงียบไปนานจึงร้องเรียกให้กลับขึ้นฝั่ง

เป้าะจี้ บ่าว และเกิดวิ่งมารวมตัวกัน ณ จุดที่ไข่นุ้ยลงไปเก็บดอกไม้ ทุกคนตะโกนร้องเรียก

ไข่นุ้ยได้ยินเสียงร้องเรียกของทุกคนอย่างชัดเจน แต่ไม่กล้าได้ตอบกลับไป เกรงว่าเจ้าของตาคู่นั้นจะกระโจนพุ่งมาหาเขา จึงยังคงสงบนิ่งมองดูท่าทางกันต่อไป

“ไข่นุ้ยไว้ยยยย กลับมาก่อน ไข่นุ้ยอยู่ไหนไว้ย กลับมาเร็ว” เสียงของเป้าะจี้และเพื่อนๆ ร้องเรียกกันอยู่เป็นระยะๆ ไข่นุ้ยได้ยินชัดเจน เพราะอยู่ไม่ไกลกันมากนัก

ร่างนั้นค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาทีละนิดๆ แต่ไข่นุ้ยหยุดนิ่งไม่ไหวติง สายตามองไปข้างหน้าอย่างไม่หวาดหวั่น

“เอาละวะ วัตถุประสงค์เกิด ผมไม่ได้มีเจตนาจะมาทำร้ายอะไรเลย เพียงแต่จะเก็บดอกไม้ให้เพื่อนเท่านั้น หากเราไม่เคยมีเวรแก่กัน ขอให้

ถอยออกไปเสียเถิด ต่างคนต่างอยู่” สิ้นคำอธิษฐานของไข่นุ้ย สายตาคู่นั้นจึงลดความแข็งแกร่งราวลง

โชคดีที่ไปวัดกับยายทุกวันพระ จึงจำคำของยายมาใช้ในยามคับขัน แต่มันยังตะกายร่างเข้ามา ไข่นุ้ยนิ่งเหมือนไม่หายใจ เพราะร่างที่กำลังเข้ามาหา นั้นเป็นจระเข้ น้ำจืดขนาดใหญ่ที่ท่าทางทิวโหย แต่ผิดคาด จระเข้ตัวนั้นสมบูรณ์ไปด้วยอาหาร จึงไม่ตะกละตะgramนั้ก

ไข่นุ้ยเหลือบตามองเห็นร่างของมันอย่างเต็มตา รู้สึกใจวามันพาดทางลงในน้ำตุ่มใหญ่ อ้าปากกว้าง เห็นฟันเขี้ยวเรียงราย น่าสยดสยอง พร้อมหันหัวลงน้ำ ประมาณด้วยสายตาคร้า ๆ ยาวประมาณเกือบสองเมตร ลำตัวอวบใหญ่สีดำระคนเขียวของตะไคร่น้ำที่จับมันมานานนับสิบปี

ตุ่มเดียวหายลงไปใต้น้ำที่ไม่อาจคาดคะเนความลึกได้

ไข่นุ้ยถอนหายใจเฮือกใหญ่ แต่ยังไม่กล้าร้องตอบรับเสียงเรียกของเพื่อนๆ ด้วยเกรงว่าเจ้าของพื้นที่จะกลับคืนมาอีก จึงค่อยๆ กลับไปทางต้นเสียงที่กำลังร้องเรียกอยู่ ค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าหาฝั่งอย่างช้าๆ แต่สิ่งสำคัญที่ไม่ลืมคือ เต็ดดอกไม้น้ำสีม่วงช่อนั้นกลับมาด้วย ไข่นุ้ยคาบก้านดอกไม้สีม่วงช่อดอกนั้นกลับมาถึงฝั่ง

“เป๊าะจี้ เจ้หมวย ไ้อ่บ่าว ไ้อ้เกิด ไข่นุ้ยกลับมาแล้ว” ไข่นุ้ยตะโกนออกมาอย่างเต็มเสียง เขาตะกุกร่างที่ชะมุกชะมอมไปด้วยโคลนขึ้นมานบนฝั่ง

“ไข่นุ้ย เจ้ขอโทษ เจ้ขอโทษ” หมวยตรงเข้ามาเป็นคนแรก

ร้องไห้ด้วยความเสียใจที่เกือบเสียเพื่อนไปคนหนึ่ง

ไข่นุ้ยไม่พูดอะไรสักคำ แต่ยื่นช่อดอกไม้สีม่วงให้หมวยด้วยความรู้สึกที่ดี เธอรับดอกไม้จากไข่นุ้ยด้วยความซึ่งในน้ำใจ

“ขอบใจจริงๆ ไข่นุ้ย เจ็บใจมากๆ”

หึ...หึ...เสียงหัวเราะลึกลับดังขึ้นอีกครั้ง ทุกคนแหงนมองไปบนท้องฟ้าพร้อม ๆ กัน เห็นก้อนเมฆรวมตัวกันมีรูปร่างครึ่งคนครึ่งสัตว์ ลอยฟ่องอยู่เต็มฟ้า

TK
park

12. น้ำป่า

พลบค่ำแล้ว ป่าทั้งป่าเงียบสงบ ไม่มีเสียงสรรพสัตว์ใดๆ เพราะได้พากันอพยพไปทางทิศตะวันออก พลพรคนักนิยมไพรสมัครเล่นเดินทางมาถึงธารน้ำใหญ่กลางป่า ธารน้ำสายนี้กว้างประมาณสองเมตร นับว่าเป็นสายธารกว้างแห่งหนึ่งที่ตัดผ่านป่าใหญ่

“เราต้องเดินย้อนขึ้นไปข้างบนอีกครั้งหนึ่ง เส้นทางนี้เป๊ะจี้ คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยมาแล้วครั้งหนึ่ง พอจะจำเค้าทางเดิมได้บ้าง แม้ว่ามันจะผ่านมานานแล้วก็ตาม เราจะเดินลัดเลาะไปตามริมลำธารขึ้นไปถึงวัดในและถ้ำคนธรรพ์” เป๊ะจี้กล่าวกับเด็กๆ

“เส้นทางสายนี้มีคนเคยมาหรือเปล่า เป๊ะจี้” ไช้ญ้อยถามเมื่อเห็นสภาพของเส้นทางคูขนานไปกับสายธารน้ำ

“มีคนเคยมาหาของป่าอยู่เหมือนกัน แต่นานๆครั้ง ป่าแถบนี้ชาวบ้านไม่ค่อยกล้าขึ้นมา” แกบออก

“ป่านี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราคาดไม่ถึง” หมวยพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆที่พบในระหว่างเดินทาง

“เราคงมีเรื่องสนุกไปเล่าให้เพื่อนฟังกันมากมาย” บ่าวร่วมสนทนาด้วย

“แน่นอนที่สุด เป็นประสบการณ์ที่น้อยคนจะได้รับ” เกิดเพื่อนอีกคนหนึ่งของไป๋นุ้ยอดภาคภูมิใจในประสบการณ์ครั้งนี้ไม่ได้

ฟ้าเริ่มมืดแล้ว เป้าะจี้หีบได้ขึ้นมาจุด เพื่อให้มองเห็นทางเดินชัดเจนยิ่งขึ้น

“เราไม่หยุดพักแล้วละ แต่จะเดินไปให้ถึงปากถ้ำคนธรรมดา ก่อนค่ำ” แถพยายามเร่งให้ทุกคนเดินทางอย่างเร่งรีบ เพราะไม่อยากจะเดินทางในเวลากลางคืน

ปากถ้ำเป็นเป้าหมายของการเดินทางในคืนนี้ ยิ่งเดินทางเข้าใกล้มากเท่าใด ยิ่งรู้สึกตื่นเต้นมากที่สุด

แสงได้ในมือของเป้าะจี้ช่วยให้มองเห็นทางเดินที่ยิ่งเดินยิ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ

ทางเดินสูงขึ้น ความเร็วของการเดินก็ช้าลง

แต่ก็ไม่ได้เป็นเครื่องบั่นทอนกำลังใจของนักเดินทางสมัครเล่นแต่ประการใด

การเดินทางป่าในเวลากลางคืนจะลำบากมากกว่าการเดินทางในเวลากลางวัน ความระมัดระวังในการเดินจะมากขึ้นเป็นเท่าตัว งูเงี้ยวเขี้ยวขอเป็นอุปสรรคที่สำคัญของการเดินยามค่ำคืน เพราะงูกะปะชอบนอนบนทางเดิน หากเหยียบมันเข้าจะฉกกัดทันที การถูกงูกัดกลางดงกลางไพรในเวลากลางคืนเช่นนี้ย่อมลำบากอย่างแน่นอน ทุกคนจึงต้องระมัดระวังกันอย่างเต็มที่

“เดินตามกัน อย่าให้ทิ้งห่างกัน ระวังมัดระวังเรื่องงูเงี้ยวให้มากที่สุด การเดินป่าเวลากลางคืน ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควร แต่นี่เราเร่งให้ถึงปากถ้ำ โดยเร็ว” พุดจบแค้นไปทางไข่นุ้ย หนูน้อยผู้ได้ชื่อว่าประจันกับจระเข้ มาแล้วเมื่อตอนกลางวัน พร้อมกับกล่าวว่า “เหนื่อยมั๊ย ไข่นุ้ย พอจะเดินต่อได้อีกไหม วันนี้เหนื่อยมาเต็มที่แล้ว”

“สบายมากครับ เมื่อกลางวันผมไม่ได้ทำอะไรหรอก นอนมองตากับไข่นุ้ยมันเท่านั้นเอง เดินกันต่อไปเถอะ จะถึงแล้วไม่ใช่หรือ” หนูน้อยพูดอย่างอารมณ์ดี

“ไหวไหมหมวย” เป้าะจี้หันไปถามสาวน้อยหนึ่งเดียวในคณะ แต่ก็ไม่มีลมเพื่อนร่วมทางอีกสองคนที่ร่วมหัวจมท้ายมาด้วยกัน

“บ่าวกับเกิดละ...ไหวแน่นะ”

“ไม่ไหวก็ต้องไหวละครับ”

แม้เวลาจะผ่านไปไม่นานนัก แต่ในความรู้สึกของคน queen เดินอยู่ในการมีความมิดมิดของคำคินกลางปากกลางดงมันช่างนานแสนนาน คล้ายตั้งกำลังเดินฝ่าม่านกามะหิยแห่งรัตติกาลอยู่

เข็มนาฬิกาหยุดทำงานไปหลายวันแล้ว

เวลาหยุดนิ่งอยู่กับที่ ความเจ็บเข้ามายึดครองไปทั่วทุกอณูของความรู้สึก เสียงของลมหายใจที่เคยแผ่วเบา ไร้สัมผัสเสียง กลับกลายเป็นเสียงที่ดังที่สุดในห้วงนี้ มันเจ็บส่งตจนรู้สึกกลัวลมหายใจตัวเอง

เสียงลมหายใจที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตกำลังจะกลายเป็นเสียงคำรณคำรามของสัตว์ร้าย ที่จ้องจะทำลายเจ้าของร่างให้ย่อยยับคามือนัยน์ตากำลังพร่าเลือน ลมหายใจดังแรงขึ้น

โศตประสาทกำลังรับรู้ถึงปรากฏการณ์ใหม่ที่จะเกิดขึ้น

เสียงลมเสียน้ำกำลังเดินทางมาในความรู้สึกของทุกคน

เป๊าะจี้ หมวย ไช้ฮุ่ย ป่าว และเกิดตอกอยู่ในอารมณ์เดียวกัน

ทุกคนมองหน้ากัน ถามกันด้วยสายตาว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่ได้รับ

คำตอบใดๆจากใคร เพราะทุกคนกำลังงุนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ลมหวนมาอีกครั้ง

ฟ้าแลบแปลบปลาบ

ลมพัดแรงขึ้น ฟ้าแลบสลับฟ้าร้อง

“เอ...เสียงอะไรดังเหมือนเสียงลม เป๊าะจี้” ไม่รู้ใครถามขึ้น
ในความมืดมิด

“ใช่แล้ว เสียงที่เราได้ยินเป็นเสียงลมแน่นอน อีกไม่นานเราจะมี
ของเล่นใหม่อีกแล้ว” เป๊าะจี้บอกให้เด็ก ๆ ทราบถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

“เราหาที่กำบังกันก่อนดีไหม เร็ว...พวกเรา รีบหาที่กำบังกันเถอะ
ดูท่ามันจะเป็นทั้งลมทั้งฝน” หมวยตะโกนแข่งกับเสียงฝน เสียงลม
ทุกคนทำตามอย่างรวดเร็ว ยิ่งหาที่กำบังได้เร็วเท่าใด ก็จะปลอดภัยมาก
เท่านั้น

“เรามาหาที่กำบังลมฝนตรงนี้ดีกว่า” ทุกคนรีบเข้าหาที่กำบังตามที่
เป๊าะจี้บอก

ฝนตกหนักแบบฟ้ารั่ว ฝนตกหนักอย่างไม่ลืมหูลืมตา ต้นไม้เล็ก ๆ
ล้มแบบถอนรากถอนโคน กิ่งก้านสาขาของต้นไม้ใหญ่หักโค่นอย่างน่ากลัว
ชั่วเวลาไม่นานนัก น้ำเริ่มไหลทะลักลงมาจากยอดเขา พัดพาเอาดินโคลน
ต้นไม้ใหญ่น้อยไหลลงไปยังเบื้องล่าง

ป่าทั้งป่าตกอยู่ในความโหดร้ายของสายลมและสายฝน

เป้าะจี้และเด็ก ๆ หลบอยู่ในเพิงผาอย่างไม่กระดิกกระเดี้ยตัว
ทุกคนเบียดเสียดกันเหมือนอย่างกับเป็นเนื้อเดียวกัน ลมและฝนไม่เปิด
โอกาสให้เงยหน้าเงยตา

“เราจะอยู่อย่างนี้อีกนานไหม เป้าะจี้” เสียงถามของหมวย
ที่พยายามหาถ้อยคำปลอบใจจากผู้ใหญ่ใจดีอย่างเป้าะจี้

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่คิดว่าคืนนี้เราไม่ต้องนอนกันแน่ๆ นี้อันที่ได้
เพิงผาแห่งนี้ ได้หลบฝนกัน ไม่อย่างนั้นแล้วพวกเราต้องหนาวตายคาป่า
แน่ๆ”

“ผมว่าสนุกดีทีเดียว” เสียงของไข่น้อยลอดออกมาเพราะมุดเข้าไป
อยู่ตรงกลาง

“เป็นประสบการณ์ที่โหด มัน แต่ไม่ซ่า” ยังเล่นสำนวนครึกครื้น

“แต่เชื่อเถอะ เราทุกคนจะปลอดภัย” คำปลอบใจจากเป้าะจี้
ทำให้ทุกคนมีกำลังใจมากขึ้น ในสภาวะอย่างนี้ ความปลอดภัยคือ
ความต้องการอันดับแรก

น้ำป่าไหลป่าลงมาจากเขาอย่างรุนแรง พัดพาเอาน้ำ ดิน โคลน
และต้นไม้ใหญ่ๆ น้อยลงมามากมาย หากเป็นตอนกลางวันคงมองเห็น
น้ำสีครีมขุ่นข้นที่ไหลแรง เพราะความชันของภูเขาทำให้กระแสน้ำ
ไหลแรงและมีกำลังมาก

“น้ำแรงมาก ขอให้พวกเราระวังมัดระวังให้มาก” เป้าะจี้เตือน
ด้วยความหวังดี ยังไม่ทันสิ้นเสียง ต้นไม้ขนาดเขื่องไหลลื่นมาตาม
แรงซัดของน้ำป่า หวิดโดนเป้าะจี้ เฉียดไปเพียงนิดเดียว

“ระวัง เป๊ะจี้”

“เป๊ะจี้ไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรอก”

เสียงน้ำปาดตักก็ก้องเหมือนน้ำกระโจนลงจากหน้าผาสูงที่พร้อมจะคร่าทุกชีวิตที่มีอาจหลบหลีกมันได้ เสียงก็ก้องเหมือนมีเสียงมัจจุราชแฝงอยู่

“คืนนี้เป็นคืนที่เลวร้ายที่สุดตั้งแต่เราพบมา” หมวยเอ่ยขึ้นในความมืดมิด และกล่าวต่อไปอีกว่า

“ขอให้มันผ่านพ้นไปได้ด้วยดี”

“มันต้องผ่านพ้นไปด้วยดีอย่างแน่นอน” ไม่รู้ใครคนหนึ่งพูดประโยคนี้

ใครม... น้ำป่าซัดเข้ามาตรงบริเวณที่กลุ่มนิยมไพรสมัครเล่นนั่งอยู่ ด้วยแรงของน้ำทำให้ร่างของใครคนหนึ่งกระเด็นออกไปนอกเพิง หลุดลอยไปตามกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก

ฟ้าแลบแปลบ ๆ ทำให้มองเห็นได้ว่ากระแสน้ำได้กระชากตัวของเป๊ะจี้ให้หลุดลอยออกไปจากกลุ่ม

เด็ก ๆ ร้องออกมาด้วยความตกใจ

“เป๊ะจี้ จับต้นไม้อะไร อย่าให้หลุดมือ จับเอาไว้แน่น ๆ”

เป๊ะจี้ไม่ได้ยินเสียงตะโกนของพวกเด็ก ๆ เพราะเสียงอื้ออึงของน้ำป่ามันดังกลบทุกสิ่ง แต่เป๊ะจี้ก็พยายามหาต้นไม้เป็นที่ยึดเหนี่ยวเอาไว้ เป๊ะจี้จะเป็นอะไรไปไม่ได้เพราะต้องเป็นที่พึ่งของเด็ก ๆ

โชคดีที่เป๊ะจี้จับต้นไม้ขนาดเหมาะมือไว้ได้ทัน จึงพยายามเกาะให้แน่นไว้ เพื่อไม่ให้เด็ก ๆ ตกใจจึงตะโกนบอกไปว่า

“เด็ก ๆ เป้าจี้ไม่เป็นอะไรหรอก ตอนนี่เกาะต้นไม้อยู่”

“เกาะไว้แน่น ๆ นะครับ ค่อย ๆ หาทางกลับมา อย่าปล่อยมือ นะครับ” เสียงของเจ้าไข่น้อยตะโกนฝ่าเสียงกึกก้องของสายน้ำออกไป

ในเสี้ยววินาทีของความเป็นความตายเช่นนี้ หูของทุกคนก็ได้ยิน เสียงหัวเราะลึกลับนั้นอีก

“หึ...หึ...” มันเป็นเสียงหัวเราะที่แฝงด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันเหมือน ทุกครั้งที่ผ่านมา ทุกคนมองหน้ากันในความมืด และถามตัวเองว่าเป็น เสียงของใคร ทำไม่ต้องติดตามพวกเรามาโดยตลอด มีจุดประสงค์อันใด

น้ำที่ไหลบ่ามาจากภูเขาสูงเริ่มจะเบาลง ฝนที่ตกหนักและหนาเม็ด เริ่มซาลงแล้ว แต่ฟ้ายังคงแลบแปลบปลาบ

ในที่สุดฝนก็หยุด น้ำหลากที่ไหลรุนแรงก็หยุดลง ทิ้งร่องรอย ความหายนะเอาไว้ เพื่อจะบอกว่าการตัดไม้ทำลายป่าจะต้องได้รับ ผลตอบแทนอย่างนี้

เป้าจี้เดินกระเຍ่งกระเเย่งกลับมาหาพลพรรคด้วยท่าทางอิดโรย

เด็ก ๆ ยินดีกับการกลับมาของเป้าจี้ เพราะนั่นหมายถึงความ อยู่รอดและความหวังของทุกคน

WASA

13. ลานสวรรค์

“เป๊าะจี้...มาดูนี่สิ รอยอะไรกัน” หมวยร้องเรียกเป๊าะจี้และเด็ก ๆ มาดูรอยตีนของสัตว์ชนิดหนึ่งบนดินที่เปียกชื้นบริเวณหน้าถ้ำทุกคนวิ่งมาดูรอยตีนนั้น แต่ไม่ได้ลงความเห็นว่าเป็นรอยของอะไร เป๊าะจี้นั่งเงยบ ไม่พูดว่าอะไร

“รู้หรือเปล่าว่าเป็นรอยตีนของอะไร”

“ไม่รู้ครับ แต่กลับคล้ายคลึงคลาว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน”

ไข่น้อยตอบ

“อ้อ...นี่ก็ออกแล้วว่าเป็นรอยตีนอะไร แมวครับ...แมว”

“บ้า ในป่าอย่างนี้หรือที่จะมีแมว” หมวยพูดโพล่งออกมา

“อะไรนะที่คล้าย ๆ แมวนั้นนะ”

“เสื่อ” เสียงไข่น้อยพูดดังฟังชัดกว่าคนอื่น

“เออ...เสื่อ...เสื่อโครงตัวใหญ่เสียด้วย” เป๊าะจี้ตอบรับด้วยเสียงดัง

ฟังชัด

“เสื่อตัวนี้มันตามเรามาจนแล้ว เห็นรอยของมันมาเป็นระยะ ๆ

แต่ไม่อยากจะบอกให้ตกอกตกใจ”

“มันจะกินพวกเราไหมล่ะ เป้าะจี้” เกิดซັกกั้วๆ

“มันไม่กินหรอก” หมวยเห็นน้องๆกั้วจิ้งหันไปปลอบใจ

“ถ้ามันจะกินพวกเราเป็นอาหารคงกินไปนานแล้ว มันรู้ว่าพวกเราไปไหน แต่เราไม่เคยรู้เลยว่ามันตามเรามาตลอดทาง”

“จริงอย่างหมวยว่านั่นแหละ” เป้าะจี้เสริมคำพูดของหมวย

“ถ้ามันจะกินจะทำร้ายเราก็คงทำไปนานแล้ว เพราะมีโอกาสอยู่ตลอดเวลา จริงไหม” พูดจบก็ทอดสายตาไปยังทุกคน เหมือนจะบอกกับทุกคนว่าให้คลายกังวลเรื่องนี้ได้เลย

“ไม่เป็นไรหรอก ผมก็อยากเห็นตัวจริงเสียงจริงของเสือตัวขนาดนี้อยู่เหมือนกัน” เด็กปากเปราะอย่างไข่นุ้ยคิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น เพราะไม่ได้คิดถึงคำพูดของครูที่สอนว่า

“อย่าพูดทุกคำที่คิด แต่คิดทุกคำที่พูด แล้วคำพูดจะกลายเป็นคำพูดที่มีคุณค่า”

พลันทุกคนก็ได้ยินเสียงคำรามของเสือโคร่งดังออกมาจากถ้ำ

“เออะสิ มันมาให้เห็นตัวแล้วไข่นุ้ย”

“จริงหรือเป้าะจี้”

“นั่นไง มันคำรามใหญ่แล้ว ไม่นานคงออกมาหาเราแน่ เพราะเสือมันจุกใจเหมือนแมว มันได้กลิ่นพวกเรารู้ว่าเราอยู่ตรงไหน รีบๆไปหาที่หลบกันเถอะ ฟังเสียงมันแล้วตัวใหญ่เหลือเกิน เราไม่มีทางสู้รบปรบมือกับมันได้เลย นอกจากหนีเท่านั้น”

“จะหนีก็รีบหนีเถอะ” เกิดทำท่าทางจะหาทางหนีที่โล่งก่อนใครอื่น
 “ไป...ไป...พร้อมๆกัน” เป้าะจี่นำเด็ก ๆ ออกจากบริเวณหน้าปากถ้ำ
 เพราะคาดคะเนเอาไว้ว่าเจ้าของเสียงจะต้องเดินออกมาจากปากถ้ำอย่าง
 แน่นอน เนื่องจากไม่มีทางอื่น

คณะท่องเที่ยวพยายามปีนป่ายขึ้นไปบนที่สูงบริเวณหน้าผาที่
 พอจะมีที่ยึดเกาะได้ เนื่องจากเสือโคร่งตัวใหญ่ไม่อาจปีนขึ้นไปได้ ซึ่ง
 จริงดังที่คาดไว้ เมื่อมันออกมาจากถ้ำก็ได้แต่เวียนไปวนมาตรงบริเวณ
 ทางขึ้นเท่านั้น

“ตัวมันใหญ่ ยาวหลายศอกนะ” หมวยเอ่ยขึ้นเมื่อมองเห็น
 เจ้าลายพาดกลอนตัวใหญ่อวบอ้วนที่วนเวียนอยู่ด้านล่าง

เจ้าลายพาดกลอนเดินวนอยู่พักหนึ่งจึงนอนเฝ้าอยู่หน้าปากถ้ำ
 นานจนกระทั่งรู้สึกอึดอัด

ลมพัดมารุกใหญ่ พระภิกษุชรารูปหนึ่งเดินออกมาจากถ้ำ ท่านเดิน
 ตรงมาที่เสือโคร่งตัวนั้น ท่านตรงเข้าไปลูบหัวของมัน เพียงครู่เดียวเท่านั้น
 เจ้าลายพาดกลอนตัวเชื่องเชื่องเหมือนลูกแมวก็เดินออกไปอย่างว่าง่าย

“เป้าะจี่...นั่นไง หลวงพ่อรูปนี้แหละที่ฉันฝันเห็น” หมวยตื่นเต้น
 เมื่อเห็นพระภิกษุชราที่เธอฝันเห็น

“จริง ๆ ด้วย ท่านมีผมเป็นสีทองแดงอย่างที่ฝันเห็นนั่นแหละ”
 หมวยยิ่งแน่ใจมากยิ่งขึ้นเมื่อเห็นเส้นผมของท่านเป็นสีทองแดง

“ไป เรายีบลงไปกันเถอะ ปลอดภัยแล้ว เสือตัวนั้นคงเป็นบริวาร
 ของท่านเอง”

เป๊าะจี้และเด็ก ๆ รีบลงมาจากหน้าผา

เมื่อลงไปถึงจึงตรงเข้าไปกราบพระภิกษุชรรูปนั้น เว้นเป๊าะจี้คนเดียว เพราะนับถือศาสนาอิสลาม

ผู้ทรงศีลไม่ได้เอ่ยวาจาใด ๆ ออกมา แต่อิริยาบถที่แสดงออกมานั้นมีแต่ความเมตตาอย่างเต็มเปี่ยม ครูเดียวเท่านั้นท่านก็รีบเดินออกไป

“เ้า...เร็ว ๆ เข้า เดินตามท่านไป อย่าชักช้า ประเดี๋ยวจะไม่ทัน”

เป๊าะจี้เร่งรัดให้ทุกคนรีบเดินตามภิกษุชรรูปนั้น เพราะท่านเดินเร็วมาก

นักท่องเที่ยวสมัครเล่นเดินตามพระภิกษุชรรูปนั้น

“เอ...ทำไมท่านไม่เดินเข้าไปในถ้ำ” หมวยสงสัย เห็นท่านเดินเลยไปทางด้านข้างของปากถ้ำ คงจะไปทางลัด พื้นที่แห่งนี้เป็นที่เดิมของท่าน ในสมัยก่อนบริเวณที่ราบหน้าผาปากถ้ำคือที่ตั้งของวัดใน ซึ่งท่านได้เลือกเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมอย่างถาวร

นักท่องเที่ยวทั้งห้าคนรีบเร่งเดินให้เร็วขึ้นเพื่อเดินให้ทันหลวงพ่อก็ได้ไม่หลงทาง ไม่ว่าเร่งทำให้เร็วขึ้นเท่าใดก็เดินไม่ทันหลวงพ่อก็ยังมองเห็นจิวรออยู่ไฉ่ ๆ

ภิกษุชรรูปนั้นเดินเลียบริมเขาไปเรื่อย ๆ มองลงไปข้างล่างเห็นเป็นแมงไม้สุดสลายตา เส้นทางที่เดินไปนั้นค่อย ๆ ต่ำลงไปเรื่อย ๆ

ทิวทัศน์ที่มองเห็นอยู่เบื้องหน้าเป็นที่โล่งกลางหุบเขา ตรงกลางเป็นลานหินโล้น* ที่กว้างเกือบครึ่งสนามฟุตบอล ดูลักษณะหินที่โผล่

---

* ลานหินโล้น ปัจจุบันอยู่ในพื้นที่ตำบลปาโงยซิแซ อำเภอยะหา จังหวัดยะลา บริเวณรอยต่อของตำบลยะลาและตำบลลำพะยา อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา

ขึ้นมาเป็นลานกว้างนั้นคล้ายกับเป็นลูกนิมิตขนาดใหญ่ฝังอยู่ใจกลาง
หุบเขา โผล่ส่วนบนขึ้นมาเพียงเศษหนึ่งส่วนสี่เท่านั้น

ในขณะที่กำลังเพลิดเพลินอยู่กับภาพแปลกตา ร่างของ
พระภิกษุชราก็ปรากฏอยู่บนลานหินใหญ่อย่างเป็นสง่า มองเห็นจิ๋ว
สีเหลืองเข้มปลิวไสวอย่างชัดเจน น่าแปลกใจยิ่งว่าท่านอยู่ในวัยชราภาพ
แล้ว ทำไมการเดินเหินจึงรวดเร็วดุจล่องหนหายตัว สร้างความแปลกใจ
ให้แก่เด็ก ๆ ยิ่งนัก

ท่ามกลางแดดจ้ายามเที่ยงวัน แต่กลับรู้สึกเย็นสบายเหมือน
อยู่บนภูเขาสูงในฤดูหนาว เสียงขับร้องลำนำเป็นบทเพลงที่มีเนื้อหา
ว่าด้วยความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ คุณธรรม จริยธรรม
ของผู้คน เมื่อความโลภโมโทสันเข้ามาครอบงำจิตใจทำให้เปลี่ยนแปลง
ไปในทางเสื่อม

ท่วงทำนองของบทเพลงผสมผสานกับเสียงดนตรีที่หวานปลิว
กังวานไสวนวนให้เคลิบเคลิ้มในความไพเราะ ดุจดังต้องมนตร์สะกดให้
ไหลหลง แม้นเป่าะจีและเด็ก ๆ จะถูกมนตร์เพลงสะกดให้จมอยู่ในอารมณ์
ที่สงบและนิ่งก็ตาม ความอยากในรูป รส กลิ่น เสียง อันเป็นกิเลสของ
มนุษย์มีอำนาจรุนแรง ทำให้อยากเข้าไปใกล้เสียงและภาพนั้นให้มากที่สุด

ผู้ทรงศีลชราหายไปไหน ไม่ปรากฏร่องรอย แต่คณะท่องเที่ยว
เดินเข้าไปใกล้ลานหินโค้ง ภาพเบื้องหน้าที่ปรากฏให้เห็นคือ การ
ร่ายรำของเหล่านางอัปสร กิณนรเป็นผู้เล่นดนตรี กลิ่นหอมกรุ่นโชย
มากับสายลมอ่อน ๆ สร้างความรู้สึกสดชื่นยิ่งนัก

เสียงขับขานลำนำและดนตรีค่อยๆ ดังขึ้น

นางอัปสรแก่นางออกมาร่ำรำตามจังหวะเสียงเพลง ท่วงท่าการรำฟ้อนแตกต่างจากการรำรำที่เคยเห็นในสังคมมนุษย์อย่างสิ้นเชิง

ดวงหน้านางอัปสรคมขำดูจนางใน ผิวพรรณผุดผ่อง ขาวอมเหลืองดังทองคำ ท่อนบนเปลือยเปล่า เผยอกสั้รางชูดปทุมกันแดงระเรื่อ ลำแขนกลมกลิ้ง สอดรับกับเอวคอดและตะโพกผาย เรียวขาได้สัดส่วนกับร่างระหง ยามเยื้องย่างช่างเข้มซ้อย สมเป็นนางรำแห่งขอบขัณฑ์คนธรรมดา

เสียงปีเสียงพินจากฝ่าไม้ลายมือของกนิกรกลมกลืนกับเสียงขับร้องของคนธรรมดาให้รู้สึกนุ่มนวล ทอดจังหวะเอื้อต่อการรำรำของเหล่าอัปสร

นักท่องเที่ยวสมัครเล่นต่างตกตะลึงในภาพเบื้องหน้า ไม่คิดว่าจะได้เห็นกับสายตาของตนเอง

“หมวยผีนไปหรือเปล่า เป้าะจี้” หมวยถามด้วยความรู้สึกที่ไม่เชื่อในสายตาของตนเอง

ท่วงทำนองที่เอื้อนเอ่ยของคนธรรมดาหนุ่มก้องกังวานไปทั่วทั้งลานหินโล้น

อาณาบริเวณขอบขัณฑ์คนธรรมดาออบอวลไปด้วยกลิ่นหอมกรุ่นของดอกไม้บานาพรรณ

ใบหน้าคมเข้ม ผมเกล้ามวยปักเกี้ยว หนดเคราครีမ်เขียวพองาม เรือนร่างส่วนบนเปลือยเปล่า เห็นช่วงแขนที่มีมัดกล้ามเนื้อ บึกบึน นุ่งผ้า

ปกปิด เผยให้เห็นท่อนขาเข้มแข็ง สู้มเสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอ
นุ่มนวล ก้องกังวาน ขวานให้หลงใหล

หากที่จริงแล้ว โดยเนื้อแท้คนธรรพ์กนิษฐ เรือนร่างส่วนบน
เป็นคนเฉกเช่นคนธรรมดาสามัญ จะแตกต่างตรงที่ผิวพรรณผุดผ่อง
ด้วยเพราะเป็นเทวดากิ่งหนึ่งเป็นคนกึ่งหนึ่ง ถิ่นพำนักคือสวรรค์ชั้นต่ำสุด
เมื่อลงมาอยู่ขอบขัณฑ์คนธรรพ์ในเมืองมนุษย์ ส่วนล่างของกายจึง
กลายเป็นนก

ด้วยความที่เป็นกึ่งคนกึ่งเทวดาจึงสามารถแปลงร่างให้อยู่ใน
สองสถานะได้ตามใจปรารถนา ในบางเสี้ยวมนุษย์อาจมองเห็นคนธรรพ์
เป็นคนธรรมดา แต่ในบางครั้งจะมองเห็นเป็นอมมนุษย์ แต่สภาวะของ
จิตใจมีอยู่สองสถานะ คือ มีเมตตาต่อมนุษย์เช่นเทพดาทั้งหลาย
และมีโลก โกรธ หลง เช่นปฤชณทั่วมไป

นานนับชั่วโม่งที่ทุกคนถูกสะกดนิ่ง

“ไข่นุ้ย นั่งอ้าปากค้างไม่พูดกับใครเขี้ยวนะ” เป้าะจีพูดหยอก
ทโมนประจำกลุ่ม

“จริง ๆ ครับ เกิดมาไม่เคยพบเห็นผู้หญิงที่งามเลอเลิศอย่าง
นางรำพวกนี้เลย” ไข่นุ้ยพูดถึงนางอัปสร ชาวสวรรค์บนดิน

“น่าแปลกตรงที่สู้มเสียงของคนธรรพ์ช่างมีพลัง กังวานจริง ๆ”
หมวยชื่นชมกับการขับขานเพลงของคนธรรพ์เป็นพิเศษ

“ขอบละสิ” ไข่นุ้ยหยอกเจ้หมวย

“บ้าสิ เขาเป็นคนธรรพ์นะ ไม่ใช่ก๊อต-จักรพรรณ์” พูดแล้ว

ก็หัวเราะกัน

“เฮ้ย ดุสิต คนธรรมดา นางรำ และคนเล่นดนตรีค่อยๆ เลื่อนหาย ไปต่อหน้าต่อตาเรา มันเป็นไปได้อย่างไร ฉันทงไปหมดแล้ว” หมวย ชี้ให้ทุกคนดูร่างของคนธรรมดาที่กำลังเลื่อนหายไปกับแสงตะวันที่เดินทาง มาตรงหัวพอดี

“ไม่ต้องงง ป่าแห่งนี้มีเรื่องที่จะต้องงงเป็นไก่อตาแตกมาตลอด อย่าทำเป็นงงเลยนะ ไป เราเดินทางต่อกันดีกว่า” ผู้นำการเดินทาง เห็นเด็กๆ ทำท่าไอ้เอ๋จึงเร่งรีบเดินทางต่อไป

การผจญภัยของพวกเขา ก็เริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

เพราะภารกิจสำคัญที่อยู่ในใจของทุกคนยังไม่ประสบผลสำเร็จ

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

TK
park

อุทยานเรือบึง

14. สมบัติคนธรรมดา

หลังจากที่หลวงพ่อกโรได้อันตรธานหายไปแล้ว คณะสำรวจ
ถ้าคนธรรมดาเดินมุ่งหน้าสู่เป้าหมายด้วยความมุ่งมั่นต่อไป

เป่าจะจีฬาพวกเด็กๆเดินลัดเลาะริมๆลานหินโล้นไปทางทิศตะวันตก
ซึ่งเป็นลำธารเล็กๆ น้ำใสแจ๋ว มองเห็นฝูงปลาเล็กปลาน้อยแหวกว่าย
อยู่เป็นทิวแถว ริมธารน้อยธารดาดซาไปด้วยไม้ไผ่ยาวนานาชนิด

แกเดินนำทวนสายน้ำขึ้นไปเรื่อยๆจนถึงปากน้ำแห่งหนึ่ง

โอ...ธารน้อยสายนี้มีจุดเริ่มต้นที่ถ้ำแห่งนี้ ภายในถ้ำกว้าง
เหมือนห้องโถง หินงอกหินย้อยจัดวางไว้อย่างประณีตบรรจง ยามเมื่อ
ต้องแสงไฟจะสะท้อนแสงระยิบระยับคล้ายประดับด้วยเพชรนิลจินดา
บนพื้นถ้ำเป็นสายธารตื้นๆที่มีต้นน้ำไหลรินออกมาจากซอกหินที่สะสม
มาชั่วนาตาปี ด้วยเพราะบนเขาสูงแห่งนี้อุดมด้วยพืชพรรณแน่นหนา
เป็นที่ซับน้ำได้นานเท่านั้น เว้นแต่ป่าถูกทำลายลงด้วยอำนาจของความ
โลภโมโทสันของมนุษย์ สายน้ำที่รินไหลมาแต่ครั้งบรรพกาลจะเหือดแห้ง
ไปได้ในทันที

เพราะพื้นถ้ำอยู่ระดับเดียวกับพื้นดิน ยามเมื่อน้ำหลากจะพัดพาทรายมาทับถมอยู่ทุกปี จึงกลายเป็นชายหาดอยู่ทั้งสองริมฝั่งธารน้ำใสในถ้ำที่แสนสวย

เยื้องไปทางขวามือของต้นน้ำธารน้อยเป็นช่องทางที่มีแสงสว่างส่องมาจากเบื้องบน มองเห็นบันไดเก๋าๆที่สามารถเดินขึ้นไปได้ สำนวจเส้นทางอย่างหายไปแล้ว เป้าะจีโบกมือให้สัญญาณเริ่มต้นเดินทาง

ก่อนที่จะเริ่มเดินทางต่อไป ทุกคนก็อดไม่ได้ที่จะนั่งลงพักน้ำล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น

เป้าะจีเดินนำหน้า ตามด้วยหมวย ไช้ญ้อย และเพื่อนอีกสองคน การเดินในวันนี้จะต้องออกแรงมากกว่าปกติ เพราะเป็นการเดินขึ้นสู่ที่สูง เช่นกับหลายครั้งที่ผ่านมา

โชคดีที่ไม่มีสัมภาระมากนัก ทำให้เดินอย่างคล่องตัว

ไม่นานนักคณะนักท่องเที่ยวก็เดินขึ้นไปถึงเป้าหมาย

เมื่อเห็นทางออกที่อยู่ด้านบน ไช้ญ้อยร้องขึ้นมาทันทีว่า “ผมจำได้ว่าตรงนี้เราเคยมาแล้ววันสองวันนี้แหละ ทำไมเราถึงได้หลงกลับไปกลับมาอย่างนี้ละ ผมสงสัยจริงๆ”

“เราเดินวนเวียนอยู่แถวนี้ ไม่ได้ไปไหนไกลเลย เดินไปเดินมาก็กลับมาที่เดิมอีก” เป้าะจีย้ำให้รู้ว่า ตั้งแต่วันแรกที่เดินทางมาผจญอะไรหลายอย่าง ความจริงแล้วก็วนเวียนอยู่ที่เดิม

“แต่มั่นใจว่าคราวนี้เราคงได้พบถ้ำสมบัติคนธรรพ์ไข่มุก” ไช้ญ้อยถามย้ำอีกครั้ง

“ก็หวังไว้อย่างนั้น” เป้าะจีไม่รับปาก แต่ให้ความหวัง

“ตอนนี้เราหยุดพักให้หายเหนื่อยกันก่อนดีไหม”

ไม่มีใครตอบว่าอย่างไร แต่ทุกคนก็หยุดพักเหนื่อยในทันที การได้หยุดพักเป็นสุดยอดปรารถนาของทุกคน ยิ่งหากมีสายลมเย็นๆพัดมาด้วยแล้ว รู้สึกเหมือนมีน้ำทิพย์มาขโลมใจเลยทีเดียว

ปากทางเข้าถ้ำไม่กว้างมากนัก แต่เดินทางเข้าสะดวก บริเวณด้านหน้าสะอาดเรียบร้อยเหมือนมีการปิดกวาดอยู่เป็นประจำ

เป๊ะจึ้นาเด็กๆเข้าไปในถ้ำแห่งนี้อีกครั้ง แม้ว่าไข่นุ้ยจะบอกว่า เป็นถ้ำที่เคยมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่เมื่อพิจารณาจากสภาพทั่วไปที่เห็นจากแสงได้แล้วคงจะไม่ใช่ถ้ำเดิม แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญมากนัก เพราะเป้าหมายสำคัญคือการพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับสมบัติคนธรรมดา เพราะตำนานคนธรรมดาเป็นเรื่องเล่าสืบทอดกันมานานหลายชั่วอายุคน

เป๊ะจึ้นเตรียมได้มาหลายลำ จึงให้ไข่นุ้ยถือเดินรั้งท้ายไว้หนึ่งลำ ตัวแกเองถือเดินนำหน้าไว้หนึ่งลำ ได้สองลำช่วยให้แสงสว่างเพิ่มมากขึ้น ทำให้มองเห็นพื้นสูงๆต่ำๆของถ้ำชัดมากขึ้น การเดินต้องระแวดระวังตลอดเวลา บรรยากาศของการเดินจึงเครียดกว่าการเดินป่า เพราะต้องเดินอยู่ในความมืดและอับชื้นของถ้ำ

“ไข่นุ้ย โดนอะไร” หมวยถามเมื่อเห็นหยุดและนั่งลง

“ไม่รู้สิ มันรัดข้อเท้าของผมเสียแน่นเลย”

“ตายแล้ว ไข่นุ้ย นี่มันคราบงูจงอางนี่หว่า ตัวใหญ่เสียด้วย”

เป๊ะจึ้นบอกในขณะที่ไข่นุ้ยมีดตัดคราบงูเหนียวๆออกจากข้อเท้าของไข่นุ้ย พร้อมกับกล่าวเพิ่มเติมว่า “เจ้าของคราบคงอยู่ไม่ไกลมากนัก”

สิ้นคำพูดของแกทำให้ทุกคนมองหน้ากันด้วยความหวาดหวั่น

โดยเฉพาะหมวย เพราะเธอกลัวและขยะแหยงสัตว์เลื้อยคลานมากกว่าคนอื่น ยิ่งเป็นงูจงอางตัวเชื่องเท่าลำแข้งแล้วยิ่งจะทำให้หน้าขลุขลุขนพองที่สุด เธอทำหน้าที่ตาขยะแหยงออกมาให้เห็นอย่างชัดๆ

“หมวยขอเดินกลางๆแล้วกัน” หมวยบอกกับทุกคน

เดินต่อไปไม่ไกลมากนัก หูของทุกคนได้ยินเสียงฟ่อๆของอะไรไม่รู้ ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นเสียงลมเข้าออกทางช่องลมของถ้ำ แต่เมื่อเงยหูฟังจริงๆแล้ว มันน่าจะเป็นเสียงของสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่ง

“ระวังหน่อยพวกเรา เสียงฟ่อๆนั้นเป็นเสียงเจ้าของคราบเมื่อกี้นั้นแหละ” ผู้นำทางบอก

ทั้งหมวย ไช้บุญ บ่าว และเกิดตรงเข้าไปเดินเบียดเป๊ะะจี้กันเป็นการใหญ่

“อย่ากอดเป๊ะะจี้แน่นๆอย่างนี้สิ หายใจไม่ออกนะ ถ้ามันมาตอนนี้ใครจะช่วยได้ละ มัวแต่กอดจนหายใจไม่ออกอย่างนี้” เมื่อได้ฟังเช่นนั้นทุกคนจึงค่อยคลายออกมา ทั้งๆที่เสียงฟ่อๆนั้นยังดังอยู่อีก

กว่าจะเดินต่อไปได้พวกเขาหันรีหันขวาง กล้าๆกลัวๆ เพราะงูเป็นสัตว์ที่น่ากลัว น่าขยะแหยงที่สุด โดยเฉพาะหมวยแสดงอาการออกมาอย่างเห็นได้ชัด เพราะโดยธรรมชาติของผู้หญิงแล้วจะเกลียดและกลัวสัตว์ประเภทนี้มากที่สุด

“ว้าย” เสียงหวีดร้องของหมวยดังขึ้น

“อะไร”

“โน่นไง...ข้างหน้า” หมวยชี้ให้ดูข้างหน้า

“ตายละหว่า งูจงอางนี่หว่า” เป๊ะะจี้สบลเสียงดัง

“หลีกเร็ว...พวกเรา มันกำลังพุ่งตรงมาที่เรา” พวกเด็ก ๆ รีบหลบตามคำบอกของเป๊าะจี้ทันที

งูจงอางตัวใหญ่ยาวประมาณเกือบสองวาชูคอ แม่แม่เปี้ยพร้อมที่จะฉกกัดทุกชีวิตที่ผ่านเข้าไปบริเวณหวงห้าม เป๊าะจี้หันไปมองหน้าเด็ก ๆ ทุกคนพร้อมกับพูดว่า “อยู่นิ่งๆ อย่าไหวตัวให้เป็นที่สังเกตของมัน เพราะมันกำลังดูท่าทีของเราว่าจะบุกรุกหรือจะถอย”

ทุกคนนิ่งเงียบเหมือนไม่ได้หายใจ

สายตาทูกู่พุ่งตรงไปที่พญางูใหญ่ซึ่งประจันอยู่ตรงหน้าในระยะประชิด หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเคลื่อนไหวให้เป็นจุดสนใจ อาจจะถูกฝ่ายตรงกันข้ามโจมตีได้

งูก็นิ่ง คนก็นิ่ง

ความเงียบเข้ามาครอบครองอาณาบริเวณนั้น

เสียงหัวเราะเบาๆ ในท่วงทำนองเดิมดังขึ้นในความมืด และความเงียบทำให้ทุกคนหลุดออกจากภวังค์ที่แผ่ฝั่งไปด้วยความกังวลและความกลัว

เสียงดนตรีในจังหวะและลีลาเดิมที่เคยได้ยินมาแล้วดังแทรกเข้ามา ช่วยให้ความกังวลและความกลัวลดน้อยลง เพราะในช่วงจังหวะนั้นนักร้องเริ่มลดท่าที่แข็งกร้าวลง มันค่อยๆ ลดหัวลงต่ำ เหมือนจะรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าคนกลุ่มนี้ไม่ได้มีเจตนาร้ายแต่อย่างใด

แล้วมันก็เลื้อยหายไปในความมืด

“เฮ้อ...โล่งอกโล่งใจไปเสียที หัวใจจะวาย” หมวยเอ๋อขึ้นเป็นคนแรกหลังจากที่พญางูยอมล่าถอยออกไป

“เจ้ ไข่นุ้ยเยี่ยวจะราดแล้ว มันน่ากลัวยิ่งกว่าเผชิญหน้ากับจระเข้เสียอีก เพราะผมกลัวงูมากกว่าจระเข้” พุดแล้วก็หันหน้าไปทางเป๊าะจี เพราะรู้ดีว่าเป๊าะจีกลัวจระเข้เสียยิ่งกว่าอะไรดี

“บ๊ัดเดี่ยวเถอะ...” เป๊าะจีเงื้อมะเทงใส่ไข่นุ้ย แต่ไม่เคยเข้าหัว มันจริงๆสักครั้ง จนไข่นุ้ยรู้ทัน ทำเป็นหลบไปเท่านั้นเอง

“ไป เราเดินไปอีกนิดก็จะถึงแล้ว” เป๊าะจีพูดด้วยความแน่ใจว่า เป้าหมายสุดท้ายที่ต้องการเกือบสำเร็จแล้ว

แสงสว่างจากใต้ที่ส่องไปกระทบกับพื้นผิวน้ำในบึงสะท้อนให้เห็น แสงวอมแวมบนผนังถ้ำที่อยู่ไม่สูงมากนัก

“เป๊าะจีครับ สระน้ำแห่งนี้มันคือสระที่พวกเราเจองูเผือกในครั้งแรกนี่นา ผมจำได้แล้ว โน่นไง...ทางลอดที่เกิดดำน้ำออกไป” สายตาทุกคู่พุ่งไปยังตำแหน่งที่ไข่นุ้ยชี้ให้ดู

“จริงๆด้วย พวกเราไม่ได้เดินไปไหนไกลๆเลย วนเวียนอยู่แถวนี้ แต่ทำไมสิ่งที่เราพบเห็นมันจึงเปลี่ยนไป เหมือนเราหลงป่า” หมวยพูดออกมาด้วยความฉงน ไม่มีใครแสดงความเห็น แสดงว่าเห็นด้วย

หูของทุกคนยังคงได้ยินเสียงดนตรีที่มีเสียงหัวเราะสอดแทรกมานานๆครั้ง

เป๊าะจีทำหน้าที่ผู้นำที่ดี เดินสอดส่องอยู่เพียงครู่เดียวเท่านั้น แล้วสายตาก็ต้องเบิกโพลงด้วยความตกใจ พร้อมทั้งส่งเสียงร้องเรียกให้ทุกคนรู้ว่าได้พบสิ่งมหัศจรรย์เข้าแล้ว

“เร็ว มาเร็วๆ เราเจอแล้ว” เป๊าะจีตะโกนเสียงดังด้วยความดีใจ พวกเด็ก ๆ วิ่งกรูไปยังที่เป๊าะจีชี้ให้ดู

สิ่งที่เห็นคือสมบัติที่ชาวบ้านเล่าขานกันมา

น้ำกระเพื่อมพลิวเป็นวงกลมจากจุดเล็กๆ ที่ไข่นุ้ยโยนก้อนหินลงไป ค่อยแผ่ขยายเป็นวงกลมกว้างจนหมดแรง กลายเป็นน้ำที่ราบเรียบใสเหมือนกระจก ในความราบเรียบนั้นเป็นถ้วยขามโบราณที่มีขนาดใหญ่กว่าขามในยุคใหม่ เครื่องใช้ต่างๆ มีทั้งที่เป็นกระเบื้องเคลือบและเครื่องทองเหลือง ถัดจากนั้นไปเป็นเครื่องประดับจำพวกเพชรนิลจินดา และเครื่องทอง

มากมายจนละลานตา

มากจนเกิดความโลภอยากได้มาเป็นเจ้าของ เพราะหากได้ทรัพย์สมบัตินี้ไปคงจะสบายไปตลอดชาติ

ทุกคนตะลึงในความมหัสจรรย์ที่พบพาน แม้แต่ตัวของเป๊ะจีเองก็ได้ยินมาจากคำบอกเล่าเท่านั้น ไม่มีโอกาสได้เห็นของจริงมาก่อน จึงยั้งง พุดอะไรไม่ออก

“เราจะทำอย่างไรกันดี” ไข่นุ้ยถามความเห็น เมื่อเห็นเป๊ะจียั้งงเหมือนโดนผีหลอก

“อยากได้หรือเปล่าล่ะ”

“อยากได้สิ”

“อย่านะ” หมวยห้าม “มันเป็นสมบัติของคนธรรมดา นะ ไม่ใช่ของเรา อย่ายุ่งเด็ดขาด”

ทุกคนระลึกรู้สึกเสียดายว่าจะไม่ยุ่งกับสมบัติเหล่านี้อย่างเด็ดขาด เพราะเท่าที่ชาวบ้านเล่าให้ฟังพอจะทำให้เราทราบ ว่า เดิมถ้ำแห่งนี้เปิดให้คนมาหยิบยืมถ้วยขามไปใช้ ภายหลังยืมไปแล้วไม่ส่งคืน ถ้า

แห่งนี้จึงปิดตาย ไม่ยอมให้ใครมายืมอีกเลย เรื่องราวของถ้าสมบัติคนธรรมดาจึงกลายเป็นเพียงเรื่องเล่าขานกันมา ไม่มีใครได้เห็นของจริงอีกแล้ว

ในขณะที่หมวยร้องห้ามไข่นุ้ยแต่จะต้องทรัพย์สมบัติเหล่านั้น บ่าวและเกิดใช้ช่วงเวลาที่เป๊าะจี้ หมวย และไข่นุ้ยกำลังคุยกันอยู่เดินลงไปในถ้ำ เพราะสายตาที่มองเห็นทรัพย์สมบัตินั้น มันอยู่ในที่ตื้นน่าจะหยิบฉวยไปได้ง่าย

เด็กสองคนนั้นเดินลงไปใต้น้ำด้วยความโลภ อยากรได้สิ่งของมีค่า “ช่วยด้วย ช่วยด้วย ผมจมน้ำ” ทั้งบ่าวและเกิดตะโกนก้องถ้ำ ทำให้ทั้งสามคนหันไปดูทันที

เป๊าะจี้และไข่นุ้ยเห็นบ่าวและเกิดกำลังจะจมน้ำก็กระโดดลงไปช่วยเหลือในทันที โชคดีที่ยังไม่ทันจมน้ำจึงช่วยขึ้นมาได้

“ผมขอโทษ” เด็กทั้งสองคนกล่าวคำขอโทษด้วยความรู้สึกสำนึกผิด

“ผมคิดว่าน้ำตื้น เพราะมองเห็นว่าแก้วแหวนเงินทองอยู่ตรงบริเวณผิวน้ำ กะว่าจะหยิบฉกแม่สักเส้นสองเส้น ไม่คิดว่าน้ำจะลึกรู้ไหม พอดกลงไปใต้น้ำรู้สึกเย็นเยะเยือก คล้ายกับมีมือของใครพยายามจับข้อเท้าผมดึงลงไปใต้ท้องน้ำ และได้ยินเสียงพูดว่า ลงมาสิ มีสมบัติอยู่มากมาย จริงๆแล้วความรู้สึกของผมตอนนั้นรู้ว่าในน้ำไม่มีอะไรเลย มีแต่น้ำที่เย็นเหมือนน้ำแข็งเท่านั้น มันคงไม่มีทรัพย์สมบัติจริงๆหรอก”

ทุกคนหันไปยังสระแก้วอีกครั้ง ปรากฏว่าทรัพย์สมบัติมหาศาลได้อันตรธานไปหมดแล้ว

“รีบออกจากถ้ำเถอะ ข้าได้ยินเหมือนมีเสียงอะไรดังอยู่ข้างบน หัวของเรา” ทุกคนเห็นดีด้วย เพราะต่างก็ได้ยินเหมือนกัน ใครมีแรงเท่าใดก็รีบกวดออกมาโดยเร็ว ก้อนหินใหญ่ก้อนกำลังหล่นลงมาปิดปากถ้ำ ฝุ่นฟุ้งกระจายจนมองไม่เห็นอะไร

เป้าะจี้ นำพวกเด็ก ๆ วิ่งฝ่าพายุฝุ่นออกมาให้พ้นจากปากทางเข้า ที่ก้อนหินข้างบนกำลังถล่มลงมา ในนาทีวิกฤติอย่างนี้ต่างคนต่างวิ่งหนีกัน สุดขีด วิ่งตามกันไปโดยที่มองไม่เห็นทาง เพราะขณะนี้มันไม่ต่างอะไรกับการวิ่งอยู่ในความมืด เนื่องจากมันฝุ่นหนาที่ที่ฟุ้งกระจายขณะ หินถล่มทำให้ไม่สามารถลืมตาได้เลย

“เร็ว ๆ ตามเป้าะจี้มานะ อย่าวิ่งออกไปทางอื่น เกาะกลุ่มกันไว้” เป้าะจี้ ตะโกนแข่งกับเสียงถล่มของพายุหินและฝุ่นที่เทลงมาอย่างแรง

เพียงเสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้น เป้าะจี้ก็นำเด็ก ๆ บุกทะเลงออกมาได้ สารรูปของแต่ละคนไม่ต่างไปจากคนที่ตกลงไปในถ้ำฝุ่น

บัดนี้ปากถ้ำที่ชาวบ้านเรียกขานกันว่าถ้ำคนธรรพ์ได้ปิดสนิท ลงแล้ว

แต่เรื่องราวคนธรรพ์ยังคงเป็นตำนาน เล่าขานให้ลูกหลานฟังต่อไปอีกนานเท่านาน

15. ถึงบ้าน

ลานวัดสว่างด้วยแสงเดือนคืนจันทร์เพ็ญที่สาดแสงนวลตาลมาอาบไล่ไปทั่วทุกหลังคาเรือน ชาวบ้านหลายคนออกมายืนออกันเต็มหน้ากุฏิเจ้าอาวาสเพื่อรอการกลับมาของเป้าะจี่และพวกเด็กๆ ที่หายไปตั้งแต่เข้ามิดอย่างไรร่องรอย

เข้มนาฬิกาบอกเวลา 20.00 น.

“เข้ามานั่งในกุฏิกันก่อนสิโยม อาตมาคิดว่าอีกไม่นานคงจะกลับมา” แต่ไม่มีใครเข้าไปนั่ง ด้วยใจกระวนกระวายรอคอยการกลับมาของเด็กๆ “โน้นไง...เสียงโหวกเหวกมากันแล้ว” ท่านสมภารชี้ไปทางต้นเสียง

จริงอย่างที่ท่านว่า เพราะเป้าะจี่และเด็กๆ กำลังเดินเข้ามาในวัดด้วยสารรูปที่มอมแมมไปด้วยฝุ่น

เด็กๆ วิ่งเข้าไปหาพ่อแม่ที่กำลังรออยู่ด้วยใจห่วงหา

“ไปไหนกันมาพวกเอ็ง หายไปตั้งแต่เข้า ป่านนี้เพิ่งกลับมาเหนื่อยไหม หิวไหม” หมวยไม่พูดว่าอะไร ตรงเข้าไปกอดแม่และเตี้ยทันที

ส่วนไข่น้อย บ่าว และเกิดก็ไม่แตกต่างกัน เพราะพ่อแม่ ญาติ พี่น้องกำลังรออยู่ด้วยความเป็นห่วง มีเพียงเป้าะจี้คนเดียวเท่านั้นที่ไม่มีใครมาคอยรับ เพราะอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีลูกไม่มีเมีย

“ไป...ไปกราบหลวงพ่อไกรเสียก่อนไป ท่านคุ้มครองพวกเรา ตลอดเวลา โชคดีที่ไปกับเป้าะจี้ เพราะเป็นคนชำนาญทางกว่าใครอื่น ในตำบลนี้” ท่านสมภารพูดแล้วหันหน้าไปทางเป้าะจี้ พร้อมกับกล่าวขอบคุณที่พาเด็ก ๆ กลับมาอย่างปลอดภัย

“ไม่ต้องกังวลอะไรไปหรอก ไม่ใช่ความผิดของเป้าะจี้เลย พ่อแม่เขารู้ดีว่าพวกเด็กเป็นคนรับเราให้พาไปเอง อย่าทุกข์ร้อนไปเลย ขอขอบคุณแทนพ่อแม่ของเขาที่ช่วยดูแล คินนั้นนอนเสียที่วัดนี้แหละ ค่อยกลับบ้านตอนเช้า มีดคำแล้ว”

คำของท่านสมภารทำให้เป้าะจี้ยิ้มออก เพราะก็คิดเกรงอยู่ เหมือนกันว่าจะทำให้พ่อแม่ของเด็ก ๆ ไม่สบายใจ จึงบอกกับท่านและพ่อแม่ของเด็ก ๆ ว่า

“แม้ว่าจะทำให้ทุกคนเป็นห่วง แต่เป็นโอกาสดีของเด็ก ๆ ที่ได้ รั้รู้เรื่องราวในหมู่บ้านของเราอย่างเต็มที่”

พ่อแม่ของเด็ก ๆ ไม่ได้ถือโทษแต่ประการใด แต่อยากจะรั้เรื่องราว ที่ไปพบมา

“ตำนานคนธรรพ์เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านของเรา รั้ไว้บอกเล่าให้ลูกหลานฟังบ้างก็จะดี เด็ก ๆ พวกนี้สนใจเรื่องนี้นับว่าเป็นประโยชน์ ต่อคนบ้านเรามาก” หลวงพ่อเจ้าอาวาสหยุดนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวต่อไปว่า

“ตามประวัติดั้งเดิมเชื่อกันว่าคนธรรพ์เป็นผู้ที่มีจิตใจเอื้ออาทร เป็นเทวดาที่ไม่ชอบอยู่ในสวรรค์ สวรรค์ที่คนธรรพ์อยู่เป็นสวรรค์ชั้นต่ำ ที่สุด จึงมีความใกล้ชิดกับมนุษย์ คนธรรพ์มีความเป็นอยู่สองสถานะ สถานะหนึ่งเป็นเทวดา อีกสถานะหนึ่งเป็นมนุษย์ จึงยังมีโลก โกรธ หลงอยู่เหมือนมนุษย์โดยทั่วไป แต่ยังตั้งมั่นอยู่ในคุณธรรมสูงส่งเช่น เทวดาทั่วไป”

“นั่นนะซีคะ ในระหว่างที่เราอยู่ในแดนคนธรรพ์ พวกเราไม่เคย ถูกทำร้ายเลย เพียงแต่ทำให้ตกอกตกใจและตื่นเต้นเท่านั้นเอง จริงไหม พวกเรา” พูดแล้วก็หันไปทางเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่

“จริงด้วย” ทุกคนสันทันสนุน

“เวลาในแดนคนธรรพ์ไม่เท่ากับที่บ้านเรา ที่โน่นเจ็ดวันเท่ากับ บ้านเราเพียงวันเดียว” ท่านเจ้าอาวาสบอก

“จริงด้วยครับท่าน เราอยู่ที่โน่นนอนกันตั้งหลายคืนนะ ที่สำคัญ นาฬิกาทุกเรือนตายหมด” ไข่นุ้ยยืนยัน

“เมื่อตอนเช้าเราเข้าไปในป่า พบเหตุการณ์ที่น่ากลัวหลายเรื่อง เราต้องนอนในถ้ำ นอนกลางป่าอยู่หลายคืน จนในที่สุดเราออกมาได้ เมื่อเราเดินทางออกมามีบ้านปรากฏว่ายังไม่ทันข้ามไปวันใหม่ แสดงว่า เราเข้าไปในแดนคนธรรพ์เพียงวันเดียวเท่านั้น แต่เวลาที่โน่นตั้งเจ็ดวัน เมื่อเดินทางมาถึง รู้ไหม นาฬิกาของเราเดินต่อทันทีเลย โอ...มีอีก เรื่องหนึ่งที่มหัศจรรย์มากคือ เรารู้สึกอึดเหมือนอึดทิพย์ ไม่หิวอะไรเลย แต่ตอนนี้รู้สึกหิวมาก งงจริงๆคะ มันเป็นไปได้ยังไง” หมวยเล่าให้ฟัง

เสียดาย

“นั่นแหละ เมื่อเข้าไปอยู่ที่นั่นก็จะเป็นเทวดาไปด้วย พวกเอ็ง โชคดีจริงที่ได้เป็นเทวดาหนึ่งวัน” สิ้นเสียงของท่านเจ้าอาวาส ชาวบ้าน หัวเราะกันครืน

“พระยาอนุমানราชชน หรือท่านเสฐียรโกเศศ นักปราชญ์ ราชบัณฑิตของไทย เล่าเรื่องคนธรรมดาไว้ในหนังสือสารานุกรมไทยว่า คนธรรมามีอยู่ในหลายชาติหลายภาษา คนธรรมดาไทยกับคนธรรมดาอินเดีย เหมือนกันตรงที่มีรูปร่างท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นนก อาศัยอยู่ใน ป่าหิมพานต์ อยู่ร่วมกับพวกกินนร กินรี คนธรรมดาเองนั้นชอบเล่นดนตรี มีนางอัปสรเป็นนางรำ เพราะเป็นคนธรรมดาหญิง พวกนี้มีหน้าตาสวยงาม เหมือนเทวดาในสวรรค์ ที่อยู่จะมีกลิ่นหอมของดอกไม้ตลอดเวลา” เจ้าอาวาสเล่าเรื่องราวคนธรรมดาให้ชาวบ้านฟัง

“จริงด้วย” ไข่มุกขานรับ และพูดต่อไปว่า “คนธรรมดาหน้าตา หล่อเหลา เก๋งามมวยไวด้านบน ปักเกี้ยวแหลม มีอชวาถือแฉ้จามรี มือซ้ายถือพวงมาลัย รูปร่างท่อนล่างเป็นนก ดูแปลกดี ร้องเพลงเสียงดี เหมือนพีเบิร์ดเลยครับ เสียงไม่ตกเลย พวกเราทุกคนได้ฟังคอนเสิร์ต คนธรรมดามาแล้วครับ”

“ทะเล้งน่าไข่มุก” หมวยหยิกเข้าให้ที่แขน

“เออละ...เราค่อยมาคุยกันวันหลังดีกว่า ดินนี้ดีก็มากแล้ว” เจ้าอาวาสออกปากเชื้อเชิญให้กลับบ้าน เนื่องจากเวลาล่วงเลยมาถึง สี่ทุ่ม แล้วหันมาทางเป้าะจิวว่า

“เป๊ะจี่นั้นนอนเสียที่นี้แหละ พรุ่งนี้ค่อยกลับก็ได้ จะได้มีเวลา
คุยกันเสียหน่อย”

เป๊ะจี่ไม่พูดว่าอะไร ได้แต่พยักหน้า เพราะเป๊ะจี่กับเจ้าอาวาส
วัดลำพะยาเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก คินนี่คงมีเรื่องสนทนาหรือพื้น
ความหลังกันมากมาย เพราะนานๆจะได้เจอกันสักครั้ง

ไทยพุทธไทยมุสลิมเป็นเพื่อนกันได้ เพราะศาสนามีไข่เครื่อง
ขวางกั้นมิตรภาพแต่อย่างใด

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

ประวัติย่อผู้เขียนเรื่อง

นายบุญส่ง ลอยสุวรรณ

เกิดวันอาทิตย์ที่ 26 กันยายน พ.ศ.2497 ชอบอ่านชอบเขียนหนังสือมาแต่เยาว์วัย ในบ้านจึงเต็มไปด้วยหนังสือมากมายหลายประเภท จนกลายเป็น“บ้านหนังสือ”ไปโดยปริยาย ผลงานการเขียนมีมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะบทความวิชาการ สารคดี ในหน้าหนังสือพิมพ์ร่วมร้อยเรื่อง นอกจากนั้นยังมีงานวิจัยทางการศึกษาและเอกสารวิชาการที่ใช้ในการฝึกอบรมผู้บริหารสถานศึกษาและครู

ความใฝ่ฝันที่ติดตามตัวมาโดยตลอดคือ อยากเขียนหนังสือสะท้อนเรื่องราวในบ้านเกิดสู่สาธารณะในแวดวงที่กว้างออกไป ทั้งในแง่ของภูมิปัญญาท้องถิ่น สังคม ประวัติศาสตร์ และปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น ซึ่งขณะนี้กำลังไต่บันไดฝันนั้นอยู่ โดยผ่านหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง และหนังสือพิมพ์ส่วนกลางเป็นครั้งคราว

ประสบการณ์

- คอลัมน์นิสต์หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในนามแฝง “อาทิตย์ เกิดกันย์”
- บรรณาธิการหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ยะลา บ้านเกิดเมืองนอน”
- งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างองค์ความรู้ท้องถิ่นเมืองยะลา
- บทความชุด จุดเปลี่ยนแห่งทศวรรษ เพื่อเผยแพร่ทางเว็บไซต์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 1 ยะลา

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ

นายอัปดุลรอเส็ด เจ๊ะเลาะ

ปัจจุบัน

ครูโรงเรียนบ้านตาสา สำนักงานพื้นที่การศึกษาเขต 1 ยะลา

ประสบการณ์

- วาดภาพประกอบหนังสือเรียนอิสลามศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)
- ภาพประกอบหนังสือชุด ก.ไก่ สวัสดิ์ดี
- ว่าวน้อยบุหลัน
- กระจกกับหอยขม
- ความรักของอัยนูน

เป๊ะจะจัดกตเวทียในความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น

ด้วยไม้ก่ไม่ฝันว่าจะมีโอกาสย้อนยุคสู่โลกของคนธรรมดาอย่างแท้จริง
เพราะความตั้งใจที่น่าเด็ก ๆ มาเที่ยวครั้งนี้เพียงเพื่อให้ศึกษาร่องรอยเท่านั้น

เบื้องหน้าโน้นละอองหมอกควันขาวกรุ่นลอยระเรี่ยพื้น
กลิ่นหอมจุงไปทั่วบริเวณ คนธรรมดาปรุงงานเล่นดนตรี
ขับร้องเพลงเสียงเจื้อยแจ้วให้บรรดาकिनร กินวีร่ายรำ
ณ ริมสระใต้ต้นไม้สวรรค์

เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 15 - 18 ปี

ISBN 978-974-9985-80-9

9 78-974-9985-809